

GEORGII
ACROPOLITÆ
MAGNI LOGOTHETÆ.

ET

DUCÆ
MICHAELIS DUCÆ NEPOTIS
HISTORIA
BYZANTINA.

10-21-67
DTG 10
11-1-67

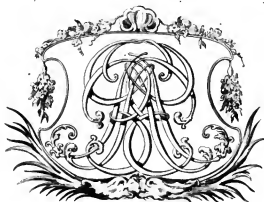
Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ
ΤΟΥ ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ
ΧΡΟΝΙΚΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ.
GEORGII ACROPOLITÆ
MAGNI LOGOTHETÆ
HISTORIA.

JOELIS CHRONOGRAPHIA COMPENDIARIA.

& JOANNIS CANANI Narratio de Bello CP.

LEONE ALLATIO INTERPRETE, CUM EJUSDEM NOTIS,
& THEODORI DOUZÆ Observationibus.

Accessit Diatriba de GEORGIORUM Scriptis.



VENETIIS.
EX TYPOGRAPHIA BARTHOLOMÆI JAVARINA.
M. DCC. XXIX.



LUDOVICO XIV.

ADEODATO

FRANCORUM AC NAVARRÆORUM

REGI

CHRISTIANISSIMO,

VERE REGI, VERE REGUM AUGUSTISSIMO,

OPTIMO. CLEMENTISSIMO.

TOTIUS ORBIS MIRACULO,

JUSTO, VICTORI, PIO, FELICISSIMO:

GEORGII ACROPOLITÆ

MAGNI LOGOTHETÆ

HISTORIAM BYZANTINAM.

CUM QUIBUSDAM ALIIS AUCTORIBUS,

STUDIO ET OPERA

LEONIS ALLATII

NUNC GRÆCE ET LATINE

TYPIS LUPARENSIBUS EDITAM

4 11

VOTIS ÆTERNIS

D. D. D.

REGIÆ MAJESTATIS TUÆ

A C

REGINÆ REGENTIS MATRIS

ARCHITYPOGRAPHUS

SERVUS SUBDITUSQUE HUMILLIMUS

AC ORSEQUENTISSIMUS

SEBASTIANUS CRAMOISY

REGIÆ TYPOGRAPHIÆ

CURATOR

14 Martij M. DC. LI.

OMNIBUS

Munus est videre Principem.

OMNIBUS

Calliodorus.

OMNIBUS

OMNIBUS

OMNIBUS

OMNIBUS

OMNIBUS

OMNIBUS

OMNIBUS

OMNIBUS

OMNIBUS

OMNIBUS

OMNIBUS

GEORGII LOGOTHETÆ ENCOMIUM.

Auctore GREGORIO CYPRIO Patriarcha Constantinopolitano.

ΚΙΝΑΤΟΝ ἔχει πρὸς λόγον· ὃ ὁ εὐδαιμόνιος θεός, παίδευσε κατὰ δύναμιν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ γένους ἐξ αὐτοῦ, τίχου ἢ μαθημάτων ἀρετῆς ἐξ ἀδράκτου ἔργου. ἀντισημασμένα κατὰ τὴν πᾶν, ἢ τὸν τις ἀλογος ἐπιχρᾶται. λόγον δὲ πνεύματος καὶ σπουδῆς, ὡς εἶπαι, μαθημάτων, ἢ ὅτι ἐκείνη ἐννοία, ὅτι μὴ παρὰ τὴν λογιστικὴν, οὐ μὴ δ' ἵπται ἢ καθ' ἡμᾶς Ἀρετῆς, ἀπὸ ἢ Πλάτωνι, ὃ ἔπος ποιεῖ, πνεύματος παραπλησίως, τὸν οὐρανὸν βούλοισι τις καλεῖται, ὃ ἴσα διδῶν ἐπαίρηται, ὃ Ἀρετῆς ἐκείνην χρῶν, οὐδὲν ἐκείνη ἀπολαύσασθαι, ἔταρ τὸ διὰ πρὸς λογικῆς ἐννοίας, ὃ πρὸς τῇ φυσικῇ ἀποφασίζω. Πλάτωνι δὲ διωλεγεῖται, ἢ ἢ μόνον φησὶν ἡμῶν Ἀρετῆς, παρ' ἢ μόνον, κατ' ὅσον Πλάτωνι φησὶ, παρὰ τὴν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἀρετῆς ἐκείνη τῇ ἐννοίᾳ ἀποφασίζονται. ὡς μὴ γὰρ μόνον ἐκείνη, ὃ ἀλλοτρίως ἐκείνη ἐκείνη, ὃ τῇ ἐννοίᾳ ἀποφασίζονται. ὡς μὴ γὰρ μόνον ἐκείνη, ὃ ἀλλοτρίως ἐκείνη ἐκείνη, ὃ τῇ ἐννοίᾳ ἀποφασίζονται. ὡς μὴ γὰρ μόνον ἐκείνη, ὃ ἀλλοτρίως ἐκείνη ἐκείνη, ὃ τῇ ἐννοίᾳ ἀποφασίζονται.

Uni periculo conjuncta erat eruditio; & (o periculum ingens) ipsa jam perierat eruditio: quæ res post hominum memoriam non evenerat hæcenus. Omnis ars, omnis accurata disciplinarum cognitio, humanum reliquerat genus. imperitia invaserat hoc universum, dominaque fortuna omnis expers rationis, ubique exultabat, scientiarum semina, & ut sic dicam, fomites disciplinarum, nusquam erant reliqui; Unum Logorhetam excipio, (absit dicto invidia) sive quis Aristotelem eum, sive Platonem, sive alio simili appellare velit nomine. Aut (ut planius distinguam) quem recte Aristotelem vocaveris, ut qui nulla in parte quicquam huic concessit: quoties in Logica Physicæ aliquid exponendum esset scientia. Platonem vero, quoties Theologum ageret Atticæque elegantiam exprimeret Musæ. apud quem unum (ut cum ipso loquar Platone) verba singula & perspicua & rotunda, & ad amissum quamdam quasi facta sunt. solus enim hic tum superabat, aut (ut loquar verius) cum bonis aliis a Deo quasi promicondo datus erat, tempore quidem, omnium quotquot fuerent sapientes, ultimus; qui cum primis tamen jure merito certare possit. Quippe qui cum unus esset, omne disciplinarum pariter conjunxerat genus, & in omnibus tenebat primas, ut in nullo cum alio conferri possit.

ONUFRIUS PANVINIUS in Chronico anno C12. CC. LXXXIV.

Gregorius Cyprius Monachus, ex Imperatorii cleri ordine Lector, & xi. Patriarcha Constantinopolitanus, a. v. l. mens. vi. abdicavit.

De Reinerio sive Renato de Utrecht

EXCERPTA.

Ex Villi-hoardini Historiarum libris.

EX LIB. 1.

AL'entree de la Quarzème apres le jour Basoldin de Flandre & de Henau, a Bruges, & la Contesse Marie sa femme, qui est sœur de Comte Thibaut de Champagne. Apres le croix Henri ses freres, Thierry ses piers, qui fu si le Comte Philippe de Flandre, Guillaume l'Avoue de Bethune, Coroe ses freres, Johan de Neule Charlain de Bruges, Raider de Teoli, Reider ses fils.

AL'entree apres du Carême, le lendemain du jour des Cendres, se croisa le Comte Basoldin de Flandre & de Henau a Bruges, avec la Contesse Marie sa femme, & sœur au Comte Thibaut de Champagne. Et depuis lui, Henry son frere, Thierry son piers, qui fut fil du Comte Philippe de Flandre, Guillaume l'Avoue de Bethune, Coroe son frere, Johan de Neule, Basoldin de Bruges, Reni d'Utrecht, Reni son fil, etc.

EX LIB. 6.

Lors dona l'Empereur, Basoldin au Comte Louis la Duché de Nike, &c. Lors apres dona la Duché de Pinopole a Reni de Tre.

L'Empereur avoit donné au Comte de Biscia Duché de Nike, &c. & par la & avec parti du Duché de Philippopolis (en la Thrace) Reni d'Utrecht.

EX LIB. 10.

ACel termine. si parti Reni de Tre de Constantinople, & s'en ala vers Pinopole, que l'Empereur Basoldin li avoit donné, & emmena bien avec lui sa vingts Chevaliers de male bone proi, & chevachez tant par les parons, de susjassa a Andrinople, & vint a Pinopole, & la gent de la terre le reçurent, & li choisirent a seigneur, qui le vintz ans. volonsier.

En ce mesme temps Reni d'Utrecht deslepa. Ensi de Constantinople, et s'en alla Philippopolis, que l'Empereur Basoldin li avoit donné, & emmena bien avec lui ses vingts autres bons et vaillans hommes & armes, avec leur freres et equipage s'alla vers aux champs, il passa apres d'Andrinople, et s'en vint a Philippopolis, en ceus de la terre le reçurent fort volonsier, et li choisirent seigneur a leur seigneur.

Qui plurt de hoc Reinerio sive Renato de Utrecht (qui orisalem suam seu incensabilem hanc Urbi debet) scire vult, consulat ejus vii Historicum auctorem Godofredum istum. Villeharduini, qui hanc omnia fide aliqua libri persequitur, distincto rerum & temporum ordine. ibi de ejus viis incredibili patientia, summa fide, audacia, in periculis, ad salutem quicque potest bastire.



ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ
ΧΡΟΝΙΚΗ ΣΤΙΓΓΡΑΦΗ.
GEORGII ACROPOLITÆ
MAGNI LOGOTHETÆ
HISTORIA.

Ἡ παρῶσα Χρυσή συγγραφή τῶν μεγάλων Λαοδικέων τῇ Ακροπόλει ἐστίν· ὅς ἐστιν ὁ
τὸ μεταξένον πρὸς ἁγίας τῷ Χρυσῷ Λαοδικεύῳ. περὶ δὲ τὰ μικρὰ τῶν ἄλλων πρὸς
Κωνσταντινουπόλεως, ἔχει τὴν Βασιλείαν τῶν Βασιλέων Μικαὴλ τὸν Παλαιολόγον.

Præfens Chronographica scriptio magni Logothetæ Acropolitæ est, qui Mona-
stierum sanctæ Christi Resurrectionis exadificavit. Continet quæ post ca-
ptam a Latinis Constantinopolim evenerit, usque ad Imperium Michael-
is Palæologi.

[illegible]

Georg. Agric. Ed.

A HISTORIA non comœdia, quæ res Edith. Perif.
gestas aut non scriptæ, et
compositionis fuit: illa non ab illo pag. 7.
quæ ipsa in mentem venire non
possunt. Quid enim post te, heros-
tem, qui totum quod in historia est,
non monumentis edidit demandant,
inadmodum, ut cuiusnam notum affer-
mus? Verum quid in re propostis
dignum a nobis conficitur, ut scri-
bamus prædicta, prædicta, ut scri-
bamus? Quod si non, quod si non,
licet nobis objectum, multique scriptum
energetis, novam quædam aculeum
nobis accideret; cum ea in cognitionem
hominum veniant, quorum fluxu, et po-
pularis strepitus diffusio rumore, verita-
tis non recte confusit. Quæ itaque res
minima historia profectus fuit, alio
modo alio leviter fuisse inchoantem. Ea
que enim nonnulli ab origi. isto
toto, alii a peccato quædam, five Peris-
tum, five Græcorum, five Romanorum

2

nam, five alterius nationis Imperio auctum, ad exitum sibi propriam scripturam propriam diceretur. Non enim nihilominus narrationem nostram profectum ab orbe condito nulli, ac laqueis pertrahatur. Neque hic opus pretium est differere, quantum illi in rebus bellarum serie, regionum exactis, urbium felitionibus, bellis commissa, capere tribus, victoriis, cladibus, & hiscemodi generis aliis asserendis, inter se differant: cum enim variis, ac multis, adeo ut neque victoriis ipsa, ut ipse suspicet, innotescant, qui fieri potest, ut incognitum faciant, notamque veritatem ab Historicis expectemus? Immo scriptori quae fama plurimum celebratur affluenda sunt, ut veritatem, quomodoque quid oblo- bus scribenda deprecant, aut aditum, contemnere velle. Non itaque gratia, ut invidiam, non amore, aut odio, sed cognitionis tantum causa, ut ne, quae nonnulla gesta sunt, five illa prava, five bona, memoria hominum dilapsa, oblivione, quae tempore itrept, oblitum, feribenda historia est. Narrationis nobis principium sit Constanti- polis expugnatio, urbis sane craspi- cuae, omnibusque notae, & cuius nomen in humano genere nemo est, qui non te- peat.

11. Alexius Comnenus, Isaacii, qui ante Imperium recessit, fratre, (utrique Angelo nomen fuit) Romani Imperii sceptrum tenuit, Itali Constantino- poli duobus armis invaserunt. Expeditionis causa fuit. Alexius Isaacium fratrem Imperio spoliatum obsecrat, indeque Romanorum dominatum occurrat, sed Isaacii filius & pater illi unocessuerunt, cum primum & poena excedere facinus putarum in patrem agere ferens, iugum medietatem Romanam addidit, & ad pedes Pontificis prostratus, impet- que exoravit, actus ad ultimas pa- tentis iniquas incubebat. Sors tunc tolerat, ut compleret in Italiam, non ex Italia modo, sed ex diuione Gallica, alio- que ex aliis locis (nec decessat Veneti) Edu Paris, in unum convenire, eo nomine, ut Hierusalem, ubi Dominicus erat sepulchrum, suo accessu in libertatem vi- dicerent. Eos in eundem locum conce- rat, qui tunc tamquam summi Sacer- doses seniori Romae pegerat, quem, ut duxerant, pro paterno Imperio recup- sendo Isaacii filius supplicii oratione ex- orabat. Adolescentem precibus, lino pro- fectum, noque enim tamis pollic- tus fuerat, expeditionis potius, copia- rum ductibus juvenem commisit, ut eum de via decedentes paterno folio te- suerent, summa five in itinere, five apud Byzantium mora, impenso ab ip- so susceperent. Triemibus itaque & o- mbus confectis, fecundissime caraba- bus venit ad Constantinopolim per- venit: ibi manifestant adolescentem, patris federa, unde enata iussa Poo- tificia uno oculis omnium proponunt. Congressi fuerat pro breve tempus, col- loquia inter amicos partes profectionis, gratias nec contemnendi ad urbem de- cernunt, sed legationibus lris gravis- sime. His Imperator Alexius ani- mum despondens, quia immo traditio- nibus civium consilio illi eidem ac- labilis diffidens, concepit, negle-

la duntaxat & duntaxat Isaacii, qui ante Imperium recessit, fratre, (utrique Angelo nomen fuit) Romani Imperii sceptrum tenuit, Itali Constantino- poli duobus armis invaserunt. Expeditionis causa fuit. Alexius Isaacium fratrem Imperio spoliatum obsecrat, indeque Romanorum dominatum occurrat, sed Isaacii filius & pater illi unocessuerunt, cum primum & poena excedere facinus putarum in patrem agere ferens, iugum medietatem Romanam addidit, & ad pedes Pontificis prostratus, impet- que exoravit, actus ad ultimas pa- tentis iniquas incubebat. Sors tunc tolerat, ut compleret in Italiam, non ex Italia modo, sed ex diuione Gallica, alio- que ex aliis locis (nec decessat Veneti) Edu Paris, in unum convenire, eo nomine, ut Hierusalem, ubi Dominicus erat sepulchrum, suo accessu in libertatem vi- dicerent. Eos in eundem locum conce- rat, qui tunc tamquam summi Sacer- doses seniori Romae pegerat, quem, ut duxerant, pro paterno Imperio recup- sendo Isaacii filius supplicii oratione ex- orabat. Adolescentem precibus, lino pro- fectum, noque enim tamis pollic- tus fuerat, expeditionis potius, copia- rum ductibus juvenem commisit, ut eum de via decedentes paterno folio te- suerent, summa five in itinere, five apud Byzantium mora, impenso ab ip- so susceperent. Triemibus itaque & o- mbus confectis, fecundissime caraba- bus venit ad Constantinopolim per- venit: ibi manifestant adolescentem, patris federa, unde enata iussa Poo- tificia uno oculis omnium proponunt. Congressi fuerat pro breve tempus, col- loquia inter amicos partes profectionis, gratias nec contemnendi ad urbem de- cernunt, sed legationibus lris gravis- sime. His Imperator Alexius ani- mum despondens, quia immo traditio- nibus civium consilio illi eidem ac- labilis diffidens, concepit, negle-

la duntaxat & duntaxat Isaacii, qui ante Imperium recessit, fratre, (utrique Angelo nomen fuit) Romani Imperii sceptrum tenuit, Itali Constantino- poli duobus armis invaserunt. Expeditionis causa fuit. Alexius Isaacium fratrem Imperio spoliatum obsecrat, indeque Romanorum dominatum occurrat, sed Isaacii filius & pater illi unocessuerunt, cum primum & poena excedere facinus putarum in patrem agere ferens, iugum medietatem Romanam addidit, & ad pedes Pontificis prostratus, impet- que exoravit, actus ad ultimas pa- tentis iniquas incubebat. Sors tunc tolerat, ut compleret in Italiam, non ex Italia modo, sed ex diuione Gallica, alio- que ex aliis locis (nec decessat Veneti) Edu Paris, in unum convenire, eo nomine, ut Hierusalem, ubi Dominicus erat sepulchrum, suo accessu in libertatem vi- dicerent. Eos in eundem locum conce- rat, qui tunc tamquam summi Sacer- doses seniori Romae pegerat, quem, ut duxerant, pro paterno Imperio recup- sendo Isaacii filius supplicii oratione ex- orabat. Adolescentem precibus, lino pro- fectum, noque enim tamis pollic- tus fuerat, expeditionis potius, copia- rum ductibus juvenem commisit, ut eum de via decedentes paterno folio te- suerent, summa five in itinere, five apud Byzantium mora, impenso ab ip- so susceperent. Triemibus itaque & o- mbus confectis, fecundissime caraba- bus venit ad Constantinopolim per- venit: ibi manifestant adolescentem, patris federa, unde enata iussa Poo- tificia uno oculis omnium proponunt. Congressi fuerat pro breve tempus, col- loquia inter amicos partes profectionis, gratias nec contemnendi ad urbem de- cernunt, sed legationibus lris gravis- sime. His Imperator Alexius ani- mum despondens, quia immo traditio- nibus civium consilio illi eidem ac- labilis diffidens, concepit, negle-

Αφ' ὧν μιν δὲον χραιοῦται τῇ τῆς διανοῆς, πείσαντες ὑπε-
ρβύσαντες αὐτῶς, ὡς ὑπὸ τινος διαλέτου ἐλαττωμένους
πλεονῶς.

[illegible][illegible][illegible]

Διὰ τὴν ἰσχυρὰν, ἡμᾶς πάλιν παρὰ τὸ Μουσικὸν καὶ τὸ ἑρμηνεύον
 τῶν Μουσικῶν ἁγίων Ἀλλέξον εἰς τὴν Κωνσταντῖνα ἀπελθόντων,
 πρὸς τὸν ἁγιοτάτου ἡμεῖς μετὰ τὴν ἀρμολογίαν, ἔπειτα
 εἰς τὴν ἰσχυρὰν καὶ βασιλικὴν ἐκκλησίαν, παρακαλεῖται
 θεοτάτη πᾶσι κατεπιταχέσθαι, εἰς τὸ πρῶτον ἀπὸ κατω-
 κίτου, ἡ Τάξις ἐκκλησίας, κατεβῆλθαι, καὶ μετα-
 ρῖναι τὴν τάξιν αὐτῇ. ὃς ὁ βασιλεὺς Ἀλέξιος εἰς τὴν Θεο-
 δοσίαν ἀφίκεται.

5. Τὸς αὐτοὺς ἀπελθόντας οἱ ἰσχυροὶ δόξαν διδο-
 ντες καὶ ποταμοὺς καὶ ὄρους καὶ πόλεις καὶ ἀγροὺς
 αὐτοῖς εἶποι αὐτοὶ, καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐπὶ τῶν
 βασιλέων. Ἐξήκουσεν τοῦτο οἱ μὴ βασιλεῖς, ὅτι ἡ
 ἀρχὴ αὐτῶν ἐπὶ τῶν βασιλέων ἐστὶν ἡμεῖς. Οὐ μὴν Ἰσραὴλ
 οὐδέ τις ἀπὸ τῶν βασιλέων ἀπελθὼν ἀπὸ τῆς γῆς
 ἐξήκουσεν, ὅτι ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐστὶν ἡμεῖς. Ὁ
 βασιλεὺς οὐκ ἐπὶ τῶν βασιλέων ἐστὶν ἡμεῖς, ἀλλὰ
 ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐστὶν ἡμεῖς. Ὁ βασιλεὺς οὐκ ἐπὶ
 τῶν βασιλέων ἐστὶν ἡμεῖς, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν
 ἐστὶν ἡμεῖς. Ὁ βασιλεὺς οὐκ ἐπὶ τῶν βασιλέων
 ἐστὶν ἡμεῖς, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐστὶν ἡμεῖς.

[illegible][illegible]

ense, vel qui illi adhaesisset, morte penderent penam. Hoc Byzantii accola, & inter eos primas obnoxiens, angustius cruciarius animo, & ad Emericum Imperatorem profectus, Nos, inquit, alla grece uel, alimque dactata Pontificis nomine Imperituri, & potestati saluamur, sed corpora, ad & animas, & spiritum domum ducimus. Namque uelut non, donec illi in gratiam, arma capere utique illi, at in arcto uisum, & ueremur illi cedere fieri amulo neque: aut itaque nos aut uergeti deficiat illi, aut tunc quoniam ad illudque adducam dote, & locum illi cum rebus, ueremur uirum priuati uollet, etiam nostro Legatio, remouere, templa referre, uincula, custodisse circumstanti Monachos ac Sacerdotes liberare, & temperare, qui tunc Byzantium iudicabit, sed uis. Muli uero Byzantibus antequam ad illudque adducam, Constantinopolim exierunt, ad Imperatorem Theodorum commigrant, quibus illi mandato monasterii ad habitandum assignata sunt. Et Sacerdotes Nicæam petentes, prius Parthenonem adueniunt, prius loci fieri obsecrari, liberum transire, & illi uidetur hoc ad nos ad Imperatorem Constantino. Eriodogis fuit.

XVIII. Erco fudo fingito, frater il-
lus Robertus mollis negotio incombere-
bat. Hinc forte Imperator naperat. Pau-
cis elapsis annis cum Constantinopolita-
nus Imperator Robertus impio non effec-
C tus, Imperator impio facinus pa-
trare filie animo persequens, sed cum
Eudocie filie alligari, ubique persequi
affuerit. Hinc dissidia inter Manu-
tonem temporis Patriarcham, atque Impe-
ratorem suborta sunt, cum nequissim ad-
eo infandis nuptis consensum ille presta-
ret. Verum Imperator, quo optabat, pre-
stare non potuit. Nondum enim illa Con-
stantinopolis transiit, dum apparere
temptat, vitam finit, generi suo Joanni
Duce, imperio relictis, mollem iam he-
rebat. Hinc filie nomen, Joannem, per-
peratice filia suscepit ante obitum, & pag. 17.
Armenia filia unice ante obitum, cum pa-
ter illius & Imperator vita defecit. Quo-
dique ille masculo filio, quo pueri defecit.

tueretur, *Alie tua maritima imperi hares* est
Imperator Theodorus. *Lafarica* nros quinque
de quadraginta, et amplius, minor quin-
quaginta natus exessit et vix, *secum* et odio
regnavit, corpore, fed non nimis paulu-
lus, moderate migravit, et promissa habuit,
sed, qui in exoriturus erat, imperii fidem
perpetuo optulit, princeps in patria, iuxta
veneris imperatoris, in monibus manifestor
et quibus enim illi collubum erat, imperi
sua vix donabatur, ut statim opulentius
evaderet. Pugna adversus Italos, et Persas
quammaxime confuditur; prima tamen
Romani imperii ipse fundamenta jecit, cui
a Romanis quoniamque ipse gratie habende
fuit. Sepultus fuit in Hyacinthi monaste-
rio, ubi et Imperator Augustus posuit fu-
nera, Imperatrix Augusta interfecta.

XIX. Quotismodum ergo dixi, post
illa obitus Romani imperii, gubernacula
Joannes Ducas, gener illius suscepit, a Ma-
nele Patriarcha, qui Maximo succederet, et

Ἡ δὲ παρὸς αὐτὸν ἐκ τῆς τοῦ Υἱοῦ
Βασιλίδος Αἰσα δὲ πῶς συζύγος.

ἐν τῷ Παριζίῳ σκάντρον ἰσάνας ἡ
 καὶ, διὰ τὸ Μαίεμα διεδίδετο. μὲν γὰρ

Ed. Par
p. 20-

242 附录

XXIV. Contigit autem illud peius. Ad-
rianopolitani contra legationem ad Impe-
ratorem obsevit, ut exercitus ad eos con-
uocato, seruaret Italica libertate. Iam licet Pon-
tificatus cum populo militis, nulla se confusa
adnanctus, per Maximianum inter facies
ad Adrianopolim uenisset, urbesque in-
gressi flammis inhorre; cetera uero spes Impe-
ratorum interitus Inhiabat, reliquorum etiam
adiacentium locorum dominatum habi-
taturum. Verum Theodosius Gornicus, de
quo nos super diximus, vicinis omnibus
pocius, praeter Rhodopem montes, et
Thraciam, quae de eo oppidis, et de
Meimianis, quibus Siliuſ Adriani regis
affinit, de eo Imperatore Constantino Pon-
tificano Erico, quos filium et patre ſucco-
ptum filii matrimonio iunxerat, Deſpoſi-
tore decoratus dominabatur. Siliuſ uero
hic ſecum aditiorum puerum etiam Me-
melianum, et ſuorum ſuorum illi quoque
puerum, et hoſtium ſine pugnaſſi, ſuo ipſo
jere aſtebatur, uertum uiciorum Principi
puer obnoxio; quandoque enim Italia
aſſinitate cum eis coactis, auxilio erat
quandoque Siliuſ generis ſuici con-
junctioſ, quandoque etiam Theodoſius
ſemperque aditiorum, aditiorum
ſilii ſilii, uiciorum uiciorum
ſilii ſilii, uiciorum uiciorum

[illegible][illegible]

[illegible]

λα. Ο μὲν Ἰωὴν Ἀρσὲν ἰατρὸν ὡς εὐχόμεν παραθεῖς
 πρὸς ἱεράρχα, ἐλάτο εἰς γυναικὰ τὴν θυγατέρα τ
Georg. Ar. M.

[illegible]

XXXVIII Hic ergo auctoritas, quam
Ungariam fuisse praenarravimus, privatus
filium Angeli Theodori Irenem, forma

β) πλοῦταίς ἐγάργε τιὸν ἀνὰ πῶν, ἐπὶ

de promittente Imperatore oculis cum non amittitur, fratrem adolescentis uicem matrem admodum praeficientem, sed adque imberbem, iocunda, & specie egregia ad Imperatorem decile. Eam huiusce ornavit Imperator, ut enim illa e-
 vediculo existeret, pedes cum ea dedit. Theoflonicus hac ratione sub Imperatoris Iovannis ditione facta est, imo potius sub tutela Romanorum acquievit, illius etenim domini Romanis coactis festi-
 bant.

*Edm Paris
p. 46.*

XLVI. Nec minus Theoflonicus Constantinos Imperatoris, hybetta quoque tempestate, Decembre mensis exuberante pellibat, in ea magnam Doro-
 ticum Commenam, Andronicum Palae-
 logum, cuius Imperis meminit, inter vi-
 sos in ditione celestes primas ferentem, pru-
 dentissimum, & quummaxime transie-
 runt, aciei insistentem, & dyerendi mili-
 tium optime paratum, & belli, pacisque ar-
 tibus claram reliquens, videtur, trium-
 phans in Orientem reversus est. ab omni-
 bus laudibus, encomiisque ob ceterum, ac
 maxime ut victoriam, non a suis modo, sed
 exterius etiam condidit. Super enim
 natorum capum facinus & trophaeorum
 ceteribus divina potius providentia, quam
 militibus artibus parata fuisse via lione.
 Praeterea Melanicum, Serras, ac loca ad-
 iacentia in sedem, ac clientelam Philhae-
 ni Comneni, adit, inquit Donesini pri-
 mi filii, quoniam post annos non multos Ro-
 manorum imperium, non sine & fortunam,
 & glorie incremento, sui admini-
 strationem apertit, consuli: nec non ac-
 tibus tuendis, ac decedendis verbis a-
 lium, atque alium impotens, quibus ma-
 gna Domesticum, ut illius imperia potius
 ac subditi capesseret, praerupta facta te-
 de habere, rebus gerendis o. secundum
 erant, p. uic. Ergo Imperator n. p. uic. in
 Oriente debeat. Demetrium a Theofl-
 oniceum dominum casaratum, & in
 arce Leuciana occisum in custodia mi-
 sit. Magnus interim Domesticus non diu vi-
 ta protulit, sed qui non sine nominis, &
 glorie fama in administratione se gesserat,
 in moribus incident, capitis decessu
 vitam finit: in cuius locum fuscibus ac
 Theodorus Philes, qui loco illius imperium
 regeret. Subditi Theoflonicus, ac
 Berena, quae inde extendebantur loca
 ad occiduum usque Pliamone, & quocum-
 que ad Pelagioniam, Achridam, & Pila-
 gionem atinebant, sub Michaelis Despotae
 erant. Bodeni, Scardolia, Scrobis, & cir-
 ca ea loca sub Demetrii fratre Michaelis
 patris Angeli Theodori p. uic. se
 habebat.

XLVII. Imperator cum Nymphoz
 hybernasset, inente vere, suo more fa-
 ciens, inde egressus, cum undique pacis
 iocundie cessationem belli fecisset, pro-
 xima Constantinopolis oppida, & a Lati-
 nis pacifica, Thessaloniam, Beryum,
 bello aggressi inditit: nam collapsis La-
 tinorum vires animadverterat. Quare tran-
 situm Helleponto apud Thaurum primo
 sedem locat. Erat eo in oppido Eudocia
 soror aetati Imperatoris, quam sub Aiel-
 decas, sua Imperatrix Iuxa, & genitor,
 & Imperatoris adventu, in maximum con-
 cunctabat. Aieldecas quippe Imperatoris
 ioracione comperit, non diu in opo-
 dio moratus, praedicti loco firmato pro-
 sperat, confortem suam Eudociam ibi-
 dem reliquens, ratus Imperatorem per-

A **W** **B** **C** **D** **E** **F** **G** **H** **I** **K** **L** **M** **N** **O** **P** **Q** **R** **S** **T** **U** **V** **W** **X** **Y** **Z**
 ad promittente Imperatore oculis cum non amittitur, fratrem adolescentis uicem matrem admodum praeficientem, sed adque imberbem, iocunda, & specie egregia ad Imperatorem decile. Eam huiusce ornavit Imperator, ut enim illa e-
 vediculo existeret, pedes cum ea dedit. Theoflonicus hac ratione sub Imperatoris Iovannis ditione facta est, imo potius sub tutela Romanorum acquievit, illius etenim domini Romanis coactis festi-
 bant.

XLVI. Nec minus Theoflonicus Constantinos Imperatoris, hybetta quoque tempestate, Decembre mensis exuberante pellibat, in ea magnam Doro-
 ticum Commenam, Andronicum Palae-
 logum, cuius Imperis meminit, inter vi-
 sos in ditione celestes primas ferentem, pru-
 dentissimum, & quummaxime transie-
 runt, aciei insistentem, & dyerendi mili-
 tium optime paratum, & belli, pacisque ar-
 tibus claram reliquens, videtur, trium-
 phans in Orientem reversus est. ab omni-
 bus laudibus, encomiisque ob ceterum, ac
 maxime ut victoriam, non a suis modo, sed
 exterius etiam condidit. Super enim
 natorum capum facinus & trophaeorum
 ceteribus divina potius providentia, quam
 militibus artibus parata fuisse via lione.
 Praeterea Melanicum, Serras, ac loca ad-
 iacentia in sedem, ac clientelam Philhae-
 ni Comneni, adit, inquit Donesini pri-
 mi filii, quoniam post annos non multos Ro-
 manorum imperium, non sine & fortunam,
 & glorie incremento, sui admini-
 strationem apertit, consuli: nec non ac-
 tibus tuendis, ac decedendis verbis a-
 lium, atque alium impotens, quibus ma-
 gna Domesticum, ut illius imperia potius
 ac subditi capesseret, praerupta facta te-
 de habere, rebus gerendis o. secundum
 erant, p. uic. Ergo Imperator n. p. uic. in
 Oriente debeat. Demetrium a Theofl-
 oniceum dominum casaratum, & in
 arce Leuciana occisum in custodia mi-
 sit. Magnus interim Domesticus non diu vi-
 ta protulit, sed qui non sine nominis, &
 glorie fama in administratione se gesserat,
 in moribus incident, capitis decessu
 vitam finit: in cuius locum fuscibus ac
 Theodorus Philes, qui loco illius imperium
 regeret. Subditi Theoflonicus, ac
 Berena, quae inde extendebantur loca
 ad occiduum usque Pliamone, & quocum-
 que ad Pelagioniam, Achridam, & Pila-
 gionem atinebant, sub Michaelis Despotae
 erant. Bodeni, Scardolia, Scrobis, & cir-
 ca ea loca sub Demetrii fratre Michaelis
 patris Angeli Theodori p. uic. se
 habebat.

XLVII. Imperator cum Nymphoz
 hybernasset, inente vere, suo more fa-
 ciens, inde egressus, cum undique pacis
 iocundie cessationem belli fecisset, pro-
 xima Constantinopolis oppida, & a Lati-
 nis pacifica, Thessaloniam, Beryum,
 bello aggressi inditit: nam collapsis La-
 tinorum vires animadverterat. Quare tran-
 situm Helleponto apud Thaurum primo
 sedem locat. Erat eo in oppido Eudocia
 soror aetati Imperatoris, quam sub Aiel-
 decas, sua Imperatrix Iuxa, & genitor,
 & Imperatoris adventu, in maximum con-
 cunctabat. Aieldecas quippe Imperatoris
 ioracione comperit, non diu in opo-
 dio moratus, praedicti loco firmato pro-
 sperat, confortem suam Eudociam ibi-
 dem reliquens, ratus Imperatorem per-

[illegible][illegible]

Ediz. Pariz.
pag. 10.

[illegible][illegible]

A pñeccon cum magnatibus affinis non per-
mancipante Imperatore, ut res ab eo gerere
haberet contempnit, mittit cum ad Ma-
noalem, qui ea tempestate Patriarcham
gubernatibus affidelibus, varam pietate in-
fudit & raze infudit. Nec tamen Ma-
noalem, vespemando, literas tamen ha-
dendum, cum nec eorum sententiam, que
ipse percussit, caperet, quam scripsit Im-
perator compellit, ut pñis pñis quæda-
m Michaelis Cypriani Imperatoris
iurisque jurando fides illas allegaret, ne-
lias cum impolito aduersus Imperato-
rem iudicium moliretur, fed fidem, ac in-
corruptum in deumorum armis obsequium
exhiberetur. Ubi res hæc, Imperator
Conueniens, iuramentum recipit. Edit. P. 11.

B quæ fratris filii Sebafthoratoris Ifaacii Duce
neptem Theodorum nupum dedit
quam quoniam pater illius Sebafthoratoris
filius Joannes in adolefcentia fato rindus,
reliquera. Obiit equidem ille uxorē Eu-
doxiam Angeli Joannis filia vidua, poppila
vero filia Theodora, quæ jam tum non
infelibus artibus Comeno Michaeli jan-
da fuerat, relicta. Mater fipfitem illius
Eudoxia, licet forene fempore fervida,
vero carere ualuit, ac ritumem fedari,
Deo finit, cui fe fupponere non uoluit
vera. Hinc Deus uirtutem maritimoſo
compensauit. Ex hac quidem ita fe ha-
buerit.

C Imperator cum in Orientem effugisset, anno clajpo rorim ad regimē Bihyziurum urbem Niczam pervenit. Hicmox extremum erat, eutropio Februario impendebat, cum Imperator vestri iello assidens, caput nodis prae procedente, ex improvolo vocem emittit; hinc proxiom effugit loquela penitus defluerat. Modici casus exere, pedes frangere, frascificationibus ephibiam impoere, aliaque remedia, quae arā dicitur, malo invenire. Verum Imperator tunc ad nocte, & die labefcente, & quoz mox advenat, alia nocte mox capiti jacuit. Morbus enim erat nervorum relaxatio, adeoque gravis, ut tanto tempore, & mox, & voce flupis, atque artionis privaretur. Tandem aliquando defecit, & in fine colore rubeo defecit, reddi. Nymphusum anno. mcm

D celerrime, & ante Dominicam palmarum,
 qua triumphare ille faceretur, adducit
 zar, & accelerato itinere Nymphæum ap-
 pedit, in quo dux palmarum triumphum
 suum, & Refecturium dicens celebravit,
 indeque affluens loca illa frequenterbat,
 morbo per intervalla diem, ingre-
 tione jactans, confutillatior. Quandoque
 enim in Palatio degens subito in lectum
 amissa res procurrere, & quædam ex-
 quiritur inter ambulandum a morbo cor-
 ripitur. Et qui aderam, sustinebat,
 & ante tempus cubitabant, ne plurius
 innotesceret. Dein fide compos per ciem
 in aulam revertitur: quandoque in
 clausum in felleo, & in domo famu-
 latus deducitur. Sed cum morbus in-
 valeresceret, corpus Imperatoris in pejus
 ruhat, cum solito longe frequenter ma-
 lo discederet, carnesq; abintestinas,
 quod deterius habebat, & a quo pote-
 rat, cum corpore ingens, & ad pot-
 teratque valensque desperaret, ut res-
 piciere ipse paulum posset, Nymphæum ite-
 rit.

Edm. Pariflori, & fructi, uti fieri amat, facili, & super liquorem effundens, uti motus est, ab
pag. 37. oculis hominum acclamatur. Num

[illegible]

[illegible]

Edit. Parity.
p. 12 63-

pg. 10

[illegible]

ἡ καὶ ἀποκαθ' αὐτὴν, ἐντέλεμα σωσθῆναις
 οὐς οἱ χρίσταις θεωροῦνται, κατὰ τὴν Παύλου
 ἐπιστολὴν ῥωμαίων. οὗτο μὲν τὸν Κῦρ(αῖον)
 παρατίθεται τὸν πῦρ τοῦ Περίαντος ἐκείνου.
 ὁ δὲ Σαυέτης Ῥωμίων μὲν οὐκ αὐτὸν ἐντέλε-
 μα, ἵνα μὴ τὸν πῦρ ἀνέμῳ, ἀλλ' οὐδ' οὐ
 τὴν Σίβηριν ἐντέλεμα, τὴν ῥωμίων λαίαν, ἢ πυ-
 ρὴν καὶ πῦρ ἀναπτήσῃ, ἀδύνατος αὐτῆς τὸ
 πῦρ, ἢ μαθὼς ἡμετέριον ἔχειν ἐντέλεμα,
 οὐκ ἔστιν ἐπεὶ οὐκ ἔμελλεν, ἀλλὰ πῦρ μὲν
 αὐτῆς τὴν πῦρ καὶ πῦρ, οὐκ αὐτῆς ἐντέ-
 λεμα ἐντέλεμα, ἀπὸ τοῦ ἐκείνου κατὰ τὴν
 Σίβηριν ἐντέλεμα, ἀπὸ τοῦ ἐκείνου γὰρ τὸ
 πῦρ, ἢ ἐκείνου τὴν Σίβηριν πῦρ καὶ πῦρ,
 ἐπεὶ οὐκ ἐντέλεμα, ἢ οὐ μὴ τὴν μαθὼς
 ἐντέλεμα, οὐδ' ἐκείνου, ἢ ἐκείνου ἐντέλεμα.
 οὐτο μὲν οὐκ αὐτὸς ὁ Κῦρ(αῖος) Σαυέτης μὲν
 ἀποκαθ' αὐτὴν ἐντέλεμα τὴν Σίβηριν ἐντέλεμα,
 ῥωμίων μὲν ἀπὸ τοῦ, ὅρα ἐκείνου ὅτι ὁ
 πῦρ καὶ πῦρ, ὅρα ἐκείνου ὅτι ὁ πῦρ καὶ
 πῦρ, ὅρα ἐκείνου ὅτι ὁ πῦρ καὶ πῦρ, ὅρα
 μὲν οὐκ αὐτὸν τὴν Περίαντος καὶ πῦρ.
 ὁ δὲ ἐκείνου ἐντέλεμα τὴν τὴν Περίαντος
 ἐντέλεμα, ὅρα ἐκείνου ἐντέλεμα.

[illegible]

& parvi et solentis gratia amicitia po-
 pulari, ut dicunt, conculectae, sacrum
 mille hominum coëdo Romanum diem
 inficit. Hi tunc Cæsaribus præter-
 præcipua adjectionem regimini præ-
 ferunt, ut si quid in Republica non
 suo milite, licet copioso appropinquet.
 Servotomiam vallantes, atque incompem-
 tentes complacent, vi belli capere, et qui
 præstant experientiam, ne per formidum
 et pericula, quæ necesse est, in specula-
 torum longe dimittat. Quæ præstant
 itaque, atque infidula confopescere,
 necesse copias disponere cunctas unus-
 queque quo sinitus ferret, in Servo in-
 ferre, et locum ferre. Quare præstant
 ordinem, quæ locum ferre, quæ præstant
 nec occurrere cupi, quorum illi enitibus
 observant, illi rivi vincula colligati de-
 liqui; ipse quoque Sinitus Xylas cum
 magna militum armata in Servo inrens fu-
 gientibus montibus, collibus, et montibus
 que loca emensa rix tandem saltem
 confopescere. Et hoc modo exercitum, ut
 Priapi erit, dissipare. Nos poro in Pri-
 piæ oppido constituitur, & cæceti, ut ita

LXXXI. Quod vero cum Michaelis Cosmopolitani Palatologo, & Michaelis Lascariensis, talia toleraret. Berroni omnia deprestant, apud Bononiam castra loca, planities fertiles, aliendi pae equis appellens idoneam. Michaelis Deiposa Delectior Romanorum militem, quantum efficit, & illius munus plene cultum, ut dicitur, et paucos, religiosos o nnes neque ali, neque aliis bono esse, et universis fu exercitia aeterna, & ex cauda probatoribus feceritis, quingenta numero, nio las Spario Theodoro doctore confutatus in Romanis castris inierit. Et etiam templata Manum Lampadum, etiam de cauda collectio exercitis ab Imperatore, ut cum aliis Ducibus aggregaretur, minime. Sed enim equi agere ferebat eos praedam praeripuisse, femet licet exercitus labori facie, iterum dum hac inter se confiterent copiam Ducibus, viles, abiectione Manum Lampadum, etiam de cauda plerique praegrabas equis reman necessarium onibus rehebrent, inficis aliis ducibus, iter, quod ultra Bodonorum oppidum extendebatur, continuant, ut aliis aeternis, ipsi quoque praedam praeciperent, aliis obvia in in Bodonorum munus, claudis, etiam de cauda agmen, ad oppugnandum Romanos transfunderent. Milites ergo fortis, ac strenui fortibus equis redi, & armis undique lepel, homines inermes, ac pulidos, equos infidentes nulli mora omnes tota vertere coegere. Ex his mortali, qui nio la, etiam de cauda, etiam de cauda, etiam de cauda concedentes, quomodo acciderant, enarrant. Ille re infolita, aque improvisa minime confutatus, ut manu validus, animo fortis, militis magna ficientia, & navis bello ingenti celebra, tamquam & a omnes praedam coniecerant, atque, huius praedam, etiam de cauda Michael Lascari & Prothaplogia doctores quinquaginta tantum hominum consilio pantes in praedam ventus. *μεγαλει*
αυτου Μιχαηλ αρωμηνος αναρχου
ερχους δι αν τω χωρη, επι νω
χωρη επι πικτωρη ενος παραμυθου
αυτου, επι αν των εν Αδελφω
αυτου αδελφω αυτου, εναντι επι 50

Edw. Purdy
pg. 93

[illegible]

ὁ περὶ τὸν νῦν ὁ Σεβαστοκράτωρ Τερτίος, ὁ δὲ Αἰ-
 Κάτωρ Στρατηγόπουλος, ὃς ἐν παλαιῇ ἐκ τῆς πε-
 ντης, ἰδίως ὡς καὶ πάλαι φησὶν, ὃς σπο-
 ραὶ ἀκούσας, ὃς τὰ αἰτίαι τῶν συμβλημάτων,
 ἰσχυροὺς δὲ Βασιλεῖς ἐν ἀνάσσει γινώσκαι πὺ δό-
 γη. Οἱ δὲ Βασιλεῖς ἐποχῶντες ἄρα δὲ μετρη-
 βεῖν τῆς αἰτίας ὁ ἄλλος ἰδὼν, ὃς ὁ πὺ α-
 εῖν παρὶν καὶς.

ter, & focer illius Sebastocrator Ter-
 tias, tam Caesar Strategopulus, licet ad-
 eisset, de his omnino nullam curam susci-
 piebat, peroratum ignorantem, de posula-
 ta problematibus, Imperatorem ad oratio-
 nem audiendam compulset. Imperator ne-
 gre ferebat, jam enim sub meridie Solis
 radii ingruerant, & prandii hora abio-
 rat.



bat, Andronicus Philologus magnus Domesticus, qui e mensa erat, Nicerphorus Tarchaniotus, Protospatharius Conostephanus, Protospatharius Alcaeus Raudus, Petraliphas magnus Chrysostomus, alique. Sed Joannes Imperator, quo facta opera erant, omnia in civitatem molebantur: nec cessis desponderant animum, sed fortibus erepti, imperatorios divexabant. Non multos post dies Tachiarorum natio Muslimanos invadit, praelio cum eis dimicat, & super, de quo Imperator certior factus, scientiam sceleribus imponit, & cum Joanne fratre suo, legationem agebat Angelus Theodorius Joannis pater. Inter dies quadraginta, sanctiones, & iuramenta facta sunt: optime talis calceol dimissi, & amicis interdictis pyramibus, super quam lapis tubus collocatus, quo Imperatorem insignia sunt. Ab Imperatore postea Despotum dignitate condecoratur, cuius & amicitiam colat. His completis Imperator in Orientem iteant, cum fecisset, ut Imperator Despotas esset, & servat, quem iuramentis, ut morte erat, obstringeret, amicitiaque pro dignitate afficeret, & ceteros alios illi subiectos praemia donaverat. Cum eo etiam patrem Theodorum reliquit.

XII. Igitur Imperator Joannes, cum se in Orientem perisset, Nymphai pro suo more hyemant, inde discedens Lampacum venit, & subsequenti anno Pegam contendit. Quando & inter eundem saevientis hyemis iam astra excoepit, cum castra locasset Sigeam exortam, & per duos dies illam foras, ac prosperata nive turbidissima illius, quousque ad Pegam usque pervenit: plures eo in itinere exanimati sunt: ad trecenta namque, ut tradiderunt, hominum mortuorum capita, nivali pro tumulo contexta, confecta sunt. quibus ventorum rabie oes interit quibus alter alterum precebat: Omneque qui malo iuraverat, confecti sunt. similem hanc hyemem horrorem nunquam alias percidisse. Sic Imperator in Pegam usque, donec hyemis saevitie molliretur commoratur, inde exiens, Myrsopham appellit. Disposita itaque a Tacharius Muslimanus exercitus, quibus praerat Sultanus Jancharinet, Anatoli filius, qui ex bono in principem malum degeneraverat, potibus, libidinibus monstruosis, execrationibus corporibus furens, perpetuo cum homiciniis & rationis & naturae humanae penitus ignavis confuscebatur: hic porrigunt Tarchanioten expulsi, & debellat. Ideo Legatus ad Joannem Imperatorem mittit, consilium petens, quamvis tandem ratione hostem repelleret, & pulsom a malis sublevaretur, id scilicet dilatare, utique salutare esset. Muslimanis enim a Tacharius profectis, in Romanas civitates aditus liberi hostibus parebant. Porro Joannes Imperator legationem libens accipit, & Tripoli sitit, ubi Maxmder castrum abierit. Tachariis quoque suis se finibus constituit.

XIII. Joannes interim Angelus Theofilonicus Despotas spiritum exhaussit, fratreque illius Demetris Legatis ad Imperatorem missis, ut in Despotum dignitate pari succedere impetravit. Erat in flagitio peccatorum plenus, alienaque perno-

Ab Palaeologis Andronicus magnus Domesticus, & ipse & erantque Nicerphorus Tarchaniotus, & Protospatharius Conostephanus, & Protospatharius Alcaeus & Raudus, & Petraliphas magnus Chrysostomus, & alii. Oportuit Joannem Imperatorem, quo facta opera erant, omnia in civitatem molebantur: nec cessis desponderant animum, sed fortibus erepti, imperatorios divexabant. Non multos post dies Tachiarorum natio Muslimanos invadit, praelio cum eis dimicat, & super, de quo Imperator certior factus, scientiam sceleribus imponit, & cum Joanne fratre suo, legationem agebat Angelus Theodorius Joannis pater. Inter dies quadraginta, sanctiones, & iuramenta facta sunt: optime talis calceol dimissi, & amicis interdictis pyramibus, super quam lapis tubus collocatus, quo Imperatorem insignia sunt. Ab Imperatore postea Despotum dignitate condecoratur, cuius & amicitiam colat. His completis Imperator in Orientem iteant, cum fecisset, ut Imperator Despotas esset, & servat, quem iuramentis, ut morte erat, obstringeret, amicitiaque pro dignitate afficeret, & ceteros alios illi subiectos praemia donaverat. Cum eo etiam patrem Theodorum reliquit.

ma. Oportuit Joannem Imperatorem, quo facta opera erant, omnia in civitatem molebantur: nec cessis desponderant animum, sed fortibus erepti, imperatorios divexabant. Non multos post dies Tachiarorum natio Muslimanos invadit, praelio cum eis dimicat, & super, de quo Imperator certior factus, scientiam sceleribus imponit, & cum Joanne fratre suo, legationem agebat Angelus Theodorius Joannis pater. Inter dies quadraginta, sanctiones, & iuramenta facta sunt: optime talis calceol dimissi, & amicis interdictis pyramibus, super quam lapis tubus collocatus, quo Imperatorem insignia sunt. Ab Imperatore postea Despotum dignitate condecoratur, cuius & amicitiam colat. His completis Imperator in Orientem iteant, cum fecisset, ut Imperator Despotas esset, & servat, quem iuramentis, ut morte erat, obstringeret, amicitiaque pro dignitate afficeret, & ceteros alios illi subiectos praemia donaverat. Cum eo etiam patrem Theodorum reliquit.

ma. Oportuit Joannem Imperatorem, quo facta opera erant, omnia in civitatem molebantur: nec cessis desponderant animum, sed fortibus erepti, imperatorios divexabant. Non multos post dies Tachiarorum natio Muslimanos invadit, praelio cum eis dimicat, & super, de quo Imperator certior factus, scientiam sceleribus imponit, & cum Joanne fratre suo, legationem agebat Angelus Theodorius Joannis pater. Inter dies quadraginta, sanctiones, & iuramenta facta sunt: optime talis calceol dimissi, & amicis interdictis pyramibus, super quam lapis tubus collocatus, quo Imperatorem insignia sunt. Ab Imperatore postea Despotum dignitate condecoratur, cuius & amicitiam colat. His completis Imperator in Orientem iteant, cum fecisset, ut Imperator Despotas esset, & servat, quem iuramentis, ut morte erat, obstringeret, amicitiaque pro dignitate afficeret, & ceteros alios illi subiectos praemia donaverat. Cum eo etiam patrem Theodorum reliquit.

ma. Oportuit Joannem Imperatorem, quo facta opera erant, omnia in civitatem molebantur: nec cessis desponderant animum, sed fortibus erepti, imperatorios divexabant. Non multos post dies Tachiarorum natio Muslimanos invadit, praelio cum eis dimicat, & super, de quo Imperator certior factus, scientiam sceleribus imponit, & cum Joanne fratre suo, legationem agebat Angelus Theodorius Joannis pater. Inter dies quadraginta, sanctiones, & iuramenta facta sunt: optime talis calceol dimissi, & amicis interdictis pyramibus, super quam lapis tubus collocatus, quo Imperatorem insignia sunt. Ab Imperatore postea Despotum dignitate condecoratur, cuius & amicitiam colat. His completis Imperator in Orientem iteant, cum fecisset, ut Imperator Despotas esset, & servat, quem iuramentis, ut morte erat, obstringeret, amicitiaque pro dignitate afficeret, & ceteros alios illi subiectos praemia donaverat. Cum eo etiam patrem Theodorum reliquit.

δοῦναι μίσηται, εἰς οὐλῃον τὸν σπῆος πέπτον δίδω-
σιν· τὸν δὲ Ἀσπασιον Μιχαὴλ ὡς μισοῦν ἐρετίζετο,
ἅπαν οἱ τελευτῶντες ἐπὶ δόμον, καὶ δὲ Πελοῦσαν,
ὅς περ αὐτὸν ἐρετίζετο, καὶ ὁ οὐκ ἔπαυτο, Κωνσταντῖνος
Πολίω ἀνιστάμενος· εἰς δὲ τὸ Βιλαῖον, ὃς καὶ περ αὐ-
τοῦ τὸ Κελδαιῶναι· Θεόδωρον, ὃν ἡ Ταναὶς τὴν αὐτοῦ
καταμάζων, τὸν δὲ Χαβάρων Κωνσταντῖνον εἰς ἑγ-
μένην καὶ Ἀλβαν. ἐπὶ δὲ πάντων ἀποφασίζων.

Εξ. Καὶ διελθόν τῇ πρὸς Χωμαβίας, ἢ τὴν πρὸς Ἀκαλίαν Πύργον, τῷ Μάρτῳ, καὶ Διότριον, καὶ Κύντζα-
βιν, εἰς Περίαντον ἤχθον, ὅπου τῷ Αλβακίῳ κα-
τάλαβον. ἔλθεν εἰς Αζείδα, καὶ Πρίπταν, τὴν Σαρ-
ρέικτηρον, ἐπὶ τῇ Περίαντι ἀποστάσει.

[illegible]

δ. Καὶ ἔλθοντες πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν Μεγαλὸν ῥῆ-
μα ἐγένετο, ὃ δι' ἑξῆς ἐν τῇ βασιλείᾳ, δι' οὗ πα-
λαιὸς Νεβουζαδανεύων, ἐν τῇ Αἰσάμει Μεγαλὸν ἰου-
δαίου καὶ Βιρριανὸν ἐλάσαντο. οἱ δὲ Σίρβου καὶ Κυνέβου
παρουσίασαντες οὐκ ἐπὶ πλείονα ἰσχυρότερον. ἡ δὲ
ἐκείνου ἐπιτολὴ οὕτως ἀνέστηκεν ὅτι οὕτως.

[illegible]

αβ. Καὶ ἐπεὶ ἐνταῦθα οὐκ ἐπαρτήχοντο τὸ αὐτοῦ, οὐδὲ ἐπατήσαν· οὐσαί, τὰ ἐλμυμακας ἔβουον, ὥς αὖ ἐπὶ τῶν περὶ τὸ αὐτὸ ἀπαρτήχοντο. ἀλλὰ τῶν μὴ ἀπαιτῶν πλῆθος ἔβουον φοινυφύοντο. ἀποδύς δὲ ἀπορροβόλα παρεκκέντησε περὶ τὸ αὐτοῦ, καὶ ἡ ὑπερμεγές ἐπὶ αὐτῶν, ἀποαῖπας δὲ ἦν τρέψα. ὅτε ἔβουον παρεκκέντησε, καὶ οὐκ ὅλως δὲ Πρὸς τὸν περ.

στ. Ο δὲ τῷ Βασιλεῖ ἀρχὴν ζωοποιῶντος τῷ
 υἱοῦ Μιχαὴλ, ἔχοντος μὴ αὐτὸς ἐπιβαλεῖν, ἀφ-
 ὅτου δ' ἀναστειλόμενος αὐτὸν Καθήμενος ἀπὸ
 λαγῶν ἐπιδείξει. ἐ δὲ Καθήμενος ὁ υἱοῦ Μιχαὴλ
 ἀμνηστὴ τῷ Βασιλεῖ ἀρχὴν ἐπεποιεῖτο. αὐτὸ δ' ὁ
 Ὄρθος μὴ ἐρατομένης ἐπιδείξει τῷ Τεταρτῷ,
 καὶ Συναγῶνι τῷ, τῷ δὲ Μιχαὴλ σὺνταξιν.
 ἐ δὲ Καθήμενος ἀναστειλόμενος. καὶ δ' ὁ
 ἀναστειλόμενος ἀλαστομένης ἐ τῷ Βασιλεῖ ἀρχὴν, αὐ-
 τὸν δὲ τῷ Τῷ υἱοῦ Κωνσταντίνου εἰς τὸ ἄνωγον

A in aliis Occidentis partibus in castris
reliquis armentum Michaelen Lafer-
tim, confectum illi exiguu exercitum,
non ultra trecentos. Priuli de vicino-
rum exercitum Scuterium Xylcam, Beles-
fi, trahere circa ipsum Calampacem
Theodorum, quem Tatum sula nuncupa-
bant, Constantium Chabaronem Alia-
no praefecit, me vero omnibus praefectis
iussit.

LXVII. Et Chamaea emensis, & muste, quum Malam-petram cognominant, Mace, Debre, & Cytrabi, Prilapum contendit; postmodum in Albaniam me contulit. Achridem quoque, Prespam, Siderocastum intravit, & Prilapem-mausi.

B LXVIII. LXIX. Imperator Tacite-
leponum transiit, quam celeriter
ad Lydiæ loca devenit, et apud
Sardes castra posuit. Sultanus propri-
e fugiens fugit, Imperatorque convenit.
Ille virum multisque ditatum in respon-
sum promissum remisit, multas seletas
et magnas pecunias concessit quibus Du-
ciorem infestis locis, quibus Impera-
toris caput. Persarum princeps, Impera-
toris Lædicem dnavit, sed paulum
filiū Romanis perdidit. Sultanus ad
refugium Tachatis impior, sedus
a Tachatis accipit, seque illi sub-
dit, et ex eo tributa Maurum
a Tachatis perfolvit. Michai Palatio-
rum, jurando ab Imperatore
sacros, refert.

LXX. Mittiturque aduersus Michae-
lem Defectorem cum exercitu, qui
per Bardarium, quem antiqui Naxium
appellabant, transiret, et cum Mi-
chaele Laſcari copularet, Bereniam pre-
dium militibus donat. Serui Cyrtabim
pratergreſſi Prillagi adiacentem regio-
nem prædantem ibant. Scultenus per-
turbato ordine eum illis conſiſgens ſu-
peratur.

LXXXI. Neon Defector Michael
 elicum militem, (perio filio suo Theo-
 dore Ductore constituto, in Romanos
 inamitit, quos terra vertere coegit.
 Id cum arcessit Michael Palaeologus,
 in eos irrumpit, & cum Defectoribus
 Prætor Theodoro bello committit.

quo eum pellit, & supplicium ne neci traderetur, suscepit. Qui Turcæ traditus, occiditur. tandemque Defectoris milites fugantur. postmodum Prilapam conveniunt, & non multos post dies re-vertuntur.

LXXII. Sed Michael, cum in tu-
lia esse vidisset, opulim obdole-
mine cinis, apertis ardet, scalas admo-
vit, & illis maris ascendit. Verum tunc
reieci fuor, plantarum cade, qui sur-
sus in opulim vehi nentis irrumpit,
& pari ratione reieciatur, & tertium
quoque sic quita mente conflict. Et
sic Prilum commouetur.

LXXIII. Balgonorum autem princeps, epifium Michaelis uxoris frater, qui similitudo et in micellis in rem Romanam gerebat, a conforbio quo Callimeno, lethali vulnere accepto caespit. Callimannus iustus uxore ducta Balgonorum principum sibi vindicabat, sed Rotis Uras cum exercitus Treibum aggressis, filium huius et Michaelis conforiem recuperat Callimannus enim ante trucidatus fuerat. Cum vero herede legitimo Balgonorum principatus derelictum, Proceres Tembi filium Constantinum per filii institui-

Digitized by Google

peret, eligant, & ut speciosius regnan-
di causas haberet, ac hereditario ju-
re regnum possidere videretur, Lega-
tos ad Imperatorem Theodorum misit,
ut filium suum iuniorē Isaacem in ma-
gnum Theochi filio concederet, A-
siani nepotem: & uacorem a Constantino
separatam ad Imperatorem miserunt.
hic etiam de tranquillitate Bulgari de-
derunt.

LXXIV. Post hac Theodorum Im-
peratorum moribus gravis invaluit morbo
medicinam facere Medici non poterant.
Longo itaque tempore nona constitutus,
& corpus omne exsiccatum, monasticum
habitum induit, confessionemque pecca-
torum animo pueritō ac magistro di-
gnam emisit. Evangelicam meretricem
episcopatus Metropoliten Archiepiscopo-
rum pro delictorum confessione accer-
tans, ante cuius pedes in solum obvolvi-
tur, & lacrymarum rivis terram in qua
jacebat conspergit, adeo ut ea liliis locum
consecratus sit. & illud: *Deferri te Chris-
te*, sæpe inter confessionis verba immi-
scens, Ita ille vix peracta, nonnullum qui-
entem obijt: principum enim regnandi No-
vembrem, Asquium finem fecit.
Cadaver illius in Solandrorum monaste-
rium delatum, ubi Imperator & pater Is-
aacus aerea, beatum est. Fato lum-
bus tres reliquit filios, masculum Isaacem:
feminam Theodorum & Basilis-
cum: nuptum alias duas viris nuptum
deceat, Isaacem Theochi filio, Marium De-
fectorem Michaeli filio Nicephoro, quæ
tempore defensionis fecerit de medio ex-
cessit.

Edo-Pauli
pag. 144.

LXXV. Filius illius erat octo an-
nos, neque eos integros natus. Pater il-
lius testamentum fecerat, ut quidem vi-
debatur pro filio, sed autem vera pro Pro-
tectorario suo Mulione Georgio. Hanc
enim testamentum Romanarum rerum o-
mnium moderatorem, ac dominum insti-
tuerat, quoadquæ suus filius ad perfec-
tam ætatem pervenisset. Mandata Im-
peratoris, eorum, qui tunc aderant, iure-
jurando confirmata sunt. Sed nonnullum
tempus decem, postquam Imperatoris cadav-
er inuito conloquium illi, decurserat, &
tamquam ex conspecto, quicumque illi
comperiebantur, comitibus non capitis
militum manus commiserat, & qui ab
Imperatore coacti atque incommodis at-
ritu fucant, Senteropulorum Alexius, cu-
jus glum oculis spolaverat, Constanti-
nus Toriaces, quem in vinculis detine-
bat, Theodorus Philus obcaecatus etiam
ipse, Zaglomita Georgius, quem detine-
bat, quatuor Provençalii Kuali filii, &
ipsi exerceat consili, Nicephorus A-
lytates lue a immittunt, festinanter ad
Solandrorum monasterium properant, ad-
versusque Vestigia autorem, illudque
fratres innotuunt, & in saculario obtin-
cat, & Imperatorem insidentes, quod
nullius preter hominibus Romanorum
Imperium concedidisset.

LXXVI. Ideoque convenienter
cum sacro Scnata & Patriarcha consula-
runt, quibusdam tempore publicarum admi-
nistrationem in se succedere digni habe-
retur. & primum quidem Romanum inter-
rogaverunt, postmodum Latini, dein Sey-
the, & omnes Michaelē Comnenum
Palæologum Principem postulaverunt, &
poteri curatorem esse, & rerum publica-
rum administratorem. Sic primum quib-

A autē ἀνέστησαν. Ἦνα δὲ ὁ ἀποφασιστὴς αὐτῶν ὁ ἀρχὴ
γίνετο, & εὐχόμενος ὑπὸ κληρονομίας κρατεῖν, σπρος
πρὸς Βασίλειον Θεόδωρον ἀπεβλήσας πειρασάμενος, ἵνα
ὁ ἀφέντος αὐτῶν θυγατέρα Εὐφροσύνην τοῦ Ἰσάκ τοῦ
Τοῦχου, ἱερῶτάως ἀσπασθῇ. ἱεροποιῶν ἵνα, &
ὡς ἀρχὴ γυναικάς, & σπρος ὁ Βασίλειον ἀντιπαρασῇ. ὡ-
πιο γυναικὶ ἱεροποιῶν πρὸς Βυζαντινῶν.

ed. Μισὶ δὲ μὴτὸν ἵνα αὐτῶν ὁ Βασίλειος πει-
πασάμενος. ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐτῶν ὁ ἱερῶν γυναικῶν.
ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.

Β ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.
ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.
ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.

ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.
ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.

ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.
ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.

ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.
ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.

ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.
ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.

ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.
ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.

ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.
ὡς ἡ ἀρχὴ γυναικῶν πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, καὶ
πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν, πρὸς τὸν αὐτῶν κατηγόρησεν.

magnum Palatium advolavit. Latini qui Daphnisiā abierant, & Pocestacū, cum nihil adversus Romanos perpetrare possent, opem enim illis tulerat Deus, ad urbem redibant. Ea cum urbi appropinquant, in urbem ingredi festinant: sed Romanæ copiæ audientes, igne in Latineorum domos prope litus adjacentes immisso, omnes incenderunt, primum Venetorum, aliarumque deinceps nationum, eas Campos nominabant. Id Latini conspicientes, quicunque habere poterant ex suis in trinitas adiacentis, recto cessare, ex trinitibus una in magnum Palatium progressa Baldinum recepit. Hac ratione Constantinopolis, ita Deo providente, sub potestate Romanorum venit, 15. mensis Julii, indictione 17. ab orbe condito anno 679. postquam Latini ea potiti fuissent annos quinquaginta octo.

Απὸ τῆς μεγάλης πάλαιας ἐκρήσαντο. αἱ δὲ πρὸς ἀσφραγίστας ἀπὸ τῶν Λατίνων, καὶ ὁ Παντοκράτης, ἐκείνῳ μὴ κατὰ αὐτῶν τὴν ἐρήθειαν ἰχθυῶντος πρὸς τὸν πόλιν ἐπανέβησαν, ἀντιλαμβάνειν τῶν ἀγανακτικῶν. καὶ πλουσίνωντας αἰς τὸν πόλιν ἄρματα προσέδωκεν, ἀλλὰ τὰ Ρωμαίων στρατεύματα πῶς γινώσκοντες, πρὸς τοὺς ἐκείνους τῶν Λατίνων ἐκείθεν πρὸς τὸν αἰγυπάλῳ ἀεμίονος, καὶ ἐνέφρατος πύργου, πρὸς τὴν Βασιλικὴν, οὕτως ὥς ἂν ἄλλαν γαῖαν, ἢ ἐκ Κόρυμφος ἐνέμαζον. αἰς δ' αὖτε πρὸς τὸν Λατίνων λαβόντες ἐπὶ τῶν νεμερίων ἐκείνους ἐκώμασαν, καὶ μὴ αἰς τὴν μεγάλην πάλαιαν χωρὸν, καὶ ἀδελφίαν πρὸς Βαλδύνον, ἐπιχωρήσαντες. Οὕτως μὲν ὁ Κωνσταντινούπολις, ἀπὸ τῶν ἐκείνων ἀπὸ Ρωμαίων ἐγένετο, ἰαδικῶς ἔχοντες αἰ. εὐσεβῆς Εὐαγγελιστῆς δ' ὅ, κατὰ γινώσκοντες αἰετοῦ ἐκείνους ἐκείνους. καὶ Λατίνων στρατεύματα χιόνους πικρὰντα ἐκείνους.

F I N I S.

π, τιν' αὐτῶν. καὶ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν. Ἀ

μαλὶ δὲ ἐπὶ τὸν πόλεμον.

Μετά δ' Ἀσάριον ἱσβαρῖδου Ὀζίας, ὃ καὶ Ἀζαρίας οὖν ἐπὶ αὐτῶν. καὶ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν. Καὶ κοινῶς ἐταίονα. καὶ δὲ δαδὶναι

δουλοῦναι τῷ θεῷ, αὐτὸς αὖ ἰαυν. ὃ δουλοῦναι δαδὶναι ἐταίονα, ὃ αὐτὸς ἐταίονα.

Μετά δ' Ὀζίαν ἱσβαρῖδου Ιωάκειν οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Μετά δ' Ιωάκειν ἱσβαρῖδου Ἀχαζ οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Μετά δ' Ἀχαζ ἱσβαρῖδου Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

Εὐζίας οὖν αὐτῶν. ὃ ἐταίονα τὸ αὐτὸς ἐποίησεν Κοεῖν, ὃ ἐταίονα.

te in Deum pietatis. in prelio obem-

catus est.

Amalze succedit in regno Ozias filius, qui & Azarias annis 52. Is nimis benevolentiam affectum, cum prospera cuncta subsisteret videret, statu tutum, voluit ipsemet Deo incensam offerre. Sic cum in templo adolevisset, repente lepra oblitus est, & vitam effudit.

Post Oziam regnum obtinuit Joathamus filius annos sexdecim, pius ac religiosus, reg. 157.

vir, & mortuus est.

Post Joathamum imperio praefuit Achaz filius annos quadraginta, vir nequam, & impius, & mortuus est.

Achaz regnum excepit Ezechias filius, pietate in Deum commendatus regni anno vigesimo nono diem obit. Illas autem Moysen amicus serpens adhuc fu-

pererat a Judaeis in venerationis habi-

tus. Eunt Ezechias, sicut & Salomo-

nis libros expulit, & de medio subu-

lit. Hic temporibus Romae & Reus

Rome imperium tenebant, & Syllia

Erythra illustris erat. Et Senacherius

Niheralem oppugnans centum obmagi-

is quinq; millibus, per Angelum una

nocte trucidatis, dedecore operum, re-

tratus est.

Manass succedit in regno Amos filius, regnavit annos duos, nec se erga Deum piam praebuit, propitius in audi-

bis trucidatus est.

Amos excepit Josias filius etatis annorum octo. regnavit annos triginta unum. Hic fecit rectum coram Domino.

Sagitta confusus in prelio occubuit. Eo tempore Byzantium a Byzo Thraciam rege exarabatur.

Post Josum regnavit Joachas filius. Is voluntati Dei adversatus, captus a rege Aegyptium Nechoze, abduccus est in Aegyptum, ubi occidit, cum impietate versasset annos tres.

Joachas succedit Joachinus filius, cui & Eliezer nomen annos undecim. Hunc

propter scelera adversus est Dominus. Quare Nabuchodonosor Judaeam invadens, cum sibi regalem fecit. Sed cum Joachinus impetata solvere recusaret, locum imperii Hierosolymam cepit, regnumque caput, casisque & muro percipiem dati, infestissimeque diu facere

justit.

Joachimam excepit Jechonias filius, qui & Joachinus per menses tres: sic enim Nabuchodonosor in mandata deditur. Erga Deum impius fuit. Hic cum tribus milia fide perolveret, vili-

lida iterum manu Nabuchodonosor Hierosolymam oblitus cingit, & Jechoniam regnum in Babeliam transfert, eo, matre, reliquique illius principibus in Babilonem adductis. Thersurus

item omnes tam sacros, quam regios, reg. 158.

& metam Jechoniam, quem Salomon in domo Domini preparaverat, exportavit.

Post Jechoniam Sedecias paterus regnum obtinuit annos tres. vir iniquus, & impius, qui cum patris nec ipse fecisset tertio Nabuchodonosor Hiero-

Q. 9

Joelis Chronogr.

මෙම ව්‍ය. ස්. ඉංග්‍රීසියානු බව පෙනෙයි, එහි අනෙකුත් වචන
මෙසේය.

Μὴν δὲ ταπεινὰ ἐβασίλδου φακὴ ἔν κ'. ὅ
ἐνέμεναι τὸ πρῶτον, καὶ ἐνδεῶς καὶ Πρωί.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ ಭಟ್ಟರವರವರು ರಾಜ್ಯ, ಐನ್ ೩. ರಲ್ಲಿ
ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುವುದು.

Μετά δὲ τῆς ἐξαγωγῆς ἀποβιβάζει βασιλεὺς ἐβαν-
γέλιον, οὗς εἰσὶν οὗτοι Ναθαναὴλ, Ἰωάννης ὁ ἀποστόλος

[illegible]

Μετά δὲ Ναβαχοδόνησιν ἔβαντο εἰς τὴν Οὐλάρην
πολεῖν ὡς αὐτὴ ἐπὶ τῇ

Μὴ δὲ Οὐλίμωροισι· ἱεροῖσι Βασιλέσιν ἡ
ἐκείνῃ αὐτῇ ἐν γ'. δε μέγας πρὶ ἰστοῦ ἐκείνῃ πρὸ Θεῶ

ὅτι τῇ συμποσίῳ αὐτῇ, ἀπὸρ ἐξ-ἔρχοι εἰς πατρίδα αὐτοῦ
Ναβυχοδονόσορ ἐξ Ιερουσαλὴμ, ἀγγέλλει αὐτῷ θεῶν
ἐργάται, ὅτι παρίσταται τῷ Βασιλεῖ αὐτοῦ ἀποθῆς.

Μὲν δὲ Βασιλεὺς ἐβουλόμην ἀπορῆς ἡ Μῆ-
δος, ἡ δὲ Ἀστυνὴ, ἡ Ἀρτίστρις τοὺς ἄλλους
καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἀρτίστους, ἡ δὲ ἡγεμένη οὐραμένη,
ἡ δὲ χεῖρας ἐκείνου καὶ Χερσὶν ὑποκρίσας ἐκ βου-
λομένης ἀπὸ τῆς μετὰ τὸν τῆς μετὰ τὸν ἐκείνου
ἐκείνου καὶ Βασιλεὺς ἐβουλόμην ἐκ τῆς λήγουσας τῆς λή-
γουσας.

Μετὰ δὲ Ἀφροδίτῃς Ἰδὲ καὶ Κῦρος ὁ Πέρσης· τὸ
 ἄλ' ἐκείνων Ἀφροδίτῃς ἄρεστος πρὸς τὴν Καλλιπείαν,
 ἢ καὶ Ἀντιφάνῃ, τὴν Περσῶν, ἢ Πασαργάδῃ, τῇ
 πατρὶς τοῦ Ἀρίστου, καὶ οὐ τοῦ Αὐτοῦ Βασιλέως.
 ἀντιφάνης, ἀπὸ τοῦ Κρίστου, οὗ προσηγορεύεται· εἰ δὲ
 Ἀφροδίτῃς ἐκτετακτέρος ὑπάρχει ἐπὶ τὴν Περσὶν συ-
 νειδέσθαι, ἢ τοῦ ὁραμένου συνήθους, τὴν Περσῶν συ-
 νειδέσθαι, ἡδυνάτω δὲ τὴν λαμπρὰν καὶ λαμπρὰν, τὴν
 καὶ τοῦ ἑαυτοῦ Εὐφροσύνης.

[illegible]

Μισὴ δὲ Καμβόσιος ἐβαρίδων Σπέρδος ὁ μόνος μὴναις ἔ.

[illegible]

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐβασίλευσεν Ἀρταβάνης, μὲν

1. regnasset annos duos & Phacta occidi-
tur.

Post Phaceliam regnavit Phacrus annos viginti, Deo exilis, maculatusque ab Oica.

Post Phactam regnavit Ofen annos no-
vum, plenuque felicitate occubuit.

Dario in regno succedit Artabanes per
mensis septuaginta.

Attavano Aristoteles Longimanis per annos 41. Ea tempestate Socracles, Heraclitus, Anaxagoras, Pythagoras, Thucydides, Eurypides, Menodorus, Empedocles, Diogenes, Zeno, Pherecydes, Aristarchus, Hippocrates, Parmenides, Plato, Aristotle, Democritus, & Socrates florebant.

Post Artaxerxes Artaxerxes alius, & qui Artaxerxes fuisse regnum obtinent ad Darius uenit, quem Alexander interiret. Hic cum regnum Persiarum ualisset, uersa terra tabata, Babylone occubuit, & eo facto sancto aduenit, ut iam dictum est, imperium diuideret; quorum primum Légi filius Aegypti regnum occupauit, & qui post eum subsecutus fuit Prolemaeus predictus, usque ad Geopatriam Diocetis filius. — *Thais* (scilicet Aegyptii) imperio.

Edo. Part. pag. 142.

Secundum successit Antiochus filius, &
alii quinque.

Denique infectus est Antiochus Epiphanes, Seleuci Philopatoris filius, in quo secundum Hierosolymorum eandem, et Maccabaeorum res gestas narratur, templumque secundum Danielis vaticinium profanatum. Hic nefariorum scelus archiepiscopus vitam in aliena terra cum turpissima morte consumavit.

Asplenium exceptum Willd. Exposit.

Pothius Iulius Caesar, qui gentium non
 est, res imperii administravit; non eni-
 am mensile, ex quo sterneret mare ferre
 ceparet, maris emotus vultu sedo
 trahitur. Unde et Caesar dictus, et ab eo
 Caesares omnes Romanorum Imperatores,
 a castra fide dicta Iulius Romanus. Hic
 primus emulatio et solus imperium Roman-
 um tenuit, quod superbe admodum ar-
 roganter quoque administravit, hinc Diao-
 ri nomen illi fuit. Is se ferre, ac tyran-
 nicis Republicae gubernaculis pertraxit
 per annos octiduum, in Senatu turba-
 tos Romanos leges danti, Bictus saltem,
 et perit. Quinque dictus, Iulius
 nominatus. Sed non ferunt Iudae Gallias,
 easque in Antiocho Apollodoro mentio fit,
 et Antipater Herodis pater rex Iudae
 creavit.

[illegible]

Ἰωάν. ἀνδραγαθὸν εἶναι τὸν Κύριον ἐκδηλοῦνται. οὐκ ἄρα
 Ἀπολλωνίου τοῦ ἀνδρὸς, ἀπολλωνίου Ἀπολλωνίου ὁ Ζω-
 ῶτης, ἔς τὸν αἰῶνα μὴ ἐκφυγεῖν τὸν ἵστον ἀν-
 δραγαθὸν τοῦ Κυρίου λέγουσι, ἄνθρωπος δὲ. καὶ δὲ ἀν-
 θρωπίνης τὴν Θεοφάνειαν Μοναχίας πύλιναν ἐκλήκει ὁ
 σημεῖον λαῶν, ἔς τὸν αἰῶνα καὶ ἡμῶν καὶ ἀντι-
 λελόν ὁ Διπολίτης Χρυσῆς, ὃς ἐκ ἀποκατὰς λαβόντα
 ὃς κατὰ χάριν τὸ Θεὸν αὐτοῦ ἐκμετρίσθη, ὃς ἐκ τῶν
 ἱερῶν πατρὶν βαπτισματικῶν ἐξεδύθη ὡς ὁ ἁγῶς
 Πνεύματος χρίστος, ὃς δὲ δὲ Θεὸν ἁγῶν ἐξ ὃ
 ἐκπερίβλεψεν ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς, μετὰ δὲ
 τοῖς ἀγῶσι ἀγῶσι ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς ὡς ὁ
 πύλινος. καὶ δὲ τὸν Νεφέων ὡς Γυμνασιακὸς
 πύλινος ὁ Ζωὴν Κωνσταντινουπόλεως διαβύβου, ἔς
 τοῖς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς, ὡς ὁ δὲ δὲ Κίλινος ὁ
 ὡς πύλινος δὲ ὁ Σαρακατλὶς ἀντιπρὸς Θεοφάνειαν λέγουσι
 ὁ ὡς πύλινος ὡς πύλινος, ὡς ὁ δὲ δὲ πύλινος
 ὡς πύλινος, ἄλλος δὲ τὸν Θεὸν λέγουσι κατὰ τὴν πατρὶν
 ἀντιπρὸς πύλινος ἀντιπρὸς. ὡς πύλινος, ἔς τὸν
 πύλινος λέγουσι πύλινος ἐκ τῶν Χρυσῶν ἀντιπρὸς πύλινος
 πύλινος πύλινος. ὡς πύλινος τὸν λαβόντα, ἀντιπρὸς
 ὁ Ζωὴν ἀντιπρὸς. ὡς πύλινος πύλινος.

Μετὰ δὲ Ἀπολλωνίου ἱεραπόλεως Τάκτιος πύλινος ὡς.
 ὃς ἱεραπόλεως ὡς πύλινος Ἀπολλωνίου.

Μετὰ δὲ Τάκτιος ἱεραπόλεως Φλωρεντίας, πύλινος β.
 ὃς ἱεραπόλεως ὡς πύλινος.

Μετὰ δὲ Φλωρεντίας ἱεραπόλεως Πύλινος ὡς πύλινος.
 ὡς πύλινος ὡς πύλινος.

Μετὰ δὲ Πύλινος ἱεραπόλεως Κίλινος ὡς πύλινος.
 ὡς πύλινος ὡς πύλινος.

Μετὰ δὲ Κίλινος ἱεραπόλεως Καρῆνος ὡς πύλινος.
 ὡς πύλινος ὡς πύλινος.

Μετὰ δὲ Καρῆνος ἱεραπόλεως Νουμμενίου ὡς πύλινος.
 ὡς πύλινος ὡς πύλινος.

Μετὰ δὲ Νουμμενίου ἱεραπόλεως Νουμμενίου ὡς πύλινος.
 ὡς πύλινος ὡς πύλινος.

Μετὰ δὲ Νουμμενίου ἱεραπόλεως Νουμμενίου ὡς πύλινος.
 ὡς πύλινος ὡς πύλινος.

Μετὰ δὲ Νουμμενίου ἱεραπόλεως Νουμμενίου ὡς πύλινος.
 ὡς πύλινος ὡς πύλινος.

dom hominem fuisse Dominum celebravit. Ed. P. 167.

vic. Subsecutus deinceps temporibus Apollonius quidam, Laodiceae Syriæ Prae-

ful, Dominum carissimam vitam vivere a-

summatum, sed quæ rationis nomine com-

posuisset, astringit, etiamque. Post

Apolloniarum Theodorus Muretorum

urbis in Cilicia rector, Christum Domi-

nem, hominem nobis similem, & vulga-

rem, & progressu tantum gratiam Dei

recepisse, ideoque Deum vocatum, &

ex baptisate, quo in Jordane ablatus

est, Spiritus sancti munusibus digna-

tum, divitem autem Verbum propriè

immemens illius virtutem in eo habuisse

se, illique dignitatem, divinitatem, ac

enerationem tandem post consumma-

tionem communicasse, iactantem. Post

hunc Nettorius e Germanicæ Syriæ

Throno, Constantinopolitano invaso

maiores suos secutus, Chelicio quique

hilar Sacerdotem nepotem, sanctissimum

nostrum Dominum Desipum vocare

tebat, quasi alius esset Christus, & al-

liud divinum Verbum, ut ille pariter,

& avitum errorem secutus affirmavit.

Præterea Eusebicus, qui post unionem

duas in Christo naturas conservari

negabat. Severus licet scilicet quis,

qui Antiochiam Thronum occupavit, &

alii.

Post Aurelium Imperium administra-

vit Tacitus mensis sex. ab amicti Aure-

liam interfecit.

Post Tacitum Florianus mensis duos.

occidit a Probo.

Post Florianum Probus annos sex.

occidit a Caro.

Post Probum Carus annos unum.

occidit a Carino.

Post Carum Carinus filius annos duos.

occidit a Numeriano.

Post Carinum Numerianus frater

annos unum.

occidit a Pertinax exco-

ccidit.

Post Pertinax Diocletianus imper-

ator annos viginti duos.

eorum imperio

contra Christianos magna persecutio mo-

ta est, in qua Petrus Alexandrinus Epi-

scopus, Antiochus Nicomediensis, Pro-

corius item, & Theodorus edomati,

aliique complures pro religione Christi-

ana crudelissimis exemplis interempti sunt.

Tunc etiam innotuit Sabbatum,

quod Tullius adlocutionem hanc illud

conatur. Verum hos Imperatores divi-

nam iudicium subsecutus iusta morte

multati sunt. Diocletianus enim iustum, ac

facilem compescens, verum

scelus, misere, violentique ricam ab-

iecit. Maximianus laqueo gladium frege-

rat.

Diocletiano, ac Maximiano de mo-

re, 167.

dio sublatis, sed eodem tempore imperi-

um tenuerunt Constantinus, & Severus,

Maximianus, & Maximus. Constantinus

cum filio Constantino Celsis, Britannis

que Imperavit. Severus, & Maximianus

Romæ præfuit, Maximianus Orientis. Hic

multis fugitis, ac sceleribus contamina-

tus, animo fero, crudeli, inhumana per-

secutione in Christianos invehit est,

plurisque ingenuos viros pro Christo

passus, pro sua causa imperium

que commisit, prout accepto. Non ad-

eo diu morbo exstructus est, ut caribus

ad latus eorum liquet, ostibus edificat-

is, quidem forma humane nec religionem

remanens, & perit, atque decedens

membris tantum redierit foveam, ut

R. ij

146 JOELIS CHRONOGR. COMPENDIARIA.

stiani, talia in Christianos machinaverunt. Ex quarum ratione diversum judicium tot scelerum latum esset, & non esse nos captivavit, & interfectioni tradidit. Quid & factum est, & spectatissima urbs Constantinensis ob similia facinora, impietateque Italia tradita est.

Α ποὺ τοῦ ποτὸς Χρυσίου Χρυσιανός· ἐπὶ τοῦ ἱ-
μῶτος ἐπαυχόμενος ἵ διει, ἐπὶ μὲν παραδιδόναι ἡ-
μᾶς εἰς αἰχμαλωτίαν, ἐπὶ ἐξολοθρεῖν - ὃ ὅ-
τι ἐγένετο· ἐπὶ ἡ περιβλεπόμενος Κωνσταντῖνον ὅς τις
νοούμενος ἀνετηρχίας περιέδωκε τῷς Ἰταλίαις,

F I N I S.

Edw. Parry
pg. 109.

[illegible][illegible][illegible]

agere a rebus, sed cum intelligent ipsius animum ad hoc non esse directum, expeditis negotiis ad Græci officium perueniunt, ad propostum reuertitur. Viso de hac eadem re Anales diffusos Oderici Raynaldi ad annum 1207. qui pluribus Romanum Pontificem a Græcorum ecclesia liberat.

*Malibus et vitiis delectatur. Iniquorum et aliorum
Sontque in hanc maxime formam iudicia con-
sistunt. Reddunt in partem dicitur, Imperatores
que, aut folia, aut cum patre, et superius iuv-
entur, confutatur, Gratianum Accellum et ar-
gentum Romanum Eusebia, et Catholicus vni-
uersi. Per hanc inquit, que cum Patre
est, et folia, et cum patre, et superius iuv-
entur, primum iudicium, triginta milia et
diffinitur. Principibus vero expeditio nunti
pense satisfactio: in que erat Patre alibi
Bionum Decad. a lib. 6. et Sabellius Enead. 3.
lib. 3. Moribus Dicitur, autem patre iudicium
et traua atus, in facile fuit concilio, sed na-
que preuia, que promittitur: non prater ca-
tera, sed prater dicitur, fore et si Alexius cum pa-
tre, et folia, et cum patre, et superius iuv-
entur, Romanum Eusebia.*

[illegible][illegible][illegible]

CAPET III

Tū pāt īmātū dūm mīnī) Proflabant enim auri centenario quinquaginta statim numerandos, & adiciebantur conditiones desitissimae, tolerabiles tamen, nec omnino difficillimae, quas capitularis periculum imminabat, ac publicum cal-

De *De iure iurisdictionis*) Confessum Iffraci fecerit
et Alcaia Elius, sacrorumque prophanae, et
templi invadens, ut nec sacris imaginibus parceret,
quoniam ornatum adepti, imaginibus ipsi homi-
ni propitia, et facinorosa ad libenter tamplum
raptae et conflata, ut vulgare aurum et argentum
hostibus dabat. Gentilium de fuit opinio, ad conser-
vandam Republicam, templi Decorum non sum-
mam denudate licere. Seneca Contr. 4. Pro Nep-
tunorum templum non ducatur, et ut in sum spoliandi
non cunctetur. Nervae ut impendia contraheret, fa-
cilitate non paucis subleat. Sed parum nobis quid
a ij

^a *ibid.*, 325.

CAPIT. XX.

O vi Aevodis laevem gurgulig) De fuga Ioanola
Afaei fidi supra agit Acropolis cap. 12. & 13.
Tunc pampas Belgica) Dixit supra ut occupa-
vit Bulgavorum Imperium, cap. 13.

С А Р Д Т ХХІ

[illegible][illegible][illegible][illegible]

C A P I T U L U M XXII.

[illegible]

301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612
 613
 614
 615
 616
 617
 618
 619
 620
 621
 622
 623
 624
 625
 626
 627
 628
 629
 630
 631
 632
 633
 634
 635
 636
 637
 638
 639
 640
 641
 642
 643
 644
 645
 646
 647
 648
 649
 650
 651
 652
 653
 654
 655
 656
 657
 658
 659
 660
 661
 662
 663
 664
 665
 666
 667
 668
 669
 670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812

C A P U T XXVII

Εὐσεβίου τοῦ καὶ ἀποστόλου) Baldwinum fratrem Roberti facit Acropolites. Matthaeus Parisius in Hist. Anglie. filium. In eo concutiant eum falsae patrum, nec ferendo oneri parcos, sic quoque Helvicus Latini.

Emendare youi à Paſſe monſieur) Richardus à S. Germano in Chronico; Anno ccccxxxi. Et quendam Hieronymum apud Ratis ad Popum vadit, de rebus offensa obtinet, ut cum ſuo Imperatori Conſtantiaſiſiani de ſua ſua controverſa, et ipſe ſe curat Impetret, donec in majore conſiliis attente pertractat ad legitimum. Mox apud Papiam invenit vadit collata amicis Conſtantiaſiſianis.

Quæ dixerat ante dicit.) Hoc deorum annuum intervallo Joannem Regem in Gallis ex-citum comparasse, & in Italiam se ad Pontificem consulisse, Reare, tandem Venetiis copias impoluisse navibus, & Constantinopolim applicuisse, scribit Gregorius Novus in Rezelis.

CAPUT XXVIII

[illegible][illegible]

CAPUT XXXI

[illegible]Edit: Parity
Page: 344

C A P U T XXXII.

O Herennius Celsus) Lapsi nescio quid ha-
beris Theodori, sed memoria non fugerit, quod-

nam illud fuerit : ad res tamen Mathematicas
inestisse fabricor.

Papir der *Bibliotheca Nicomachi De Biennide* pluribus alibi egiimus. Edita sunt illius Philoſophica, & Logica, & Oratorice duo de profectione Spiritus ſancti per me in Latium vetitæ. Multo plura ſunt in Bibliotheca, quæ non ſunt eſſenſum Paulo, etiam ſi ſua verba ſeruat, & Heliſior de facito Paulo, & illius Paribiles, qui in Latino monacho ſolitarius vitam egerunt, elegantiffime, & ad antiquam ſuccum conſcripta. In Vaticana legimus epistolam meam, & iterum ipſi paribiles, ſecundum quodlibet Antiquis. Sed ſi ne puerilis ne uariis antiphiſtopheas. Principium, cum dixiſſet exultantem, tunc ſequitur illud quod dicitur de ſuo.

C A P U T XXVIII

Τὰς ἡς ἡ Τεμερίδα Ἀρχαῖος) Acropolis, καὶ
 ὁ Καστροπολίτης παλαιὸς Γεργιτῆς, καὶ οἱ οἰκοί
 ὁ Ἀρχαῖος καὶ οἱ οἰκοί ἱεροῦ, & συνέστη
 ἐπὶ Ἐπιστομῇ τοῦ Χρονικοῦ.

Τὴν ἀνάστατον ἐκφράζει τὸ ποίημα,
τὸ Βαλκανικὸν ὑμῶν ἐκείνην ἡμέραν,
ὅτι οὐδ' ἔστιν ἀνάστατος ἀπὸ τοῦ γένους,
ὁμοιωμένη τῇ τῷ ἀπὸ τοῦ ἑλπίου.
Τὴν ἀνάστατον ἡμεῖς οὐκ ἀνίσταμεν ἔτι,
Καὶ οὐκ ἀνίσταμεν ἔτι ἀπὸ τοῦ γένους.

Acropoliatis memoriam lapidis, vel parum rebus Ecclasticis intentus hanc de Ternobii Episcopato scripsit. De Ternobii autonomia nos etiam alibi. Ternobium portu omnium Harci urbium municipium et praesentissimum dicit Chonlatia, in montis vertice sita, servis circumstantiam montibus. *De antiquitate usque ad Ternobii. I. I. de la Courtois* *deus qui antiquitatem usque ad Ternobii. I. I. de la Courtois* *deus qui antiquitatem usque ad Ternobii. I. I. de la Courtois*

[illegible]

CAPUT XXXIX.

அல்லது (அல்லது) அல்லது) Cap. 30.

C A P U T XXXIV

Kar. *isito nomen*; p. 49. 49.) Cum Joannes Ducas iterum potiretur, maxima Scytharum multitudo ab Hyperboreis effusa ad Caspium mare defendit, de eorum Duce Sitalicem defendit filia eius Chamae de Telephos exercitus dividit. Chalam Chamae de Jaxartem suam ad Septemtrionem reliquit, per interitorem partem Telephos per Caucasum, per Caucasum in confinita, meridies versus Caspii cacumibus, de Telephos mari Caspio per Massagetarum, de Sauratomatam regionem proficiscitur, subique gentes omnes, quae Mariocidem paludem, de Tanaim accolebant. Deinde Tanai fuerat adversus Europaeas gentes multas ac varias, de eisdem Scythias impetierat, quae impetibus illa perierat, deinde illas fides conseruit; neque enim illis fasus fiduciam ad restituendum erat, sed omnia de gentes de urbes trepidabant, de velut spicis in area trechantur. Unde de Hi Scythico bello depraeo pellibus palea plenis pro rubatis ob cum anathosis de liberis litibus transiit, nec heri transire in Thracia narramus, idem de libi colorum quarentes, decem milibus haud pauciores. Ex Georgia.

[illegible][illegible]

CAPUT LXIX

[illegible]

Επειτα γράφει: «ὁ δὲ ἄνθρωπος τὸν βλάψας ἀλλήλου, ἢ οἱ πληγὴν αὐτοῦ ἐποιήσας, ἢ οἱ τὸν ἄνθρωπον ἀποκτείνας».

[illegible][illegible][illegible]

C A P U T L I X

[illegible][illegible]

Ἀλλὰ τί τοῦ ὅτι Πάτερ ἡμετέρον ἢ Γεγονός, ἢ
τοῦτο δὲ οὐκ οὐδὲν ποιεῖν ὁ Χριστὸς πρὸς αὐτὸν ἑαυτοῦ
ἡδέως ἐκείνου, οὐδ' ἀποδοτὴν ἡμετέρας ἀγαθῶν,
ἢ καὶ τί τοῦ ὅτι Ἐκείνος πρὸς ἡμᾶς, κτιστοὺς ὅτι τὰς
κτιστοὺς ἀνέχεται, καὶ οὐκ ἀποδοτὴν ἡμετέρας,
ἢ καὶ ποιοῦν τοῦ ἑαυτοῦ, ἡμετέρας ἐκείνου πρὸς ἡμᾶς
τοῦτο καὶ ὅτι Πάτερ πρὸς αὐτὸν ὁ Χριστὸς, ὅτι
οὐ καὶ αὐτοῦ ἡμετέρας ἀποδοτὴν τοῦ ὅτι ἑαυτοῦ ἀνέχεται
αὐτὸν.

C A P R T L X F I C

[illegible]

Edith Park
page 210

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

[illegible]

C A P U T LXXXVIII

[illegible][illegible]

C A P U T LXXIX

[illegible][illegible]

Kaf de peritomen pōtōm nīdōn) Gregoras , n
yōs medōm epapayxōmōm dōm vō Mēgōm , dōm
etōm dōmōm vōmōmōmōm vōdōm dōmōm , ē vōmōm
dōmōm . ē yōs ē pōtōm dōmōm dōmōm dōmōm dōmōm
vōmōm vōmōm vōmōm dōmōm dōmōm dōmōm dōmōm

[illegible]

C A P U T LXXX.

2008-2009

[illegible]

O mic în Tegetenburgh lucra cu războiul (χάρη) Pluta de la via apod Gregoriam lib. 3. cap. 10.

[illegible]

[illegible]

Εὐδοκία ἀπὸ τοῦ Περικλέους ἀντιπροέδρου) Georgas lib. 4. Ἐξ ὧν, ἀποκαταστάς? Περικλέους Ἀρ-
χαίου, ἀπὸ Περικλέους ἀποκαταστάς? ἢ ἄρα? Ἰακωβίτη. Ἄρα ἀπὸ Περικλέους τοῦ Κωνσταντι-
νουπολίτου ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου Περικλέους, τοῦ μετ' αὐτὸν,
τοῦ ἡμετέρου μετ' αὐτὸν ὁδονομῆτος ἀποκαταστάς? ἢ ἄρα?

α), στην περίπτωση που ο κάτοχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή ο δικαιούχος του δικαιώματος διανομής, εκμετάλλευσης ή μεταδόσεως του έργου, είναι ο ίδιος με τον κάτοχο του δικαιώματος διανομής, εκμετάλλευσης ή μεταδόσεως του έργου, η παρούσα διαταγή εφαρμόζεται με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρ. 1, στοιχείο α).

C A P U T LXXXIX.

Ηθε γάρ μνηστέον τὸν ἀντίον (δ' ἄρα) Pachymerius; ὁ δ' ἐπ' αὐτὸν τὸ ἔθνος μεταβιβάσει τὴν μαχὴν καὶ ἐκείνην, καὶ ἐκείνην ἀποφύγει ἰσχυρῶς, καὶ δ' αὖτε ἐκκαλεῖται ἀποδοῦναι αὐτὸν τὴν πόλιν διαπραγμαίνων, καὶ τότε πάλιν ἐκκαλεῖται καὶ ἀποδοῦναι αὐτὸν, καὶ ἔπειτα τὸν πόλιν ἀποδοῦναι.

FINIS.

THEODORI DOUSÆ
I N
GEORGII ACROPOLITÆ
CHRONICON COMPENDIARIUM
N O T Æ.
A D L E C T O R E M.

*Ed. 7. pag.
pag. 183.*

Quod de Africa olim, mallet hodie de Græcia diceretur, ut ea scilicet nobis aliquid novi subinde suppeditaret, pareretque. Quod quidem te juxta mecum oporere, qui rus est erga literas amor, Lector candide, certo certius. Ecum igitur tibi sub hoc omine votoque Historicum medix ætatis Græcum, numquam ante hæc editum, ex mea Bibliotheca postliminio educum. Repertum olim in Galata (Pera vulgo) redemptumque a Georgio Cantacuzeno, ex cujus libro apographum transcriptum fuit istanu Theodosii Zygomalæ Nauplii, ex petitione Domini Georgii fratris mei P.M. qui Auctorem illum inter alios Constantinopoli superioribus annis attulit. Hic cum a me exercitii gratia pro meis viribus Latine translatus esset, vix tamen videbatur idoneus, qui per virorum ora oculosque voltaret. Versio rudis erat, & nondum recognita: exemplar (quo unico usi sumus) ita corruptum, tot lacunis & maculis oppletum, tam denique ab omni parte, culpa amanuens (qui & ipse corrupto exemplari usus erat) vitiosum, ut nihil minus quam historia aliqua inde elici posse videretur. Non mentior, Lector, ad singula propemodum verba subsistendum mihi fuit, & divinandum. Quid quæris atque? fregi glaciem, quoad porui, Auctorem lacerum mutilumque seposui, ut meliori tempori reservaretur. Sed cum I. Meursius & P. Scriverius, geminum & incomparabile seculi nostri eruditorum jubar, operam suam in hoc Auctore liberaliter offerentes, non esse procrastinandum dicerent: accidit nescio quo modo, ut hic liber una cum versione mea, & Notis nonnullis, e manibus mihi præreptus, quasi abortivus partus ante tempus nasceretur. ita tamen ut iidem illi, quos dixi, Auctori huic corrigendo non parum lucis dederint, difficultates plurimas, & inextricabiles errores explicuerint. Tu interim, amice Lector, tantis difficultatibus consideratis, hunc laborem meum, studiumque promovendæ rei historicæ ex æquitate metire: & hac ipsa diligentiam meam compensa, æqui bonique consulens primam hanc Georgii Logothetæ editionem: In magnis enim voluisse sat est: recogniturus eundem (si Deo placet) aliquando, & luculentiorum (si vita superstit) producturus. Interim esto contentus hoc Catone, & Vale.

pag. 184.

45

JOANNES CUSPINIANUS

IN OPERE DE CÆSARIBUS.

Michael Paleologus, Orientis Imperator, vir ingentis spiritus, &c. in quo due clarissime domus Constantinopolitane, Lascarorum videlicet & Paleologorum, commixta, altera occidit, altera caput extulit. Nam ut (auctor est Acropelites) Alexius Murzuphlus cognomento, filiam Annam Theodoro Lascari locavit. Fugatusque deinde a Francis una cum conjugē Euphrosina & genero fuit. Theodorus itaque tres tantum filias ex Anna secum abducatas, rex a Nicenis impetravit, ut intra mœnia solas reciperent, cum ei portas clausissent. Ipse manu qua poterat collecta, ex templo Adrianopolim cepit, Græcumque Imperium jure soceri hereditario sibi arripuit: filiasque Mariam Regi Patrum, Irenem Andronico Lascari Despota, quo mortuo, Johanni Bataza cognomento, e gente item Lascarorum Ducum, locavit (paulo ante Johannem Diplobatæzum nominavimus, ex Annalibus aliis.) Hic apud Zacynthum Imperii titulum extra patriam annos tenuit xxxiii. Huic filius Theodorus Lascaris nomen avi materni referens fuit: quem Johannes e vita discedens, Michaeli Paleologo commendavit. Hic autem illius dux & administrator diu fuit. Tandem, cum esset moriturus Theodorus Adrianopoli, duos alios quoque pueros huius Imperium tutorio nomine gubernandum commendavit. Quod occisis pupillis per summum nefas rapuit, ac posteris usque ad Constantinum VIII. & ultimum ex ea domo, ad annum videlicet MCCCCLiii. per manus tradidit. Mansit itaque huic familie Imperium Græcorum annis circiter cxciv. donec in manus Turcorum Mahumeti Othomani tradidit potius, quam prolabi permisit.

Hinc apparet clarissimum ac præstantissimum virum inter alios usum esse hoc Auctore, nostro inquam Georgio Logotheta, quem ille Acropolitem vocat. Nam quæ hic narrat, compendio dclumpta sunt ex hoc Chronico. In eo peccat tamen, quod Theodori Lascaris uxorem Annam, dicat fuisse filiam Alexii Murzuphli. Imo Edu. P. 115. vero Alexii Angeli ea nata fuit; illius, qui fratrem suum Isaacum Angelum minorem natu tegno exuit, & visu privavit: cujus & alteram filiam Eudociam iste Murzuphlus uxorem postea duxit. quæ natu minima Alexii filiarum fuit, uri clare Historia testatur. Vide cap. i. De fuga Lascaris cum uxore & tribus filiabus, vix ægræ tandem post longas preces Niceæ receptis, cap. 6. Reliqua quæ Cuspinianus obiter pettingit, plenius planiusque in ipso Logotheta tradantur.

THEODORI DOUSÆ
I N
GEORGII ACROPOLITÆ
CHRONICON COMPENDIARIUM
N O T Æ.

Edi. Parif.
pag. 131.

Purima hic sunt, benevole Lector, cum in sermone, tum in argumen-
to libri, quæ virum etiam *uero tempore* remorari possint, ex utriusque nimi-
rum insolentia. Insolentes in sermone voces, res plurimum abstrusæ. Dif-
ficulter illius in causa sunt antiquitas, novitas, peregrinitas, quæ tria
sermoni virum, rei obscuritatem adferre solent. Sermoni vitium a vocibus
vulgaribus & a sæculi phrasibus accedit; rem obscurat Historiæ varietas, quæ
& non parum hic distorta est, & implexa. Sane accuratorem temporum &
rerum distinctionem desidero. Sed quemadmodum illo ævo omnium re-
rum & Imperii confusio erat distractioque, & quasi chaos quoddam natio-
num, ita etiam existimo hanc Historiam. Quæ tamen ne semper cum tineis
cerreret, & opimum pabulum blattis præberet, manum admovi extergen-
dis illis sordibus & obscuritatibus explicandis. Quod si non omnia (quorum
equidem imparem me fuisse libens profiteor) aliquid me tamen affectum
spero. Quæ me fefellerunt in tanta obscuritate, excusabit facile quisquis
humanus est. Prodit itaque (quod felix faustumque sit, & utile reipublicæ
literariæ) mea opera studioque nunc primum ex pulvere situque erutus &
vindictæ Georgius Logothetæ, auctor nequitiam aspernandus, & melio-
re (Hercules) fato dignissimus. qui rebus gestis, quas memorix prodit, non
interfuit solummodo, sed plerumque & præfuit: quod non obscure alibi
ipsemet indicat. Quid pluribus opus est? quanti suo ævo habitus sit, osten-
dit, qui cum proprius novit, maximi nominis & dignitatis vir Gregorius
Cyprius, præclato illo & pene invidendo Elogio, quod operi præfiximus.
Ut rectam titulum Logothetæ, quæ summa fuit apud Græcos Imperatores
dignitas, de qua mox infra quædam dicturi sumus.

Γ Ε Ρ Ρ Ι Ο Τ Λ Ο Γ Ο Θ Ε Τ Ο Τ .

LOGOTHETES Auctoris nomen proprium pos-
sit videri. Sed est officii Palatini nomen: unde Inu-
dicio an nomen proprium, quamvis perente officio,
in familia pertransierit. Quæ autem fuerit Logo-
thetæ pars apud Imperatorem, ex Carpiano,
seu Georgio Codino, petas licet, cuius extat ele-
gantissimus & accuratissimus de officio Palatii
Constantinopolitani & magnæ Ecclesiæ libellus.
Vide & V.C. Johannis Meursii Glossarium Græco-
barbarum, ex quo discis, variis fuisse dignitati-
bus nomen hoc appointum. Erat & Palatini Ec-
clesiastici præterea (i. Anabætem vi. p. 102), id est
Ærarii. Erat & i. *Μετανοστής*, qui alias *Καυτορ*.
Erant præterea, i. vi. *Επίτροποι*, vi. *επιστάται*, *Μετανοστής*,
Μετανοστής, qui postremum a Nicetæ Choniatio in Ma-
thæ Commeno lib. vi. etiam *Καυτορ* dicitur.
Inter omnes autem præcelsitate *επίτροποι* Anabætem, quæ
munus circa mandata, bullasque Imperatoris,
& alia (quæ sanctio Quæstoris est) occupari. Quæ
cum singula diligentissime ab amico illo nostro
præstantissimo explicata sint & notata, supervacuum
esse duxi ea hic repetere, cum ad satietatem illinc
haurire quilibet possit. Quædam etiam hæud proxi-
ma suppediabit summus Jurisconsultus Jacobus Co-
pacio ad lib. 2. *Collicii Justinianei* tit. xxx. qui est

A de *Διψαστήρι*, id est, L.C. interprete, *Logothetæ*
& *Διψαστήρι*, ait esse veluti, *regentes* & *disposi-
tores* variorum *σώλων* ad alia traditis: *et* *επι-
στομολογίας* publicationis. Novella Valentini de
Indulg. relis. refert, *Διψαστήρι* in provinciis ple-
ranque *προβίσις* ambiribus & *επιτάγας* potius, quam
meritis vel electione certa, & *επιτάγας* statim expetere
cohortales atque etiam *σώλων*. Exhibet ibidem pag. 187.
vir summus l. vi. ex lib. lvi. Basilicæ, quæ enu-
bat: cuius capita præcipua hæc sunt: Non minor in
provinciis *Διψαστήρι* sine *επιτάγας* Principis:
Διψαστήρι apud eam *σώλον* vel *Διψαστήρι* dant: *Συμ-
πρω* *σώλων* *Διψαστήρι* sine *επιτάγας* habere: *επι-
τάγας*, nihil *επιτάγας* a *επιτάγας*. Discitur in No-
vella Valentini l. d. *επιτάγας* vocatur. Sed fre-
quentius *Αναβήτη* dicitur. Procopius lib. 11. de
bello Gothico i. d. *Αναβήτη* in l. *Διψαστήρι* *επι-
τάγας* *επιτάγας* *επιτάγας*, *Αναβήτη* *Εκκλησία*, *επι-
τάγας* *επιτάγας* *επιτάγας*. In vultu Glossarii
Διψαστήρι alias redditur *Τραπεζα* *επιτάγας*, alias
Αναβήτη. Quæ autem munere ex his omnibus no-
tetur Georgius sanctus sit, hæud satis rebus hædenu-
comperit est: quare illud in medium relinquo,
crudo Lectori investigandum.

[illegible][illegible]

Radu, P. and
S. 1991.

LEONIS ALLATII
DE
GEORGIIS,
ET EORUM SCRIPTIS,
DIATRIBA.

I N D I A T R I B A M D E G E O R G I I S I N D E X.

GEORGII nomen ante Christi tempora locum
georum. pag. 61

Georgii artifex. *ibid.*

Georgii Medicus. *ibid.*

Georgii Margaronius. *ibid.*

Georgii nomen a Christo nato cognitum. 62

GEORGIIUS PRESBYTER ALEXANDRI-
NUS, deinde Laodiceus Episcopus Ariani-
ibid. Antiocheno Concilio interfuit. 63. Ele-
ctionem Meletii promovit. *ibid.* Episcopus de-
jectus. *ibid.* A Cyrillo in communionem rece-
pit. *ibid.* Aetii adversarius. *ibid.* Scriptis vi-
tam Eusebii Emileii. *ibid.* Scriptis adversus
Manicheos. *ibid.*

GEORGIIUS CAPPADOX Ariani. 64. Atha-
nasil adversarius. *ibid.* Bibliothecam amplam
sibi comparat. *ibid.* Bibliotheca illa mittitur
Antiochiam. *ibid.* Perit. *ibid.*

GEORGIIUS FISIDES Diaconus, & Choro-
phyllax. 65. Ejus scripta. *ibid.* Heraclio vi-
dentem prestat. *ibid.* Ejus opera edita. 66-
MM. SS. ubi exant. *ibid.* Alius a Georgio Ni-
comedienfi. 67. Alius item a Georgio Pisidia
Episcopo caput solum colitur. *ibid.* Georgius
Pisides, an Eriopides elegantior. *ibid.*

GEORGIIUS NICOMEDIENSIS Episcopus.
68. Prus Chorophylax. CP. Ecclesie. 69.
Ejus scripta. *ibid.* 70. Hymnodus scriptor. *ibid.*

GEORGIIUS CHARTOPHYLAX Chronici
curiam auctor. *ibid.*

GEORGIIUS PRESBYTER Adirgenensis.
ibid. Theodori Sicocum vitam scripsit. *ibid.*

GEORGIIUS CYPRIUS Orthodoxus Germa-
ni & Daniacensi socius. 70. A Synodo scrip-
ta celebratus. 71

GEORGIIUS ALEXANDRINUS Episcopus.
Vice Chrysothemi auctor. *ibid.* Quando vi-
xerit. *ibid.* Fabuletus, an falsus reprehensus.
72

GEORGIIUS HAGIOPOLITA. *ibid.* Ejus scrip-
ta. *ibid.* 74

GEORGIIUS CHOEROBOSCUS. 74. Ejus
scripta. *ibid.* Ubi reperiantur. 75. Choerobo-
scus, porcorum Pastor unde cognominatus. *ibid.*
Grammaticorum peritissimus. *ibid.* Quando
vixerit. *ibid.*

GEORGIIUS DIACONUS. 76. Ejus scripta.
ibid. Idemque Chorobolico. *ibid.*

GEORGIIUS DIERETA. 76. Ejus scripta.
ibid. Unde nomen illi Diareta. 77

GEORGIIUS ARISTINUS. 76. Ejus scrip-
ta. *ibid.*

GEORGIIUS PÆDIASIMUS. 76. Quando vi-
xerit. *ibid.*

GEORGIIUS MITYLENÆUS. 76. Ejus scrip-
ta. *ibid.*

GEORGIIUS NICODIUS. 77. Ejus scripta.
ibid. An idem cum Nicomedienfi. *ibid.*

GEORGIIUS GRAMMATICUS. 77. Ejus scrip-
ta. *ibid.*

GEORGIIUS PANEUPHEMUS Professor A-
frice. 77. Ejus scripta. *ibid.*

De Georgii Diatriba.

GEORGIIUS TARASII SYNCCELLUS. 77. Ejus scrip-
ta. *ibid.* An idem cum Cyprio. *ibid.* Eusebii
Chronicon transcripsit. 78. A Scaligero convi-
ctus appertuit. *ibid.* Ab Hamartolo, & Theo-
phane diversus. *ibid.*

GEORGIIUS HAMARTOLUS. 80. Ejus scrip-
ta. *ibid.* 81

GEORGIIUS CEDRENUS. 87. Sacerdos, an
Monachus. *ibid.* Scaligeri de ejus scriptis fal-
sum iudicium. 88. 89

GEORGIIUS SCYLITZAS. 90. Ejus scripta. *ibid.*

GEORGIIUS RHMATA. 91. Ejus scripta. *ibid.*

GEORGIIUS HERACLEENSIS. 91. Ejus scrip-
ta. *ibid.*

GEORGIIUS CORCYRENSIS Episcopus. 91.
Ejus gesta. *ibid.* Eisdem scripta. 92

GEORGIIUS MANGANES. 93. Alexii Co-
mment Scripta. *ibid.*

GEORGIIUS PRESBYTER CHIONIADIS. 93.
Ejus opera. *ibid.*

GEORGIIUS XIPHILINUS. 93. Ex Scerophy-
lace fit Patriarcha. *ibid.* Ejus scripta & ge-
sta. 94

GEORGIIUS LAPITHA Cyprius. 94. Ejus ope-
ra. *ibid.* Eisdem studiis, res, fortasse. 95. 96.

GEORGIIUS CERAMEUS. 96. Ejus scripta.
ibid.

GEORGIIUS CHUMNUS Byzantinus. Ejus
scripta. *ibid.*

GEORGIIUS METOCHITA Diaconus. 96.
Catholicæ fidei in Schismaticos defensor. *ibid.*
97. 98. Ejus opera. *ibid.*

GEORGIIUS MOSCHAMPAR. 99. Ecclesiæ
Romane adversarius. *ibid.* Chorophyllax. 99.
Ejus opera. *ibid.*

GEORGIIUS SACERDOS, & Nomophylax.
100. Ejus opera. *ibid.*

GEORGIIUS BYZANTINUS. 100. Ejus opus.
ibid.

GEORGIIUS ZEGABENUS. 100. Ejus scripta.
101.

GEORGIIUS CHONIATA. 102. Ejus scripta.
ibid.

GEORGIIUS ACROPOLITA. 102. Undecim
annos carus ad Theodorum Lascarium Imper-
transit. *ibid.* Ejus parentes. *ibid.* Scolia.
ibid. Preceptores. *ibid.* Ingenium. *ibid.* Offi-
cia. 103. 107. Legatio. *ibid.* Adversus fortune.
ibid. Copiosus. 109. Altera Legatio. *ibid.*
Eloquentia. 104. Docet Mathematica. 105. So-
boles. *ibid.* Acropolis nomen. *ibid.* Ejus edi-
ta scripta. 106. 107. Inedita. *ibid.* 108

GEORGIIUS ANTIOCHENUS. 108. Ejus o-
pera. *ibid.*

GEORGIIUS NICETAS. 108. Ejus scripta.
ibid.

GEORGIIUS CHRYSOCOCCA. 109. Ejus e-
pistole. *ibid.* Ejus. *ibid.* Scripta. *ibid.*

GEORGIIUS CODINUS. 110. Ejus opus. 111
Opera edita. *ibid.* Inedita. *ibid.*

h ij

I N D E X.

GEORGIUS LECAPENUS. 112. Ejus opera. <i>ibid.</i> 112. Monachus fuit. <i>ibid.</i>	GEORGIUS SCHOLARIUS. 139. An plures, vel unus? <i>ibid.</i> Quis fuerit expenditur. <i>ibid.</i>
GEORGIUS PACHYMERES. 113. Varia ejus opera. <i>ibid.</i> Ejus dilio in causantibus agrellis & fereis. 113-120. De Ecclesia Rom. & fide mala sentit. <i>ibid.</i>	GENNADIUS GEORGIUS SCHOLARIUS. 141. Ejus opera. <i>ibid.</i> 141-146. Et fere. Ejus cum Sultano colloquia. 147. Pides. <i>ibid.</i> Quid Schismaticus scripserit. 151. et fere.
GEORGIUS PHOBENUS. 121. Ejus scripserit. <i>ibid.</i>	GEORGIUS SACERDOS a Corellano. 151. Ejus genus & opera. <i>ibid.</i> 152
GEORGIUS PELAGONIUS. 121. Ejus scripserit. <i>ibid.</i>	GEORGIUS MOSCHUS. 153. Ejus dignitates & opera. <i>ibid.</i>
GEORGIUS TRAPEZUNTIUS. 121. Ejus patria, vita, studia. <i>ibid.</i> 121. Scripta. <i>ibid.</i> Et fere. De ejus stylo judicium. 123. 125. Invidia in eum concitata. 124. Platonis semantia infensio. 125. Beffationem in se movere. <i>ibid.</i> 127. Opera ejus iocunda. 128. Nicolaus Petrosus in eum asperum invenit. 127. Politiani, & aliorum de eo iudicium. 128	GEORGIUS CHORTAZIUS Cretensis. <i>ibid.</i>
GEORGIUS CAMARIOTA. 128. Ejus scripserit. 129	GEORGIUS SCORDYLIIUS. <i>ibid.</i>
GEORGIUS RALSAMO. 129. Ejus scripserit. <i>ibid.</i>	GEORGIUS SAUROMANUS. <i>ibid.</i>
GEORGIUS MARMORIUS. 129. opera. <i>ibid.</i>	GEORGIUS CORESIUS. <i>ibid.</i> Ejus saligo & opera. <i>ibid.</i> 154
GEORGIUS GELESIOTA. 129. Ejus scripserit. <i>ibid.</i>	GEORGIUS BUSTRONIUS Cypellus. 154
GEORGIUS GEMISTUS, qui & Pletho. 129. Plethoen se ex Platonis amore dici ambit. <i>ibid.</i> Ejus vita. 130. Naves. <i>ibid.</i> Opera. <i>ibid.</i> Enallio. <i>ibid.</i> Pletho in Aristotelen convicius. 131. Reprehenditur. 132. A Georgio Trapezuntio dure excipitur. 134. 135. A Mamie M. E. Rhetora corripitur. 134. Ab Allasio defenditur. 135. 136	GEORGIUS MUSICI. 155
GEORGIUS HERMONYMUS. 138. Ejus vita studia. <i>ibid.</i> Opera. <i>ibid.</i>	GEORGIUS, five GREGORIUS Ceramensis. 155
	156. Ejus patria, & opera. <i>ibid.</i> et fere.
	GEORGIUS, five GREGORIUS Caricini Metropolitae. 157. Ejus opera. <i>ibid.</i> et fere. De Canonibus in Ecclesia cantari solitis. 158. et fere.
	GEORGIUS, five GREGORIUS Cypellus. 161. Ejus studia. <i>ibid.</i> Fortuna & dignitas. <i>ibid.</i>
	Opera. 162
	GEORGIUS MONACHUS PROTOBYNCELLUS. 165
	GEORGIUS PHRANZA. 167. Ejus genus, fortuna, studia, opera. <i>ibid.</i> et fere.
	GEORGIDIUS MONACHUS. 166



Alexandriani erat, & Antiochie commorabatur, ita ad Alexandrum Episcopum scripsit. Conqueritur de Ario, cum dicit, erat, quando non erat filius. Certe Esaias filius fuit Amos, Amosque prius fuit, quam gigneretur Esaias. Interfuit cum reliquis Arianis Antiocheno Concilio ab Eusebio Nicomedienſi coactio contra Athanasium, Nicephorus Callisti Historiar. Eccles. lib. 9. cap. 12. & 49. & in electione Meletii Patriarchae Antiocheni, cum Imperatore Constantino, omnibus, quidcindi facultate polleretur, maodasset, ut tam sententiam, Dominus condidit me initia viarum suarum, populo explicarent, orationisque ad scribendum exercitati, cuiusque verba exciperent, primus omnium sui erroris virus evomit. Theodoretus dicitur. Ecclesiast. lib. 2. cap. 31. Postea in Palaestina Episcoporum ordine motus, in communionem receptus a Cyrillo Hierosolymitano id causa fuit eidem Cyrillo, ut ab Acacio, & Eudoxio Episcopatu privaretur, Sozomenus lib. 4. cap. 24. & ex eo Nicephorus lib. 9. cap. 46.

Aetii tamen Syri blasphemias, & Eudoxii Antiocheni litteris etiam datis ad Ancyranum Episcoporum conventum oppugnavit, compressitque oe tam libere forent, exemplum epistolae legitur apud Sozomenum historici Ecclesiasticae lib. 9. cap. 12. & Nicephorum lib. 9. cap. 36.

Scriptis vitam quo cum familiarissime vixerat Eusebii Emiseni, Arianismi item propugnatoris. Sozomenus lib. 3. cap. 5. *ὁ μακρὸς Γεώργιος ὁ Λαοδικεὺς τὸν αὐτὸν ἔγραψε ἀπὸ τοῦ Εὐσεβίου. Uti Georgius Laodiceus testatur, qui cum ipso, tam alia praeterita de eo commemorat. Et Nicephorus lib. 9. cap. 5. αὐτὸν Γεώργιος ὁ Λαοδικεὺς τὸν αὐτὸν ἐγράφηκεν. Ut Laodiceus refert Georgius, qui vitam ejus conscripsit. Erroris tamen, ac falsitatis arguitur a Baronio hoc uno in loco.*

*Edi. Paris.
pag. 106.*

Pro veritate etiam contra Manichaeorum impia dogmata editis voluminibus certavit, ut ex Heracliano Episcopo Chalced. refert Photius in Bibliot. Cod. 85. inter alios enim recenset, *ὁ Τίτιος, ὁ ἰδιὸς πατὴρ καὶ Μανιχαίου γράφου, ἔγραψε δὲ πάλιν καὶ τῷ Ἀδελφῷ συγγραμμάτων. τὸ δὲ ἔν τῷ Λαοδικαίῳ Γεωργίῳ τοῦ ἀντιπάλου, αὐτὸς δὲ Τίτιος κατὰ τὴν ἀνάγκην (lego ἀνάγκην) ἐκγράψας ἐκτελέσας. Et Titum, qui contra Manichaeos scribere visus est, sed in Adde magis libros scripsit. Ad hoc & Georgium Laodicensem, qui eadem fere, quibus usus est Titus argumenta contra impietatem addidit. Et Nicephorus lib. 6. cap. 32. καὶ δὲ τὸν αὐτὸν τῷ (τῷ Μανιχαίῳ) ἀπὸ τοῦ γυναικὸς παραβέβηκε δόξαν Τίτιος καὶ ὁ ἀντιπάλος. ὁ πατὴρ τοῦ Βασίλειου, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Κιλίου ἰδιὸς μετέπειτα. συνέγραψε δὲ ὁ Γεώργιος ὁ Λαοδικεὺς ἀπὸ τοῦ πατρὸς προπατὴρ Ἀρίου, τοῖς δὲ φιλοσοφικοῖς μετέπειτα ἑρμηνείαις. πρὸς δὲ τούτοις ὁ ὁμοῦς Εὐσεβίος. Adversus hanc Manichaeorum haereseis strenue libris compositis depugnans Titus Bostris, & Diodorus metropolitae Cilicis Episcopi. Scripsit etiam contra eam Georgius Laodicensis vir, qui haereseis quidem Arianam defendebat. Sed philosophici disciplini ab ineunte etate apprime fuerat eruditus. Praetera Pbornix Eusebius. Et ante hos Theodoretus, Haeetic. fab. lib. 1. io Maotee. κατὰ δὲ τὸν τὸ Μόνητος Λαοδικεὺς συνέγραψε αὐτὸν ἐπεὶ τὸν ἰδιὸν συνέγραψε Τίτιος, ὁ ἀντιπάλος. ὁ πατὴρ τοῦ Βασίλειου ἑκατέρωθεν περὶ αὐτοῦ, ὁ δὲ τοῦ Κιλίου ἰδιὸς μετέπειτα. συνέγραψε δὲ ὁ Ἀπολλωνίος Γεώργιος ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀρίου προπατὴρος ἀπὸ τοῦ φιλοσοφικοῦ ἐκτελέσας μετέπειτα. πρὸς δὲ τούτοις ὁ ὁμοῦς Εὐσεβίος, οὗ ὁ πατὴρ ἰδιὸς μετέπειτα. Adversus Manichaei impietatem scripserunt peculiari veritatis patroni Titus, & Diodorus; quorum alter quidem fuit pastor Bostrorum ecclesiae, alius vero rex Cilicis metropolitae. Scripsit etiam Georgius Laodiceus, vir, qui ante alios Arianam haereseis defendebat, in philosophici autem disciplini eruditus: praeter hos Pbornix quoque Eusebius, cuius & prius meminimus. Et ante Theodoretum Epiphanius contra haereseis lib. 2. adversus Manichaeos. ἰδὲ δὲ ὁμοῦς μετέπειτα διαμαρτυρῶν κατὰ ἀντιπάλους τὸν ἰδιὸν περὶ τοῦ Ἀρχιδίου. πατὴρ καὶ ἰδιὸς μετέπειτα. ἀπὸ τοῦ πατρὸς. Οὐραίου δὲ, αὐτὸς αὐτοῦ, Εὐσεβίου δὲ καὶ Κωνσταντίνου, καὶ Εὐδελίου καὶ Εὐσεβίου, Σεραπίωνος ὁμοῦς, Ἀθανασίου καὶ Ἀλεξάνδρου, Γεωργίου καὶ Ἀπολλωνίου, Ἀπολλωνίου καὶ Ἀπολλωνίου, Τίτου, καὶ πολλοῖς ἄλλοις κατὰ αὐτοῦ ἰδιὸς. Sed jam a viris magnis admirabiliter contra illius perniciosum dogma contradictioni conscriptae sunt, Archelaeo Episcopo, ut antea diximus, Origeni, ut audivi; Eusebio Caesariensi, Eusebio Emisenio, Serapioni Thmuenſi, Athanasio Alexandrino, Georgio Laodiceo, Apollinario Laodiceo, Tito, & plurimi alii, qui contra eundem locuti sunt.*

Georgii quoque idem Theodoretus meminit in praefatione Operis, ex quo quemadmodum ex pluribus aliis, qui linguas suas adversus falsum armorunt,

Hæreseon antiquas fabulas collegisse se scribit: ex Teodoreto sua habuit Nicephorus, ut videre est.

Hunc Possyvinus vocavit Gregotium in Apparatu. An memoriz lapsu? In hisce nominibus scriptores stipsisse errasse, confudisseque personas, non quod solum unum in aliud mutata status conditione idem commutauerunt, sed ex scriptorum etiam incuria, non Laodiceum, sed aliorum quoque exemplo infra ostendimus. Sane Gregotium in Laodiceo nullum invenio.

Eodem Laodiceum Georgii. ego alter GEORGIUS CAPPADOX, ut Athanasius ad solitarios scribit: exarati Constantinopolitani Quæstor, & Deperclator omnium, atque eo nomine profugus in Alexandrinam ecclesiam, Athanasio pulso contra jus omne intrusus, tutanda Arianorum hæresi, & flagitiosis vitæ obsequiis multo Laodiceo infamior vivebat; quamvis, num aliquid litteris tradidit, nondum compertum sit, antiquorum tamen tum extoritur, tum Ecclesiasticorum monumentorum sedulus inquisitor, ex quibus non tenuem,

Edi. Paris.
Pag. 107.

neque contemnendam, sed amplam, & Imperatoris opibus parem Bibliothecam exercit: plebis tandem infidæ, quam ipse Christianæ, sed suo commodo religioni addidit, ferro, & vi læserat, furore incendit, disceptus, igneque ahsumptus. Eum non suo, sed Bibliothecæ tantum nomine inter alios Georgios recensemus. Julianus post huius viri necem Ecdicio Aegypti Præfeco mandavit epist. 9. ut Georgii studio recollecta volumina omnia, quæ in magna copia erant, compararet. *πάλαι οὖν μοι ἰδιωτικῶς ὄντι χάρις, ὅπως ἀπὸ ἀρχαίων πάλαι τῷ Γεωργίῳ βιβλία. πολλά μοι ᾗ διὰ τοῦτο καὶ εὐχῆς, πολλά δὲ ἡμετέρας, πολλά δὲ τῶν ἑξ Ἑλληνιστῶν διδασκαλίας ἀποκρίνῃ. ἃ βιβλίων μοι ἰδιωτικῶς πάλαι, ὅς δὲ μὴ εὖναι τῶν ἀρχαίων ἀποκρίνῃς τῷ χρηματιστῇ, ὅστις ἀρκούν μοι ἀρκεῖν ἀπάρτα. ὅμως δὲ τὸς ἑταίρους ἰσὺ οὐ τοῖνυς ὁ Νόμμος Γεωργίου. ἔς μοι πικρὸς ἀνιχνεύων ἀπὸ χάρις ἰσὺ τοῦτοῦ ἀπὸ ἀρχαίων. εἰ δ' ἄλλως πῶς γίνοντο κακῶς περὶ τὸ πρᾶγμα βεβαιῶναι εἰς πόλιν ἴδον. ἰσχυρὰ δὲ ἔγωγε τῷ Γεωργίῳ βιβλία, ἃ εἰ μὴ πάντως πολλὰ μοι τιμωμένοι μοι περὶ τῶν Καππαδοκίων ὄντι πρὸς μεταγραφὴν τῶν, ἃ πάλαι ἰδὼν πάλαι. Quocirca hoc mihi privatum beneficium debui, ut Georgii volumina omnia reperienda carer, Multa erant apud illum Philosophica, multa Rhetorica, multe de impietate Galileorum doctrina, quæ velim penitus extrahita esse. Sedne cum his illa quoque perierant, omnia diligenter exquiri volo. Dux autem tibi opus ad inquirendum Librarius ipse Georgii, qui si fideliter in eam curam incubuerit, præmium sui libertatem esse sciat. Sin autem malitiose, & astute rem gesserit, questionem de se habitam iri. Georgii porro librorum ego novi. Mihi enim cum in Cappadocia essem, & si non omnes, at quosdam deferendos dedi, quos ad eum posse remisi. Et Porphyrio epist. 36. ut eam integram Antiochiam penes etiam indicis transmitteret. *πολλά τις τῶ πάλαι, ἃ μεγάλῃ βιβλιοθήκῃ Γεωργίου παντοδαπῶς μοι εὐδοκίῳ, πολλὰν δὲ ὀνηματωγραφίαν, καὶ ἰδιωτικῶς δὲ ἐν οἴκῳ ἢ καὶ ἑλληνιστῶν πολλὰ, ἃ παντοδαπὰ βιβλία. πᾶσι τῶν ἀδελφῶν τῶν τῶν βιβλιοθηκῶν ἀπεκρίνῃς ὁρῶντας εἰς Ἀντιόχειαν ἀποκρίνῃς γινώσκον, ὅτι μαγίστη δὲ ἃ τῶν περὶ τῶν ἑταίρων ἔργων, εἰ μὴ μὴ πάντως ἰσχυρὰ ἀνιχνεύωναι, ἃ τῶν ἐκαστῶν ἰσχυρὰ ἔργων ὑπερῖον τῶ βιβλίων πάλαι μοι ἰδιωτικῶς, παντοδαπῶς δὲ ἔργων, πάλαι ἢ ὅς ἀπὸ βιβλίων, πάλαι εἰ μὴ διότι, κατωγαλόντας εἰς μίαν πόλιν προεμίσθην. Georgii magna sane, & copiosa Bibliotheca fuit, & Philosopharum & Historicorum omni genere repleta: sed de Galileorum maxime doctrina permulti & varii commentarii exstant. Quare totam eam Bibliothecam perquirere, & Antiochiam mitte. Scito autem te quoque gratissimum potius esse daturum, nisi omnem diligentiam in querendo adhibueris, & quos suspicio erit, quocumque ratione libros aliquos intercertifici tum argumentis opibus, tum iurjurando multiplici, tum magis servorum quæstione, nisi queat convincere, saltem vi cogat eos in medium proferre. Epistolam Juliani ad Porphyrium recenset etiam Svidas in ἐπερώδῃ ἑλληνιστῶν. Volumina Julianus Antiochiam advecta in Trajani sano ab Adriano extructo, pulcherrimo illoquidem, licet mole exiguo reposuit: ea non multo post improba Joviani Imperatoris delictum, mulierculis lignum supponentibus ingenti Reipublicæ litterariæ damno exarscunt. Joannes Antiochenus in excerptis Valesianis, *Ἀδριανὸς μοι ᾗ δὲ βιβλίων εἰς ἀντιόχειαν, ἃ ἑταίροι τῶ πατρὸς Τραϊανῶ ἡμετέρας τῶν, ἃ χαρίεντος τῶν, ἐν ἑλληνιστῶν ἀποκρίνῃς βιβλιοθήκῃς κτισσώμενοι. ἐν οὖν τῇς βιβλίοις ἱστορίας ἀπικαται. Νεμῆγιος Ἰμπερατορ Ἀδριανὸς ἐν ἰουδαίῳ, & consecrationem Patris sui Trajani sanam quoddam modum elegantis opere extruxerat Antiochiæ, ex quo Julianus Bibliothecam feceret, quam eodem Jovianus cum omnibus libris concremavit. Et exactius Svidas in Jo-***

viano.

47
cum facie. Piffidæ testimonio ufi sunt Ifaacus Tzetzes in Callandram Lycophro-
nus, Svidas fapillime, & alii.

Au posita in Episcopatum Nicomediensem promotus idem cum Georgio Nicomedienſi fuerit, qui plures, nec illaudabiles orationes Panegyricas tribuuntur, in dubium, nec immerito, verti poterit. Alium tamen hunc a Nicomedienſe Georgio, qui temporibus Photii, Photio ipſo operam navarat suam Photiana Synodo, annorum ipsa spatia abunde probant: a Sergio enim Patrisarcha, cui in Exabemeron opus inscriptum, ad Photiana tempora anni ducenti & quinquaginta plus minus intercedunt. Si Nicomedienſis Episcopus fuit, alius ergo ab hoc omnino erit. Et fuisse Episcopum illo forsitan non male snaderi possumus. Nam oratio in verba Joannis, *subiuncta iuxta Crucem Jesu Mater illius, & sicut Matris*, &c. cuius initium est, *ἡ σὺς ὑψηλότητις πνευματικῆς ἡμεῖς ὁ λόγος*, in manuscriptis Codicibus Georgio Nicomedienſi adscripta, in Codice alio manuſcripto, quem Chi videre contigit, in quo eadem oratio fusius, ac multo amplius legitur, Psidiaz cognomen Georgio Nicomedienſi adiungit; sic enim legit, *Ἐπιτομή μεταφράσις Νικομηδείας τῆς Πσιδίας*. Exscriptoris lapsum, cui illa non placuerit, in Codice est, & puerilem officiantiam, qualia multa in titulis przfigendis fieri amant, fatebitur. Non contra isto. Immo lapsum concedo. *Νικομήδης* namque, cum in exemplari, ut verissimum est, legeretur in Psidiam ad pauca intentus exscriptor transmutavit. Diversifque etiam est ab alio Georgio Psidiaz Episcopo, cuius memoriam Græcorum falsi die 18. Aprilis celebrant, falsam, ac tyrannide Ieconachorum Martyre, cum hic Antiochie Psidienſe fuerit Antistes. *ἡμεῖς ὁ λόγος ἐν τῇ χρόνῳ ἢ τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ ἀναστρέφεται, ὃ ὅτε τὸν υπερβλήσκειν ἀπὸ αἰῶνος ὑπερταύτης χορηγοῦται Ἀντιόχειας τῆς Πσιδίας*. Hic *ἡμεῖς* hoc *ἡμεῖς* *ἐκκλησίᾳ* *ὑπερταύτης*, a peritiora Deo datus, & ob excellentem virtutem Antiochie Psidiaz Episcopi eligitur. In tetamen obiectibilis non diutius immorandum mihi esse cenſeo.

Piflide apud Græcos, & illius carminum tanta felicitatio, ut plerique eum Euripidi comparare, multi antepone non sine animi contentione, licet etiam mota, præfumpferint. Hinc Andronici Dux frater Michaelē Pellum interrogat, τίς ἔργον ἀρίστεν ἐστι Εὐριπίδης, ἢ οὗ Πισίδης; Quis melius carmen condidit Euripides ne, an Pifides? Qui elegantiſſima, atque cruditiſſima, itemque longa epiloia inter alia de Piſſide, neque enim omnino referre oportuit, ita Pellus reſpondit. πῶς ἡ παλαιὰ τέχνη ἀποδείκνυσι τὸ δόξαι, ὅτι τὸ μέτρον, ὃ εἰ τοιοῦτον ἱερνίστης μορίας παρά τὸ χρονον ἴδιόν τε, ὃ αὖτε καὶ πρότερον μίλλον τὸν ἀρχαῖον καὶ σὺν μαλιστακρίτοις, οὗτε καὶ τῆς ἀεὶβελήθους μετρικῆς ἵσταται, ἀλλὰ τῇ διανοσίᾳ καὶ ἀποδορῇ καὶ ὑποκατάκει μετρεῖ, καὶ ἡμετέροις συγκρίσει ἀναγκάσεται· οὗτε περ ἡμετέρη μετρητικὴ τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως, ὃς αὐτοῦς βύθιον, ὃς τὸ αὐτὸ εὐαλόγηται καὶ σφόδρα ἕξει ἀποδείκνυται. ἀλλὰ διατακτικῶς προσηγορεύει, καὶ ὥστ' ἐπὶ ὀρθότητος ἀπεμνημονεύεται, ὃ πάρος ποτε ὑπεράβηκεν βλάστην, Ἐδιν.Πορφ. πᾶσις εἰς τοιοῦτον ἀνεπαρκέσαι, καὶ ἰστοῖν καὶ ἐκείνου πὲρ αὐτοῦ τὸ μέτρον, ὃ ἡμετέρου. ὁ μὲν γὰρ τραγικὴ ποιητικὴ λήθορος πὲρ βύθιος ἀνεμνήσθη, ὃ μέτρον ἀπείδει λαμπρότητα, οὗ πάρος ξεχωριστὰν περικλυμένην, οὐδ' ὑπερέβαινε. ἀλλ' ἔτι μὲν οὗ τῆς κέρτους ὄψεος ζώει, ὃς τὸν ποιεῖν θεωρητικὴ ἀποδείκνυται, ὃ τὸ δόξαν καὶ ἀμφότερας συνόρους ἀποδείκνυται. ὅτι δὲ λέγει τῇ ποικιλίᾳ μεταβάλλει τὸν πόντον, ὃς τὸν ἑαυτοῦ ἐκείλει, ὃ ποτὲ μὲν αὐτοῦ ἀντίθετον ἢ τοιοῦτον, ποτὲ δὲ βλαστὴν αὐτὴν περιλαμβάνει, ὃ παρανομιολογεῖ τῆς βλάβης. Hoc vero ante omnia feremus proptermodum est: Metrum nempe, rhythmicum ab ipso temporis numeris variatione accipitur. Metrum heroicum antiquam hoc uno neque severius magnificatum, neque in exquisitissima metrorum regula consistere, sed dactylico, & spondaico, interpolatum metra, & iambicis combinationibus immixtum. Pari modo jambicum metrum eisdem paucis, eorumque rhythmos, eademque compositionem, quibus veteres utebantur, non continere. Sed illud nunc temporis theatris magis accommodatum, ac velut in orcheſtro a iuvencore tripudians omnem hanc transiit, & omnem rhythmum supervolat, tantum nunc cunctis illud imitari studium, quod subsistit, & ut sole jamcimum persequat. Tragica autem poësi diversis exornata rhythmicis, & carminum vario genere constans non semper eandem materiam divergat, neque subsistat, sed nunc bene sonant et tonas emulatur, & pedum accuratius rhythmum preest, neque commensuras at fermulas combinationis amplectitur: ubi vero id visum Poeti fuit, tenuim innuat, & rhythmum variat: & unum quidem capit in rhythmo, unum vero super triphallā, nec tetraphallā basi graditur. His præpositis Pellus postmodum dictione, formaque carminum, ac figuris Euripidis examinatis, iudicium suum de Piſſide subnectit:

templum, ejusque consecrationem, habetur manuscripta in Biblioth. Augustana, nec alia esse videtur, quam quæ ipse legi alibi sæpius, & in Sfortina cum hoc titulo: *Γεωργίου μεγαλῆς, ἡ Χαρτοφύλακος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἱεράρχης, αὐτὸς τὸ ἐκτίθειν τῆς ἐκκλησίας Θεοῦ, ἐν τῇ 1073. ἡ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Θερσῆς τῶν ἱερῶν. Princip. quædam τῶν παλαιῶν ἑκτὸς συντάξις. δι' ἣν αὐτὸς ἄνθρωπος φασ. & est penes me. Ea in Bibliotheca Antonii Augustini, & Vaticana, alibi que Nicomedienſi tribuitur cum hoc titulo, αὐτὸς τὰ ἱερὰ τῆς Θεοῦ, ἐν τῇ 1073. ἡ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Θερσῆς τῶν ἱερῶν. In ingressum Deiparæ cum trimula in templum deducta est.*

Ejundem Chartophylacis Encomium alterum in eandem festivitatem, αὐτὸς τὸ ἐκτίθειν Θεοῦ, ἐν τῇ 1073. ἡ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Θερσῆς τῶν ἱερῶν. In sanctissimum Deiparæ, quando ad templum est triennis a parentibus suis deducta. Princip. αὐτὸς ἑαυτὸν ἱεραρχίας ἀρχὴς, ἡ παρὼσα πατρίστειος δίκης. Habetur manuscripta Mediolani in Ambrosiana, & alibi. Antiquissimus Codex, qui Regis Ungariæ fuit, & modo apud me est, Georgio metropolitæ Nicomedienſi donat, sub cujus nomine edita est etiam Latine apud Suzium vicesima prima Novembris.

Nicomediensis præterea orationes leguntur, αὐτὸς τὸ ἐκτίθειν Θεοῦ, ἡ παρὼς ἡ παρὼς ἱεράρχης. In consecrationem Jesu Christi, & in Virginem colloquium. P. αὐτὸς πρὸς τὸν Θεόν. Extare ait in Vaticana Possesivus in Indice Biblioth. Vaticanæ.

Ejundem Nicomedienſis oratio in Deiparæ Nativitatem, quæ incipit, αὐτὸς τὸ ἐκτίθειν Θεοῦ, ἡ παρὼς ἡ παρὼς ἱεράρχης. Editæ est Græco-Latina sub nomine Germani Archiepiscopi Constantinopolitani, Interprete Andrea Scoto in *Edit. Paris.* Bibliotheca Patrum Græco-Latina Tom. 2. pag. 450. reclamant tamen Codices *Paris.* antiquissimi, stylus, & modus, & Georgio asserunt.

In immaculate Virginis in sepulchro assentiam, & gratiarum ællo pro gloria resurrectione. P. quæ ἀγαλλῶντος ἀπομνηστικὸν στίμωρ αὐτὸς τὸν Θεόν, ἡ θαυματουργὸς Κορπὴ, ἡ δαμνατὴρ. In sanctos, & miraculorum patratores Cosmam, & Damianum. P. τὸν Θεόν, ἡ τῶν ἁγίων ἱεράς, θαυμάσιος μὴ ἴσται. In Biblioth. Regis Galliarum Cod. 270. servanturque penes me. Ejundem

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Ἄννης. In Conceptionem sanctæ Annæ. P. αὐτὸς τὸ ἐκτίθειν Θεοῦ, ἡ παρὼς ἡ παρὼς ἱεράρχης.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς παλαιῆς Θεοῦ. In Conceptionem beatissime Deiparæ. P. αὐτὸς τὸ ἐκτίθειν Θεοῦ, ἡ παρὼς ἡ παρὼς ἱεράρχης.

Εἰς τὸ ἐκτίθειν παρὰ τῇ εὐαγγελίᾳ τῶν ἱερῶν ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἡ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτῆς Μαρία ἡ Κλεοπά, ἡ αὐτὴ τὴν Θεοῦ τὸν πατέρα αὐτῆς τῶν Κρυφῶν. In illud stabant ad Crucem Jesu Mater ipsius, & soror Maria Cleopa, & in sepulcrum Domini. P. αὐτὸς τὸ ἐκτίθειν Θεοῦ, ἡ παρὼς ἡ παρὼς ἱεράρχης. In Biblioth. Archiepi Augustini Cod. 24. sub Gregori Rhetoris Episcopi Nicomedienſis legebatur. Hinc notare poteris nominum similitudinem confusionem.

In Palatina habebatur præter jam dictas. In Conceptionem Deiparæ oratio secundæ. P. αὐτὸς τὸ ἐκτίθειν Θεοῦ, ἡ παρὼς ἡ παρὼς ἱεράρχης.

Georgii Nicomedienſis Archiepiscopi de Cruce, quam falso quidam Psello ascribere Grace MS. in 4^{to}. Biblioth. Imp. Vindob. Epitome Gelnheriana. miror præteritam a diligentissimo Gretsero. Et quinam bi erunt, qui Psello tribuunt? In Codice meo satis antiquo, lacero, exelocque habetur oratio Michaelis Pselli, αὐτὸς τὸ ἐκτίθειν Θεοῦ, ἡ παρὼς ἡ παρὼς ἱεράρχης. In Crucifixionem Domini nostri Jesu Christi. P. πρὸς τὸν Θεόν ἡ παρὼς ἡ παρὼς ἱεράρχης. Iatis proluxa, & elegans, lacera tamen, & ipsa, qua sane nihil in eo argumento vidi accuratius, aut gravior, quod & adnotavit in ejus principio, nescio quis: ἐν τῇ ἁγίᾳ τῇ πρὸς Θεοῦ. Effantem & hac oratio præstantissima. Eam tamen hujus Georgii non esse, stylus ipse, & modus rerum tractatarum arguit, quæ evidentissime Psello vindicant.

Scriptæ item Thoparica varii generis, ex quibus memini me in libris Ecclesiasticis Græcorum legisse, In omnes sanctos Patres, qui ad sacra synodus Oecumenicæ conveniunt. In S. Joannem Chrysostomum. In Presbytum introitus Virginis in Templum. Et plura scriptis sicut & Canones vero simillimum est, quæ cum Georgii tantum nomen præferant, aliquæ ejundem nominis id idem compositionis studium excoluerint, incertum remanet, cinam ex illis potius tribuenda sunt. Eorum nihilominus elenchum sub Georgii Siculi nomine comperies. Nicomedienſis fide laudatus ab Hippolyto Thabano in Cronico in Antiquit. Causis. Apud Possesivum in Indicibus legitur, Georgii Diaconi oratio in Medicea. An ea fuerit Nicomedienſis opus? hæreo.

Georgii Chartophylaxis magnæ Ecclesiæ Chronicon est Scoriaci, in Bibliotheca Regia, Γεωργίου Χαρτοφύλακος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Χρονικόν. I, 3, 4. VI. 3. 2. & alia. An idem cum superiore / cum non viderim, vah quomodo me ex hac turba expdiam!

GEORGIUS, sive ELEUSIUS PRESBYTER ex oppido Adirgemaro precibus Theodori Sicoræ a parentibus sterilibus impetratus, ipsi Theodoro postea oblati, ab eodem educatur, & litteris imbuitur: cum quo cum per annos duodecim vixisset, post ejus mortem, quidquid ipse de eo oculus testis viderat, vel a ministris ejus, & spectatoribus audierat, scripto satis prolixo, verum pio, & solido retulit. Editum est Latine apud Surium 22. Aprilis. Ipse de se in fine vitæ dicti Theodori. *Hæc ego Eleusius, qui & Georgius a sancto Theodoro vocatus sum, omnia Deo adjuvante conscripsi. Neque vero miraculorum ipsius experti fui; sed ea maxime omnium expertus sum. Cum enim parentes mei ex oppido Adirgemaro civitatis diu simul vixissent, nec ulli posset liberos suscipere, ad sanctum virum accesserunt: cumque rogati quidni ille benedixerat, acceperunt, ego conceptus sum, & in lucem eductus, & in eum ipsi oblati, qui & in eius sancto monasterio cunctis a religiosissimo presbytero litteras didici. Cumque parentes mei filium alterum sancti Theodori presbyteri suscepissent, ejus illi nomen imposuerunt. Duodecim igitur annorum spatio, quo apud illum vixi multorum miraculorum, quæ ab ipso factæ sunt, inspector fui; quæ autem ab illo superioribus temporibus gesta fuerant, ea vel a ministris ejus, qui spectatores extiterant, vel ab eisdem, qui curati sunt, accepi. Quamquam & multa me oblitum esse confiteor, & nonnulla propter imbecillitatem meam prætermisi. Pauca igitur & pluribus attingi; nam hominia præsequi voluissim, me tempus, & vires plane defecissent. Georgius hic florebat circa Constantini Quarti Imperatoris Heraclii filii tempora.*

GEORGIUS CYPRIUS pietate celebris, & pro Christiana, & Catholica religione certaminibus clarus, quem sub Constantino Copronymo Iconoclastarum Conciliabulum ad oppugnandas imagines coactum una cum Germano Patriarcha, & Joanne Damasceno veritatis Catholicæ acerrimis propugnatoribus in noua re de fide sentientem condemnavit, ita referente Synodo Nicænâ secunda att. 6. Γεωργίου, Γεωργίου, & Μανσού τῶ καλεσθέντος πρότερον ὡς ἐκ δαδούρει, Γεωργίου τῆς διγυρίης, & Σουλδαίου ἀνδριτα. Γεωργίου τῆς διγυρίης αὐτῶ, & Σουλδαίου τῆς πατρικίης διπλοκαλῶ ἀνδριτα. Μανσού τῆς κακτοῦρης, & Σαρακεννοῦ ἀνδριτα. ἡ τριάς τις τῶν καλεσθῶν. Germani, Georgii, & Mansuri multe opinionum virorum sensum vos dissolvistis. Germanus duplicis mentis, & lignorum cultori, anathema. Georgio consentaneo ejus, & sacrum paternarum doctrinarum anathema. Mansur nequam homini, & familia Saraceni fruenti, anathema. Trinitati tres istos deposuit. Nec reticuit Nicephorus Patriarcha in Breviaro Historico. ἦτοι δὲ πέντες ἐκείνωντες ἐν τῷ ὄντι ἐκρηγόσαντο ἀπαντες καλῶς, καὶ διατίβης ευσεβείας, & ἀντιπροστασίας ἐν τῷ ἁγίῳ πατρὶ ἀνδριτάτους, πρὶν ἢ ἐν Γερμανῶν τῶν Ἀρχιερέων τῶν Βουλγαρίων χαλκόντες, Γεωργίου τε, τῶν ἐν Κύπρῳ τῆς αὐτῆς ὁριζήσεως, & Ιωάννου τῶν ἀπὸ Δαμασκῆ τῆς Συρίας τῶν ἐκείνων Μασούρων. In eo Conciliabulo fidei Canonem considerant de sacris imaginibus evertendis, cui ab omnibus impio consensus, ac nescio subscriptum est; eaque religio omni pueriliter in foro anathemate damnata. Eadem & in Germanum Patriarcham dicta sententia est, & Georgium Cyprium, & Joannem Damascenum cognomento Mansur. Theophanes sub anno Christi 745. eam totam ita proficiens est. τῶ δ' ἀντίπαισι τῆς Κωνσταντίνος ἡ διατίβης αὐτῶ τῶ ὁρίῳ, & σκεπτικῶς παλάτῳ συνάχονται ἐλθόντες ἐν τῷ τῆς ἁγίας πάλαιον, & ἐξέταξε Θεοδώριος ὁ Ἐπίσκοπος οὐκ Ἀλφειῶν, & Πατριάρχης ὁ Βύρρος, οἱ κατ' ἐπίστασι διέταξε διαμαρτυρίας, μετὰ τῶν πατέρων, ἐν τῷ κατεδρακτῶν ὁρίῳ δόμῳ, οὗ καὶ Ἀλεξάνδριος, & Νικηταίος, & Ιεροκλῆς ἀπὸ τῶν τοιοῦτων μόνος ἀρξάμενος δέσπορας ἀρχὴς δ. Αὐγούστῳ τῆς αὐτῆς ζ. ἡμερῶν, καὶ ἐν ἐν Βλαχίας ἐκείνωντες οἱ τῶν Θεοδώρων πατέρες, ἀλλὰ καὶ Κωνσταντίνος ἐν τῇ ἁγίῳ κατὰ Κωνσταντίνον μοχλῶ, ἐπίσταται γινώσκον τῶν Σουλδαίων, & ἐκείνωντος, ἐν τῇ κατὰ τῶν Κωνσταντίνων οὐκ ἐκείνωντος Παντοκροῦ πολλὰ τὰ ἴσα. & τῇ αλ', οἱ αὐτοὶ μόνος ἀνδριτα ὁ Βασίλειος ἐν τῇ ὁρίῳ κατὰ Κωνσταντίνον τῶν ἀντιπαισίων κατὰ τῆς λαοῦς ἐκείνωντες, & ἐξήρκεσαν τῶν ἁγίων καλεσθέντων ἀφ' ὧν ἐκείνωντος τῶν κατὰ ἀνδριταίων Γερμανῶν τῶν ἀνδριταίων, & Γεωργίου τῶν Κύπριων, & Ιωάννου τῶν Χρυσοστόμων Δαμασκηνῶν, τῶν Μασούρων, ἀνδριταίων ἀνδριταίων οὐκ ἐκείνωντος διδρακτῶν. Hoc eodem anno impium Constantinum in sacris, ac venerandis imaginibus persequens cccccxviii. Episcoporum Conciliabulum in Hierie palatio congregavit, illi præerat Theodosius Ephesus Antistes, Assinari filius, & Possillus Pergens, qui privatim quidquid illis visum fuit, ra-

Edit. Paris.
p. 45. 314.

tum esse jubentes, nemine ex universislibus Thronis Romano scilicet, Alexandrino, Antiocheno, & Hierosolymitano presente a decima Februarii mensis usque ad octavam Augusti diem ejusdem septimae Indictionis Synodum continuant; Eo die cum in B/a. Edu. Paris. obervantem templo convenissent Deipara bosse, Constantinus ambonem ascendit, Constantinum Monachum tenens, qui Syllei fuerat Episcopus; precatasque magna voce clamavit. Constantino Oecumenico Patriarche multijuni anni. Et vigesimo septimo ejusdem mensis Imperator in forum progressus una cum Constantino detestando Praefule, & reliquis Episcopis pravam suam heresim coram universo populo proclamabant, anathematizantes Germanum sanctissimum, & Georgium Cyprium, & Joannem Chrysostomum Damasceum cognomento Mansur, viros sanctitate celebres, & doctrina venerandos. Ex Theophane sua habuit Cedrenus, & Zonaras. Quibus conjicimus Georgium non tantum vitam sanctitate, sed scripto etiam, ac editis monumentis, quae nunc maxime delectamus, Iconomachorum haereticum refellisse, quod & Germanum quoque & Damasceum scisse scripta eorum ad hunc diem testantur. Maximum illius elogium, & acclamatio in Nicæna secunda Synodo habetur. Γεωργίου τὸ ἐρδεδίξον νικητὰ τὸ πρῶτον, Ἰωάννου, & Γεωργίου. quod Interpretes mala E. de Gregorii reddidit, νικητὰ τὸ πρῶτον. Germani orthodoxi perpetua memoria, Joannis, & Georgii perpetua memoria. Et antea responsione ad Pseudosynodum a Patribus edita pleno pietissimorum virosum Theatro, ab Epiphasio Diacono nemine reclamante in ejus laudem lecta sunt. Γεωργίου δὲ, ὁ Κύριος ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ λαοὺς τὸν σὺν ἡμετέροις ἀδελφοῖς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν δέοντα ἡμῶν ὑποτάξαι τὸν οὐνοῦ καὶ ἀντὶ μυστηρίου, καὶ ἡμεῖς, καὶ πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ ἀγγέλους, πάρος καὶ ἐκείνους ἐφ' ὧν ἐστὶν ἀντὶ τῶν στοιχείων ἡμεῖς καὶ τῶν ἀλλῶν, ἐφ' ὧν ἡμεῖς καὶ οὐκ ἔμελλαν τὸ ἀποκρίσθαι τὸ δευτέρον, ἢ καὶ τὸ τρίτον ἐκ νῦν καὶ ἀναδὲν ἡμετέροις καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πᾶσι, & εὐαγγέλιον. Et Georgius patria Cyprii qui evangelice virum institutus, & Christum Deum nostrum, qui dedit nobis normam dispensationis suam imitari non contempsit, non clamavit, cum malediceretur, non maledicebat, cum pateretur non comminabatur, percutienti mactillam, vertebat & aliter, auxilium se nullo passus, apponebat & duplum. Talis juxta a juventute sua, bonum arbitratum secundum Prophetam singulariter sedere & flere.

At cuius iste fuerit civitatis Episcopus, cum a scriptoribus non dicatur, suspicatur Baronius ad annum Domini 754. fuisse Georgium Episcopum Antiochie Pisdii, de quo inter alia Menologium Basilii Imperatoris die 18. Aprilis hæc habet: Ποσquam diaboli consilio fuit Iconomachorum heresi exorta, & omnes Episcopi ab Imperatore jubentur Constantinopolim perire, venit & ipse, & cum Sanctarum cogeretur adorationem argere, ne assentiretur, in exilium missus est, &c. Hæc ego ita legi Græce in alio Menologio antiquissimo. ἐν δὲ τῷ τῷ ἑβδόμῳ ποσὴν ἐν τῷ β' τῷ εἰκοσμήνῳ αἰῶνι ἰακώβῳ. καὶ γράμματι πατρὸς ἐπὶ πνεύματι ἡμῶν τῶν ἐκείνων ἀποστόλων τῶν Κοινοπολιτεῶν κατωχέων, παρὰ τὸν Θεόν, ὅτι καὶ τῶν πᾶσι τῶν ἐκείνων καὶ τῶν ἀποστόλων, καὶ ἀπὸ τῶν κατωχέων τῶν ἀποστόλων, ἐπὶ τῶν κατωχέων κατωχέων, καὶ ἀπὸ τῶν κατωχέων τῶν ἀποστόλων. Auctor historice septimæ Synodi, quæ eidem Synodo præfigitur, neicio quo argumento, tradit hunc Georgium fuisse Cypri Episcopum. Zonaras in Constantino Copronymo scribit fuisse Georgium Patriarcham Constantinopolitanum. ἐκείνους τὸν πατὴρ λαοὺ τῶν τῶν ἐκείνων κατωχέων ἀποστόλων κατωχέων κατωχέων τῶν κατωχέων κατωχέων, καὶ τὸν καὶ Κύριον Γεωργίου Περσέων καὶ Κοινοπολιτεῶν κατωχέων, καὶ τὸν κατωχέων κατωχέων καὶ ἀπὸ τῶν κατωχέων τῶν ἀποστόλων. Ceterum omni populo venerandam imaginem adorationem interdixit, Idolatriam appellavit, qui eam colerent, & anathemate notavit inchoantem Germanum, & Georgium Cyprium, qui Constantinopolitanus Patriarcha fuerat, & doctrina, virtuteque præstantem Joannem Damasceum. Novatores in Zonatham debacchantur, idque ab historia dissonare contendunt. Tum enim, inquit, Ge manus erat Patriarcha, nisi fugamus duo simul fuisse. Præterea Paulus Diaconus non meminit ejus, ut Patriarchæ lib. 22. rerum Romanarum. Sed hic, ut verum sit, meminem Zonaræ prævertitis; ipse enim dicit Georgium, qui cum Germano anathemate feritur, fuisse Patriarcham, sed non eo ipso tempore, quo Germanus Thronum tenebat. Quemadmodum alii ante & post Germanum, ita & hic Patriarcha ætate prior fuerat: cujus Diaconus non meminit, quia hic Georgius, cum Germanus sedem obtinebat, nullus erat; meminerunt tamen alii. Hæc pro se Novatoribus Zonaras.

At quomodo hic Georgius, qui in Pseudosynodo Iconomachorum, tamquam imaginum propagator anathemate feritur, Iconomachorum hæresim notandam exortam, & scripto, & verbo oppugnavit? Quomodo solitidini addictos, in qua & vitam finisse ex supra laudato Epiphanio conjicio, folio præfuit Constantinopolitano? Cum reliqua vitæ excusillime, licet per snmamas enarratur, nunquam illius dignitate, si Patriarchalis, aut Episcopalis fuisset, ex qua mulum fructum cause expectare poterant, tacuissent Patres Nicæni. Quare eum cum pietate, doctrina, religione, licet nulla dignitate prædictum, & Hesychem finisse exilium: proque imaginibus asserendis multa ad adversarios æque ac plerique alii perperum, tandem animam Deo cui interservierat, reddidisse. An præterea hic fnerit Georgius Tarasii Synellus, cum de Synello sermo erit, examinabimus.

GEORGIUS ALEXANDRINUS ARCHIEPISCOPUS. * Vitzum & res ge-
nitas S. Iohannis Chrysothomi ex Palladio, Socrate, aliisque conficiunt. Ex Com-
mentariis etiam Cyrilli Alexandrini de vita Chrysothomi pleraque concinnate
tradit Auctor Anonymus Vita Chrysothomi in Catalogo eorum, qui de Vita
Chrysothomi aliquid ediderunt, & ex quibus ipse in eadem concinnata pro-
fecerat; *οὗ μὲν οὖν ἐκ τῆς Κυρίλλου Ἀλεξανδρείης πρὸ τῆς ὁμοίας ἐκείνης, ὡς πάλαι
ἐκείνῳ ἐξιστάτο. οὗ τῆς χρίστος πάλαι ἐκ τῆς Πάτρως Ἀλεξανδρείας Γραμμῆς, ὡς ἐν
ἐκείνῳ ἐκείνην ἐκ τῆς συγγραφῆς ποιεῖται τοῦ ἱεροῦ πλάγιος ἀπὸ τῆς βιβλίου. Πρετέρα S.
Cyrilli Alexandrini πόσι τοῦτον, quem de eo consuevit, huius Scribas πόσι
multos aliosque compertis Papa Alexandria Georgius, & aliorum Auctorem recel-
litis laboribus per expensum libro conficiunt.*

[illegible]

scripta in Bibliotheca Bavarica Cod. 194. ubi tamen exscriptorum incuria pro Georgio Gregorius irrepsit: in Bibliotheca Regis Gallorum, & alibi passim.

Noonullorum de hoc Auctore ea sunt sententia, omnibus suis aequalibus etiam postest, nam de vetustioribus silent, infantia in dicendo palmam merito præcipuisse; & ex hujusce fecibus Leonem Imperatorem, cujus oratio nihil aliud est, quam hujusce brevianum, non bono judicio collectum, & pene barbarè scriptum, Auctorem incertum multo eodem *ὑπερμαχούριος*, & Simeonem Metaphrastem hausisse. Acrior sane censura, nimiumque a recta judicandi regula aberrans, cum affectui plurimum, veritati nihil dedat. Est infans Georgius, esto *ὑπερμαχός*: esto rerum omnium imperitus, ideone & aequalibus suis, & posteris infantia palmam præcipiet in dicendo, & merito? nimis sane, & acerbius vapulat. At quomodo Græcorum Imperatorem, cui universa Græcia ob unam solam sapientiam sapientis nomen indidit, expertique posteri comprobant, ad Latium ipsum, iugaque ultra Appennina ad huc diem propagatum, & judicio, & eloquentia, qua præ ceteris pollet, spoliant, nullamque, quod maxime opus esset, sui dicti causam reddunt? Quod si rem penitus introspicias, similis in virum sapientem, eloquentemque igitur fontem, similibus *διανόους*, nullum alium inveniens, quam quod iidem etiam fatebitur, non sobrie ad dicendam vitam Chrysostomi accesserit, cum candorem historię, & sinceritatem fabulosis miraculorum assumptionis polluerit, & contaminarit. Quidam enim fabulosa dicerent, cum ipse Chrysostomus sexcentis in locis sanationum *ἡθεύειν*, & aliquot ante sæculis desisse testetur. Quo vel solo nomine præter Leonem, Joannes etiam Damascenus, Cosmas Vellitor, Joannes Euchaitarum Metropolitæ, Philotheus Patriarcha Constantinopolitanus, Mathæus Camariotæ, Constantinus Porphyrogeneta ipsius Leonis filius, qui res gestas Chrysostomi persecuti sunt, ut luce indigni perpetuis tenebris abdicerentur: ne scilicet miracula ab eis fuisse enarrata, illustratque eloquentiæ luminibus legentibus innotescant: ideoque Georgius, qui primus, & copiosior in illis tradendis fuit, & qui aliis semina similium miraculorum per contumeliosus, atque inhumanius raptatur. Ut calumnia refellatur, calumniandi causâ inter viros probos, integrosque licet *πυλῶν* proposita, satis sperque erit. Addimus ex traditione multa haberi, & ex libris, qui modo non extant. S. Nilus discipulus Chrysostomi narrat visioes Angelorum, qui celebranti Chrysostomo assidebant, in epistola ad Acaasium: ita etiam Proclus narravit, vel etiam scripti visionem S. Pauli discantis Chrysostomo interpretatioem Epistolæ. Et ut idem Nilus ibidem ait, multa Chrysostomus *ἔν τῷ πνεύματι* & *πρὸς τὸν πνεύματι* *παρὰ τὸν ἑαυτοῦ* *καὶ ἰδίᾳ διανοίᾳ*. *ΝεCESSARIIS SPIRITUALIUM AMICORUM PRIVATIM NARRAVIT*. Concludam cum Casaubono adversus Baronium Exercit. 1. num. 17. qui dum ex Basilio hujusmodi narrationes rejicere conatur, ex traditionibus probat perpetuum Desperare virginatatem, licet id scriptura non doceat.

GEORGIUS HAGIOPOLITA scripsit λόγους ὑπερμαχούριος ὡς πρὸς ἀνθρώπους. ὁ Χρὶς τοῦτο τῷ θείῳ γράφει ἀποκρίματα. ὁ πρὸς τοῦτο, & ἄλλους. Laudatis in substantias incorporeas, & quare similia in divinis litteris abscondantur, deque sanctis, atque infandis. P. 10. πάλαι τῷ θείῳ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πνεύματος ἀποκρίματα. Hanc orationem hortatu religiosissimi, ac doctissimi viri Francisci Boluiti Neapolitani Clerici Regularis, cujus scripta suspicio, Latinam feci. Illud hic obiter admoitum te velim Lector, scriptorem hunc, dum de Angelis, & eorum ministeris agit, multa aora, incompta, parum Catholica ex male sano suo genio egerere. Quamvis enim alii de Angelis multa eaque blasphema congesseerint, nullus tamen hoc nostro absurdior, & temerarior deprehenditur. Et ne me ista fingere putes, aliquot illius dicta compendio ex hac oratione excerpta proponam, ut si quando in eam incidaris, cautus, edoctusque inoffenso pede pertranseas. Scribit itaque Angelos nobis in custodiam datos, dum nobis adhaereat, gloria divina privari, cujus privatione summopere cruciari: sed multo magis agni, cum homo in custodiam datus peccatis obnoxius, sine fine remedium prave agendo perseveret, contumax, atque obstinatus: ideoque impense Deum exorare, ut misereatur, & opem ferat, dubitans ne qua in se divini indignationis ira conversa proprium ordinem exul vertat. Qui vero hominem sibi traditum pie vitam traducere videt, gaudet, tamquam qui post illius obitum majori gloria, & honore sit positurus. Primus cum hominem erroribus im-

placatum cernit, angitur, nè ignis calites adveniens cum peccatore ipsum quoque devoret; & cum Leo scelera exponunt, gemunt, & plorant, timoreque divini furoris torquentur, ne una cum peccatoribus a facie divina ejccti condemnentur. His, & aliis nugis, ne in illis enuntiandis tempus conteratur, tota ea oratio ad fatietatem usque quæ jam dixi aliæque repetens absumitur. Quoniam hic vixerit tempore, vel cuius conditionis Vir fuerit, non liquet, licet nomini præpositum sit, quod Sanctis tribui solet in Cod. m. *τὸ ἐκ ἀγίου πατρὸς ἡμῶν. S. Patris nostri*. Sed titulum hunc in senescenti Græcia, & a norma Patrum decerrante iniquissimis etiam tributum comperio.

In libris Ecclesiasticis Græcorum, sed manuscriptis potissimum, pleraque Troparia non inelegantia Hagiopolitæ cuidam absque nomine tribuuntur: quæ ne iudice, hujusce Georgii non erunt, non tanti ælimo hominem, ea potius scribere, vel Sergius, vel Stephanus Hagiopolitæ, Tropariorum similium Auctores, neque infimi nominis, neque contemnendi. De quibus in libro meo de Melodis Græcorum verba facio.

GEORGII CHOEROBOSCI Grammatici quædam excusa sunt in Appendice Lexici Græco-Latini, in quibus scilicet dictionibus N addatur, vel abiciatur. Et omnium verborum canones exacte investigari non posse, *καὶ τὸ ἐπελογεῖν* i. e. *ἀπὸς τῆς ἐκ πᾶσι τοῖς ἡμεῖς τινος, ἑκαστοῦ, & ἑκάστης*. Quæ etiam passim leguntur in Codicibus manuscriptis.

Bononiæ in Monasterio sancti Salvatoris quædam Choeroboski, & Moscopuli ad Syntaxim, & alias Grammaticæ partes spectantia in uno volumine manuscripta fide vidisse scribit Gesnerus, illius *Canones Grammaticos* recenset Robertus Constantinus in Biblioth. & epitome Gesneriana *Choeroboskum de Spiritibus*, seu *Ascentibus* in 4^{to} m. in Biblioth. Imperat. Viennæ extare. Habetur & in Vaticana Cod. 883. Incipit, *τὸ ἄ πο τὸ τὸν ἐκθεῖται αἰ, ἀπὸς, εἰς, ἀπὸς*. Aliud opus inscripserat, *καὶ ἀπορροῖαν, De Profodiis*, in Vaticana, & alibi. *P. ἰσὶν οἱ τὸν ἐκθεῖται*.

Nec alterius est, quod apud Joannem Suzium fuisse tradit Verderius in supplemento *Georgii Grammatici de γῶ. xi*. Et idem esse reor cum illo, quod in Bibliotheca Antonii Augustini legebatur Cod. 260. *Georgii Choeroboski de arte Grammatica*. Grammatica etiam illa Græca, Basilii nomen ostentans nugacissime, indignus tanto auctore Liberculus, nekio an huic Georgio vindicari possit; vindicat tamen Codex manuscriptus Collegii Græcorum hic Romæ. In quo ea habentur, *Γεωργίου τὸ Χοερροβόσκου γραμματικὴ. Georgii Choeroboski Grammatica*. P. *τὴ ἐκ γραμματικῆς, τὴ ἐκ διακρίσεως, καὶ μακροῦ*. Addit sub eodem titulo. *ἄλλοι λήγουσι οἱ τὸ ἐκ βασιλείας. Alii S. Basilii asserunt*. Id, si argumentum permitteret, res tamen in ea adductæ, modisque tractandi Basilii esse nunquam concedent. Verum de his fufius agemus in nostro Opere de Libris Apocryphis. Legunturque hodie in Biblioth. Regis Gallorum *Georgii Choeroboski Debris Grammaticæ de Tropis, de Dialectis, de Schematibus. Eiusdem orthographia. Iterum de Tropis poeticis. Eiusdem Grammatica. Ex Choerobosco varia regula Grammatica*.

Onomasticon illius laudatur a Stephano. De Urbibus in *Ταπεινῶν*. & a Magno Eymologo *Rhematicum* in *Ὁμολογ*. An fuerit idem opus? Puto diversum quid a Grammatica, in quo nomina, & dictiones exposuerit, minime fuisse, sed Onomasticon eam Grammaticæ partem, in qua Nominum, & Rhematicum, in qua Verborum Canones prosequeretur, a Nominibus, & Verbis ita appellatam, quemadmodum & alios ab Eymologo titulos, ac si diversi, & separati tractatus essent, sæpius laudatos. Haud namque fuere varix distinctæque tractationes, & peculiaries de illis rebus libelli, sed partes unius operis perfecti, atque absoluti, quod sub Grammaticæ Institutionis nomine circumferri potuit: idque ab aliis etiam Auctoribus factum adeo notum est, ut si id probare vellem frustra laborem susceperem, quando id in aliis etiam Auctoribus observasse me memini.

Scriptis præterea de Figuris & Tropis Poeticis libellum, neque inceptum, neque inellegantem, est manuscriptus in Bibliotheca Sancto-Silvestrina Romæ & penes me. Eratque in Bibliotheca Antonii Augustini Codice 36. & Regiæ Catholici Scoriali: recensit illius *De metris Poeticis & de figuris Poetarum* Robertus Constantinus in Biblioth. Georgii Choeroboski de figuris Poeticis, Oratoriis, & Theologicis; primum Græce & Latine prodit ex Bibliotheca Federici Morellicum Proci dissertatione de Poetica. Lutetiæ apud Federicum Morellum 1615. in 12^o.

Hujus aliquid extare in novem Psalmos Davidis in Bibliotheca Regis Catholici, quæ est Scoriali, scribit Possévinus. Alii *ἱερουργεῖν τῇ ἑνὶ ψαλμῷ. Novem Psalmorum divifionem*, in ejsdem Bibliothecæ Catalogo vocaverunt. Ego vidi laborem hominis in omnes fere Psalmos, & legiffe pœnituit. Dnm enim sententiarum expositionem attingo, sibi aliud præter potidas Grammaticorum regulas, & nugæ verbis Psalmorum applicatas comperio. Quemadmodum enim Moscopulus periodum sibi propolizant coloribus, & artificio Grammatico exornat, ita & noster Cæroboficus verba, & verliculos Psalmorum condit. Nec dubium est, ea omnia, quæ sub Cærobofici nomine circumferuntur, Georgii hujus esse.

Sed ex quoniam illi Cærobofici cognomen appositum, fufe nobis Eustathius Thessalonicensis commentariis in Iambica carmina de Pentecoste exponit. *ὁ ἐστὶ μὲν καθὰ τῇ ἄλλῃ, οἱ δὲ τῶν τοῦ διδασκαλοῦ παλαιῶν πολλὰς ἢ πολλὰς δὲ λέξεις ὁμοιωμένας ὑποβαλεῖν ὁδόν. Καροβοφίαν ἐκνοήσαντες, ὡς αὐτοὶ αὐτοῖς διδάσκοντες, οἱ γράφοντες ἰσοκαταρτίζοντες οἱ αἰνῶν, κακοῦμεν ἀδελφοὶ ἐσμέν, ὅτιν ἄνθρωποι οἱ καὶ τῶν Μαθητατικῶν Πίσας Ἀντιμῶν, πᾶσι τοῖς καθ' ἑαυτοὺς ἀποκρίσεις οὕτως εἰς ἑδν. Περὶ ὧν δὲν διακρίνεται τὸ ἐκ χειρὸς ἰσθδόντος ἱερουργεῖν. τὸν γὰρ στίχον, τὸν δὲ Σελάβιον, τὸν δὲ Πάριον ἐκνοήσαντες, ἡ καλῶντες, ὡς αἰρετοὶ οὖν ἀνθρώπων παρ' ἑαυτοῖς ἀνέκρινον, τοῖς ἑτέροις ὡς ἱδναι ἐκνομήσαντες, ἡ ἱδναι ἀνέκρινον ἐκνομήσαντες, χροῖον ἱδναι μακρὰ ὡς παρ' ἑαυτοῖς. ἄλλα τὰ τοιαῦτα, ὡς ἐν παραβάσει. ὅσοι δὲ Χειροβοφίαν, τὸν τῶν λογιστῶν γέννηται ἐκδοκίμασαν οὕτως οὐκ ἐκδοκίμασαν ἑαυτοὺς. καὶ οἱ τὸν Ἀραβῶν δὲ λαδωνίως ἀποκρίσεις καὶ οὕτως οὕτως ἐκδοκίμασαν, ἡδὲ πλῆρην τῶν τοιαύτων ἐκνομήσαντες ἀδελφοὶ περιωμῆμεν. ἔστι ἵψε δεσφωρ, quemadmodum & alios, qui Magistrum satis vetustum, & sapientia celeberrimum, nescio quem, qui multorum, ac scripsum in consuetudinis sermonibus oculis aperuit, invidentia dultu Cærobofiam nuncuparunt, qui cum sua ille scribi diceret, nunquam se tali cognomine indicasset. Verum homines illi genii perverfi æque atque qui Magistrum Pisam accollunt Latini, quibus absque ulla causa, ac necessitate, indignis nominibus adflectit infamare solemus est; quippe hunc causam, illum Seleum, Pergamum alium cognominant, & appellant, adeo ut sine nomine apud eos esse, quemadmodum & Psyllorum genti accidit, optabilibus esset, quam ita indecore infamaret, & quandoque etiam longum post tempus celebrem, fieri. Sed hoc quidem, & familia præter propositum dista sunt. Quicumque vero Cærobofiam tantum tradunt, ac doctrina virum per opprobrium denominant a subulo ducuntur, & qui Arcum dicunt, tali illi dignetur deposito, dummodo illi familia consurgentes nominibus, illisq; infamibus appingunt. Sed quid de ejusmodi hominibus statuendum est, in nostro de Libris Apocryphis opere fufe dicemus. Neque enim omnia per ignominiam dicta sunt. Neque nomen additum licet in malum etiam trahi potest, ad malum tantummodo illud denotandum adjectum est. Sed quandoque usus, & casus, quæ alias videntur enormia, familiaria fecit.*

Fuit in arte Grammatica sua veritate singularis, cum cæteri subleculi Grammatici illius Canones, & præcepta passim, & ubique, ubi sese occasio tulerit, vel nomino illius appositio, vel etiam suppressio studentibus pandunt: unde & τῶν αὐτοῦ cognomen, ut ego existimo, sibi adoptavit. Idemque est Georgius Technicus, ex quo sua in Coenucopia Favorinus Camers, quemadmodum & alii colleguerunt. Plures etiam alii a professione, & studio, quo verba omnia ad certas regulas concludere conati sunt, idem sibi quemadmodum & Grammatici nomen usurparunt. Ne reliquos recentem, unum nobis Apollonium Alexandrinum, cognomento Dyscolum, suggerit Compilator Stephani de Urbibus in Πάσις. *ἐν τῇ πόλει αὐτῇ οὕτως οὕτως τῶν αὐτοῦ ὡς Τεχνικός Ἀνδριανός, Πατριάρχης, ὁρῶντες δὲ τὴν τῶν παρ' ἑαυτοῖς. Perperam itaque ex Para nationi nomen familiare, fuit gentilium Apollonium Technicum Parianum vocavit in eo, quem de Paronymis libro conscripsit. Debeuerat namque Parium dicere. Hinc, amice Lector, ex pererudiro fummi Viri de Apollonis, eorumque operibus syntagmate, expungas velim Apollonium Parianum; cum Parianus ille nullus fuerit, & Technicus Apollonius, ejuslibi mentio fuit, non alius ab Alexandrino, atque Dyscolo habeatur, qui opus *ὡς παρ' ἑαυτοῖς* conscripserat, ut ex Svida, & Constantino Porphyrogeneta de administr. Imper. cap. 13. idem Vir, & bene observavit. At quemnam ex his scriptores intelligunt, cum suppresso Auctoris nomine, Technicus tantum laudant, & testem producant? An etiam præter hos tertium? Res in ambiguo est,*

& quid dicam, nescio. Dicant quibus Delphi, aut Hammon, aut Dodona in peccatore est. Ego sane non oracula fundo.

Eum tandem haud recentem, sed satis antiquum fuisse, & ante Anastasii tempora famam sibi comparasse, vel inde colligas, quod illius testimonio non semel Stephanus Grammaticus de Urbibus, qui dictum Imperatorem praecesserat, vel ejus epitomator Hermolaus, qui Justiniano imperante, cui epitomem nuncupaverat, Byzantii florebat, dicta sua comprobant.

Edis-Paris
p. 121.

GEORGIUS DIACONUS, & Magister universalis scripte *οικουμενικῆς ᾗ συνόδῳ κατὰ τὴν παλαιὰν ἑκκλησίαν διδασκάλου. Prolegomena in Theodosii regulas discipulo Georgio Diacono oecumenico magistro. P. i. ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁρθόδοξον μὴδὲν ἀρχαίαν. ἐκ τῆς αἰῶνος δι τῆς παραδόσεως ἡμῶν ὁ συνδεδεμένος μὲν τῇ ἐκ κατὰ. In Biblioth. Regis Gallorum Cod. 1385. An idem cum Chæroboſco? hæreo. Num Chæroboſcus Diaconus fuerit, incertum mihi est: titulo tamen universalis Magistri insignitum non uno in loco comperi.*

GEORGIUS DJÆRETA, ex quo sicut & aliis non contemnendi nominis scriptoribus, expositiones nonnullæ in Hermogenis Rhetoricam collectæ sunt, sub hoc titulo. *Συναγωγή ἀποκατετάτων ἐξηγητικῶν εἰς τὴν ῥητορικὴν τῆς ἀποκατετάμενης ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου ἐξηγητῆς, ἡ ἰδιώτης, ἀπὸ τοῦ Χρυσοστοῦ μὴ ἰσχυρῶς φημι τοῦ μὴ εἶναι διδεδωκένου ὁ Στεφάνου, ὁ ἑστὸς ἰσχυρῶς διδασκαλὸς ὁ Γεωργίου, Γρηγόριος μετὰ πολλοῦς καλῶς, ἑστὸς μετὰ πολλοῦς καλῶς, ὁ δὲ κατὰ τὸν αἰῶνα, αὐτὸς ἰσχυρῶς, Γεωργίου, Γεωργίου, ἑστὸς ἰσχυρῶς, ἰδιώτης Στεφάνου, Ἀργυρίου, Στεφάνου, ἰσχυρῶς. Collectio interpretationum maxime necessarium in Rhetoricam, quæ a Christianis, itemque Gentilibus expostitoribus traditæ sunt. Ex his Christiani fuerunt Joannes Philoſophus megas, & episcopus orthodoxus Siculus, Alius Joannes magister Geometra, Gregorius metropolitæ Corinthi, Alius metropolitæ Sardenſis, Donatopater Dominus Joannes, Georgius dicitur dicitur: Gentiles vero Simplicius, Longinus, Syriacus, Jamblicus. Fuit patria Alexandrinus, cognomento Monus, professione Sophista, Dizectem dictam existimo ob Etholia, quæ in *ἰσχυρῶν*, Divisionem scripserat. Habeo ex his, dice manuſcriptorum Librorum, in quo legitur. *Γεωργίου τῷ Μόνι Σοφιστῇ Ἀλεξανδρινῷ χολία εἰς τὴν διδασκίαν. ἐκ τῆς ῥητορικῆς τῆς ἰδιώτης. Georgii Μονι Σοφιστῆ Ἀλεξανδρινῷ σχολία in divisionem. Liber ad Rhetoricam pertinet. Si non fallit titulus, de mœu pro *ἰσχυρῶν* irrepperit. Nec aliud videtur, quod in Bibliotheca Regis Gallorum asservatur, *Georgii Monarchi scholia in Librum de divisione Rhetor.* cap. 53.**

GEORGIUS ARISTINUS Historicus. Illius meminit Joſephus Methonenſis Episcopus in responsione ad Marcum Ephraimum pro Concilio Florentino, tamquam illius qui retulisset additamentum illud, *Filioque*, in symbolo mox a secundæ oecumenica Synodo tempore Damasci Papæ appositum fuisse. *ἡ δὲ αὐτὴ τῶν πατρῶν μὲν, αἱ δὲ ὁρθόδοξοι, ἀλλ' ἂν τὸ μὴ τῶν ἰδιώτων συνδεδεμένη ἐκ τῆς κατὰ δαμάσκον Πάπας, αἱ μαρτυρίαι Γεωργίου Ἀριστίνου ὁ ἰσχυρῶς. Nec ante illas tantum, ut dictum est, sed post a secundæ Synodo tempore Papæ Damasci, ut asserit Georgius Aristinus Historicus. Ex intra, τὸ δὲ ἐκ τῶν πατρῶν αὐτὸς τῶν ἰδιώτων συνδεδεμένη αὐτὸς ἰσχυρῶς ἐκ τῶν ἰδιώτων, αἱ δὲ αὐτὴ τῶν πατρῶν αὐτὸς τῶν ἰσχυρῶς ὁ ἰσχυρῶς. Synodum vero post secundam Synodum Romanam cænebat Ecclesia sicut hodie canit, teste Georgio Aristino, ut diximus.*

GEORGI PEDIASIMI Historiam nondum editam laudat Petrus Pantinus Notis in orationem de Deipara Virgine, quando ad templum est triennis a suis deducta, Germani Archiepiscopi Constantinopolitani. Ex ea namque Germanum hunc sub Leone Isaurio, seu Conone, a quo & in exilium actus est ob Imaginum cultum, vixisse refert. De quo sane Auctore cum ipse nihil compertum habeam, sed tantummodo mihi dicto Pantini cognito, nihil dicam. Joannes Peditasimus & ceteronibus vocis est.

PG. 122.

GEORGI MITYLENÆI In salutiferam D. N. Jesu Christi passionem Homilia edita est Græce & Latine Tom. 2. de Cruce a Jacobo Gretſero pag. 659. De quo nihil aliud dixerim præterquam ipsius Gretſeri verba: eam piam esse, ceterum non magni pretii, a Librario eisdem, qui Codicem Viennensem exaravit, pessimis modis mutilatam. Neque hic alius ab illo est, si conjectura non fallit, quem inter Libros Bibliothecæ Imperatoris extare dicit Posservinus in Indice dictæ Bibliothecæ Georgii Methonenſis, *De passione Domini nostri Jesu Christi.* Ee epitomatores Geluciani, *Georgii Methimenſis de passione*, &c. Typis quodæ prodiernot Epigrammata varia Georgii Patricii, cui Myriene patria,

in laudem librorum D. Dionysii de celesti Hierarchia., de Ecclesiastica Hierarchia, de divinis nominibus, & de mystica Theologia. Eiusdem ne an alterius? quid refert?

GEORGII NICODII *de Cruce* liber sic inscriptus in Bibliotheca Imperatoris Viennæ Austriæ Possévinus. An lapsus exscriptoris fuerit, & Nicodius nobis pro *Nicomediensis* irreperit? Miror hanc orationem *de Cruce*, cum plerisque alias ex eadem Bibliotheca erant publicavit Grefserus, non habuisse, vel habitam neglexisse.

GEORGII GRAMMATICI diversi ab illo Technico, quem Cheroboscum esse diximus, ad hæc tempora superest laudationum biga. *De S. Barbara Virgine, & Martyre*. Earum primæ principium est, *ἵνα μὴ τις εἰς ἀλγὺν ἐνερῶδῃς ἢ ὑπὲρ ἀλγὺν ἰσχυρῶδῃς*. alterius, *ἵναδὲ ὁ τις μέγας παρυσίακός μους ἢ ἀνδραγαθικός αὐτοῦ καταρῶνται ἰδιόφρον*. Vidi in bibliotheca barberina. Be memini me etiam puerum adhuc vidisse in Messanensi monasterio S. Salvatoris.

Hujus pleraque *Ancientatica Carmina*, eaque suavissima vari, nec inelegantis argumenti quandoque litteratorum usus edenda penes me conservo, & ne talia fingere videar, ex eorum argumenta.

Ti αἶμα ὁ Ἀπολλὼν τις Ἀθῶνς οὐδ' ὅπως ἰδὼς, καὶ ἀνδρὶν ἰδὼν *Quid dicere poterit Venui*, cum *Minerva olim plantasset*, & *rosa nata esset*. Carminis latine prolixum sed sine principio.

Ti αἶμα ὁ Ἀπολλὼν τις Ἀθῶνς ἐπ' ἰδὼν παρθένῃς θένδονας τις Τρωί. *Quid dicere poterit Venui*, cum oblati *rosa Pallas suaderetur Trojanis auxilia conferre*. P. καὶ αὖτις χεῖρ δαΐδοντα διαπύκνωσ Ἀπολλίτῃ.

Ti αἶμα ὁ Ἀπὼν τις Ἀπολλὼνς ἐπαθῆνς ὀνδ' αὐδῶν ἰδὼν. *Quid dicere poterit Mori*, Ventre vulnerati n spina rose. P. τι ἰδὼν δὴν τρυφῶν, εἰ μὴ εἰς ἄμα; καὶ ὅτι.

Ti αἶμα ὁ Ἀνδῶν καταρῶν τις Ἀθῶνς, ὃ ἱερὸς ἰδὼν τις αὐδῶν ἰδὼν. *Quid dicere poterit Apollo Diaphnem insignens*, & spina rose obvia impeditus. P. *Furib ἰδὼν φανῶν ὅτι μοι ἔστιν ἄνθρωπος*.

Ti αἶμα ὁ βαΐδῃ ἰδὼν τις ἱερὸν ἰδὼν ἰδὼν. *Quid dicere Phædra videns Hippolytum coronatum rosi*. P. τι καὶ χεῖρ δαΐδῃ Παρῶν ἐπ' τρυφῶν. ἔλδο εἰς τις αὐτοῖς. Aliud in eandem. *ἵνα ἴπῳ παρὰ μέρῃ ἔλδο καρῶν*.

Επιθαλάμια. Epithalamia. P. γάμου πικρῶν αἶμα, μὴδ' ἱερῶν δόνην. *Επιθαλάμια* alia. Epithamia. P. ἀναβῶντα χερῶν, λεγοῖνς μίνοι προῖον.

GEORGII PANEUPHEMI PRÆFECTI AFRICÆ *Ad moniales Alexandria, quæ a Catholica Ecclesia defecerant*, Græce Romæ Kervati in Vaticana refert Geisnerus, & Possévinus. Meminit Robertus Constantinus in Bibliotheca. Auctorem tamen illius scripti Georgium non esse, sed Maximum Homologetam, titulus ipse per se indicat. Μαξίμου μοναχοῦ τῷ Οὐαδογνώτῃ ἐκ ἀποστάτης Γεωργίου τῷ Παρθένῳ Ἐπίθῳ Ἀρετῆς ὁπὸς ἀναγινῶν ἀποστάτης τις καὶ δόνη; ἱερῶν δόνην. *Maximi monachi Homologeta ex persona Georgii Panepheemi Præfecti Africæ ad Moniales Alexandrinæ, quæ a Catholica Ecclesia defecerant*. P. ἵνα μὴ ἴδῃς ὅπως εἰς αὐδῶν ἐνέλχῃς καλῶς, καὶ ἀνταθῶν ἴδῃ τις τις φορῶν βίαν. Legi in Bibliotheca Barberina. similia sunt, quæ alii scriptores celebres ex persona aliorum scripserunt, de quibus nos alibi.

Georgios Monachos Historix Ecclesiasticæ scriptores plures fuisse, nemini dubium est. Matthæus Raderus Not. in Vitam sancti Ignatii Patriarchæ Constantinopolitanæ a Nicetam Paphlagone scriptam tres commemorat, quos penes se esse scribit. *Præter ea, quæ passim ad ora notavi, placuit quoddam notare ex Georgio Hamartolo, qui diversus est a Georgio Syncello Tarasii, quantum in fronte not.* Editi *Perf. men Syncelli præferat*: diversus item a Georgio Monacho qui Chronicon scripsit, quod a pag. 111. *Panvino laudatur, tametsi Chronicon illud Georgii nomen præscriptum non habeat. Tres enim diversi Georgii monachi manuscriptos partim ex Palatina Bojorum, partim ex Augustana Bibliotheca innotati sunt, nec translator hællenni mecum habeo, confesso.* Discrimen tamen inter eos nullum adducit; pleraque etiam obcurius prolata nobis divina reliquit. Saltem illud tacere non debuit, quantum ratione Hamartolus Syncelli nomen præferat, & Georgius alius, qui Chronicon scripsit, & laudatur a Panvino, cum Georgii nomen non habeat, Georgius sit. Ex cum Panvini locum subtexat, rem nobis apertam forte per se, faciliorem reddit. Utinam nobis vel eorum Historix exordia, vel terminos præfixisset; sic enim Historici prædicti dilucidius innotescerent. Quare de

nostro, siquid id fuerit, ut rem impikatifsimam extricemus, aliquid in medi-
um afferamus: primumque de Syncello, deinceps de Hamartolo, tandem de
Tertio, si est, nam qui de primo, & secundo nulla dubitatio est, sic de tertio,
conjectura non levi habetate poterimus, differamus.

Primus ergo est GEORGIUS MONACHUS, & ABBAS, ab Officio, quo Ta-
rasio Patriarchæ interferebat, SYNCELLUS, veluti nota sibi propria hoc cogno-
mine ab aliis discreto. Quid officii nomen præferat ex aliis sumptis. Syncelli
pro fide Catholica certamen, & in Ecclesia dignitatem tetigit Anastasius Bi-
bliothecarius in Pemptique Hist. Ecclesiasticæ. *Opera præterea duxi ex Georgii sum-
matim quedam, & Theophrasti Chronographia plura, sed succincte carpenda, quo-
rum prior usque ad Diocletianum, posterior usque ad Leonem, qui post Michaellem
imperavit, patrem scilicet Ignatii, qui adhuc superest, habens Constantinopolitanæ
sepe Ecclesiæ, prædicti operis sui hylam protraxit. Qui autem fuit isti leperis an-
notato. Horum igitur alter electa Monastica vita, mundoque contempto, Christi se
levi iugo, & suavi sarcina mancipavit; Præterea contra Hereticos incessanti agone
desudant multis verberibus, mundi Principibus contra Ecclesiæ ritum Joventibus,
diversisque præstis effectus est. Sic ergo signata Christi in corpore suo portans tam pro
fidei constantia, quam pro multarum virtutum insignibus sanctæ memorie Tarasii Re-
gie Urbis Presulis Syncellus effectus est. Sed ut multa prosequar, sufficere arbitror
ad præcavum ejus, quod a Sede approbatus sit Apostolica. Quando scilicet Vicarii
ejus una cum recentis quinquaginta Patribus in Nicæa Urbe secundo convenientes
universalem Synodum celebratur (lego, celebrant) siquidem & laus ejus in eo-
dem septimo, & sancto Concilio reperitur.*

Dicti itaque Anastasii Syncellus iste ille idem est, ejus apud Nicænos Pa-
tres æque, ac Germani Patriarchæ, & Joannis Damasceni honorifica mentio
est, & Cyprium fuisse supra in Georgio Cyprio abunde satis, ut opinor, cum
nullius alterius Georgii mentione habetur, probatum est. Idque optime Anastasio,
qui iidem temporibus accurate, diligenterque historiam scribebat, innotescere
potuit. Verumtamen nimis in speculis, observemulque, quemadmodum res
se ista habeat, aucupemulque si fieri potest ex puten veritatem. Georgius Cy-
prius Vir sanctitate, doctrina, & certaminibus pro asserendis imaginibus cele-
stibus sub Constantino Copronymo a Pseudosynodo damnatur, non uti jam vi-
vens, sed vita snatus, sicuti Germanus, & Damascenus; idque contigit ci-
ca annum Domini septeingentesimum quadagesimum quintum, vindicaturus
postea ab injuria, & probris malitiose, & contra jus omne a nebulonibus illis
oblatis, a Patribus Nicænæ secundæ in Responsione ad dictam Pseudosynodum
A.D. 7. Tarasio ipso vidente, & audiente, ejusque vita Christiane, & ortho-
doxe transacta sanamatisim percurritur, ut supra etiam notabamus. Quomodo
ergo Cyprius ille jam demortuus Tarasii Patriarchæ post quinquaginta admi-
nus annos (quadraginta namque inter Pseudosynodum illam sub Copronymo,
& Nicænam Synodum & plures excurterant) Syncellus esse, & Tarasii Pa-
triarchatus hæres, si Syncelli nomen id præferat, ut doctissimorum visorum
opinio est, substitui potuit? Vel memoria ergo Syncelli in Nicænâ secundâ
immediabili vulnere ahras est: vel Anastasius nobis fucum fecit, & alium
pro alio, ut fieri solet, vel lapsu memoriz, vel Commentariorum male fida
relatione suggestit. Quidquid sit, Cyprium a Syncello diversum esse, ergo pro
certo, donec contrarium perdoceatur, dicere audeo; & potissimum, si, ut ad-
notavit Josephus Scaliger, *Instituit opus suum anno Christi DCCXCII. annis viginti
anno ante excessum Karoli Magni, Indictione prima incante.*

Syncelli studium, diligentiam, & in contextenda historia conatus Theopha-
nes Ilauros historiz illius continuator ipso statim ingressu sic expressit. *ὁ μὲν μα-
κροτάτος Ἀββὰς Γεώργιος, ὃς ἡ Κοίτης αὐτοῦ Ταρασίῳ τῷ ἐκρινάῳ Πατριάρχῳ
Κωνσταντινουπόλεως ἐβόησεν ἀντὶ, καὶ πολυμαθὲς οὖν ὑπάρχων, πολλὰς τὴν Χρονολογίας,
καὶ Ἱστορίας ἀνέγραψεν, καὶ ἀκριβὲς τὰς διαφωνουμένης, συντόμῳ Χρονολογίας ἀπὸ
Ἀδὰμ μέχρι Διοκλητιανοῦ τῷ βασιλεὺς Ρωμαίων, καὶ συνεκτὶ τῷ Χριστιανῷ ἀκριβὲς οὖν
γράφει. Τὴν τε χροίαν ἐκ πολλῆς ἐξέτισεν ἀκριβολογισμένης, καὶ σωφισίας, καὶ ἰσχυρῶς
ἀπὸ αὐτοῦ, τὴν τε τῷ ἀρχαίῳ βασιλεὺς κατὰς ἰδεῶς πολιτείας τε, καὶ τὴν χροίαν
ἀναγραφάμενος, καὶ καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῷ τῷ Ἀρχιερεὶ τῷ μεγάλῳ καὶ ἐκκλησίᾳ θύμῳ,
καὶ τοῖς τε ἐκείνῳ, καὶ Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας τε, καὶ Ἀντιόχειας, καὶ Ἱεροσολύμων,
τῶν τε ἐκδοτέων τῶν ἐκκλησίᾳ περιμεταρτίων, καὶ τῶν ἐκ ἱερῶν ἀγγραμῶν ἀφ᾽ ὧν, καὶ*

τὸς τῶν χρόνων ἀριθμὸς ἐτέτακτο. ἰσχυρὸν δὲ τὸ πῶς τὸ βίβλιν πᾶσι κατέλαβεν, καὶ οἱ πρὸς ἀναγνῶντας τὸ ἰσχυρὸν ἐκείνου καὶ ἴσχυον, οὐκ ἀδύνατον ἀντιτάξαι μὴ ἀλλὰ ἀπαιτῶνται συγγραφεύς τὸν τῶν βίβλιν κατέλαβεν, ὃς πρὸς αὐτὸν ἐξήλθοντες ἐκ ἐκείνου πᾶσι, καὶ οἱ αὖτε αὐτὸν πᾶσι κατέλαβεν, καὶ οἱ αὖτε αὐτὸν πᾶσι κατέλαβεν. Id est, ut qui non illud ab alio operamio vertendo, nilultrandoque Theophrastus impendit Jacobus Bullardus interpretatus est. Georgii sancti memorie Abbas & sanctissimi Patriarche Constantinopolitani Tarasii Synelli saluti, Viri spectatissimi, atque eruditissimi multi Chronographorum, Historicorumque libri evoluti, & sedulo excussi compendiarium Chronographum ab Adamo usque ad Diocletianum Romanorum Imperatorem, & Christianorum persecutorem omni studio conscripsit: temporum rationem ad exactiorem calculum revocari, ipsorumque discrepantiam conciliari, emendari, & tam oportune consilium, ut qui hactenus de hac re scripserint, omnes facile superari. Quin etiam priscorum nationum consensumque Regum administrationum. & regimina, atqueque adscripsit, ipsos etiam, quantum in eo fuit, magnarum, & Catholicarum sedum Praefules, Romanos, inquam, Constantinopolitane, Alexandrine, Antiochene, & Hierosolymitanas. Tum qui fidelium passorum monite in Ecclesia defuncti sunt, vel qui in heretica pravitate principatum contraxerunt, salique occurrere: totumque omnium tempora pulchro ordine digesse. Enimvero cum morte preceperit consilium, quod in opere scribendo primum inierat, ad optatum finem perducere non potuerit, sed quemadmodum iam supra diximus, ut ad Diocletiani tempora devenit, ex hac vita ad Dominum in solo Catholica migraverit, nobis, qui amicitia ipsi conjunctissimi fuimus, liberum, quem consepserat, reliquit, occasioneque simul praebuit, ut quae hactenus desiderarentur in illo explorare aggredieremur, &c.

Breviarium ergo Chronographicum ab ipso orbe condito ab Diocletianum, quod ultra deducere morte preceperit non potuit, conscripsit. Meminit illius Cedrenus, sive Joannes Scylitza in Proemio. ὅτι ἡ μνηστὴς Γεωργίος, ὃς Συγγράμματα ἀπὸ καθολικῶν ἀρχαίων καὶ πρὸς αὐτὸν κατέλαβεν, καὶ οἱ αὖτε αὐτὸν πᾶσι κατέλαβεν, καὶ οἱ αὖτε αὐτὸν πᾶσι κατέλαβεν. Nam & Georgii Monachus, idemque Synellus ab initio mundi usque usque ad Maximianum, & Maximinum Tyrannum rem produxit: & quo in loco desit, inde principium sumens Theophrasti Confessoris ^{edit. Pers.} Nicerbori, qui ex Genico historiam suam finit. Id etiam de eodem est Michael Glycas Annalium partis tertiae in fine. Γεωργίος δὲ ἀναγνῶν, ὅτι κατὰ πρῶτον ὁ Χρονγράφος Ἰωάννης ὁ Συγγράμματος πρὸ καθολικῶν Γεωργίος, ὃς ὁ Συγγράμματος, καὶ οἱ αὖτε αὐτὸν πᾶσι κατέλαβεν, καὶ οἱ αὖτε αὐτὸν πᾶσι κατέλαβεν, καὶ οἱ αὖτε αὐτὸν πᾶσι κατέλαβεν. Debet autem scire, dilecte Fili, temporum annotationem incubatam esse Joanne Scylitza Chronographo auctore ab Georgio sanctissimo Patriarcha Tarasii Synello, qui a mundi exorsu initio in his ipsi Tyranni Maximiano scilicet, & Maximino ejus filio desit. Deinde post Georgium Theophrasti Confessor, & Agri praepositi, reliqua litteris est completus usque ad Nicerbori Genici finem, qua ipsa de causa Scylitza Chronographicum suum a Michaele Rangabe coluit auspicari. Eadem repetit Joannicus Cartanus in Flor. cap. 183.

Synellum in hoc volumine universam Eusebii Chronologiam sine ulla verborum immutatione transulisse: & quemadmodum Eusebius Africanum, & alios, qui ante eum huius scriptiōni manum admoveverat, castigabat, quod multa adversus veram temporum rationem sciscabant, sic ipsum Eusebium Georgius iste Synellus, ubi quid ille alienius a vero dixit, aut fecit, ita exagitat, ut ubi usus venit, raro hominem sine acerba objuratioe, ut conumelioso dicto dimittat, quin etiam *ὑπερβόλαι* appellat, adnotavit non male Josephus Scaliger in Eusebii Chronicon, & ex eo Joannes Vossius de Hist. Graecis lib. 2. cap. 24. Eom merito ab Eusebio dissentire sepe, sepe etiam immo merito, Josephus passim conatus est ibidem ostendere, cui ut in multis subseribes, ita in pluribus meram animi contentionem agnosces. De illis, quibus plus otii est, iudicium ferant. Sed enim a Josepho probe, & honeste dissentio, malevolentiamque illam in Auctorem tantopere ab eo perpolitam coedemo. Frustra enim in immeritum, ac optimum scriptorem convicia illa, quae sine stomacho non audies jaciuntur. Synellum sententiam suam nullo valida

argumento præterquam pertinacia, quæ illi familiaris est, formare potuit. Et multa alia, in quibus non præter solitum levis. Insignis hallucinatio, vel potius deliratio. Insuper delirium. Quæ sunt multissima. Non pauca vomit, quæ non referam. Quod bujus latratibus opponi videretur. Qui nullum errorem Eusebii præterire solet. Placet præteritum est. Hæc indigna Philosopho, animoque ingenuo sunt. Satiùs erat siue istis contumeliis de erroribus admonere. Nollem ab aliquo dici probationum defectu maledicta sublitui. o quantus est in rebus inanibus tumor, & ærepticus!

Evenit porro, ut exscriptorum incuria, vel legentium odio, & solenni, ac misera scripturum conditione, ut pars anterior operis, quæ a mundi exordio res gestæ ad obfessam a Pompejo Hierosolimam, vel ad Julii, & Augusti principatum enarrantur, in Authore exscribendo, omitterentur; adeo ut vix uno, vel altero loco inveniantur. a Pompejo. & Augusto ubique. Hinc nonnulli nullam aliam Syncelli Historiam præter hanc posteriorem agnoscunt. Perique etiam, cum nullam aliam ab orbe condito Georgii Historiam præter Hamartoli deprehenderent, & scirent Syncellum ab orbe condito opus inchoasse, Hamartoli in Syncellum mutato, Hamartoli sententias pro Syncelli, ut alii quoque Theopanis parili suco dividendum. Specimen hujus rei esse poterant excerpta sub Georgii Syncelli nomine ex illius Chronico a Dionysio Petavio exhibita post Breviarium Nicephori Patriarchæ: ea enim, ut Vir ille animadvertit, falso Georgii nomen præferunt, cum sint Theopanis. At ipse Georgii Hamartoli esse non Theopanis deprehendi. Quod inde etiam facili negotio haberi poterat, quando in illis nulla annorum distinctio, nulla temporis delineatio, sed rei, uti se habuit, plana & continua narratio, quod præter institutum Theopanis est, qui omnia annis concludit, ut uno obtutu conspiciatur. Et ne alios in crimen adducere videar, ipse egomet in Synagmate meo de Engastrimytho olim edito sententiam de ea Hamartoli Syncello, errore non levi, asserui: multa itaque sub Syncelli nomine, quæ Theopanis, & Hamartoli, multa sub Theopanis, quæ Syncelli, & Hamartoli; multa denique sub Hamartoli, quamvis non ita sæpe, cum Auctor in promptu haud fuerit, quæ Syncelli, & Theopanis sunt, laudantur: Et hi tres Auctores, quando non omnibus pateant, apud recentiores confunduntur, & unus alterius sæpenumero locum occupat. Quid Georgium Theopanem Vossii referam? Plura rapit calamus, dixit ille. Ego dicerem, plurima Typographicorum amanuensium incuriam confundere, plurima ex recta scriptorum semita in pravam, distortamque nulla pœna protrudere.

Edo. Porif.
p. 326.

Fraudem in hæc Georgii aperiam, ut futuris temporibus, suis quisque plumis, alienis abactis, præfulgeant. Causa erroris fuit, nomen illud Monachi, quasi cognomen Georgii additum, quod recentiores parum advertentes, unumquodque Georgium Monachum Historiarum scriptorem opinantes scripta omnia ad unum retulerunt. Possévinus in Apparatu. *Georgius Hamartolus, qui alii idem, qui Georgius Syncellus Tarasius Patriarcha Constantinopolitanus ab mundi ortu usque ad imperium Constantini filii Leonis Chronicon scripsit: idque in Bavar. Biblioth. MS. extat. Quin & scripsit de Inventione sanctæ Crucis, cujus fragmentum inseruit Græcæ & Latine Jacobus Gretserus Tomo suo secundo de Cruce. Sane Georgii Syncelli historia ab Adamo ad Alexium Comnenum extabat in Vaticana, & in Cæsarea Vienna Austria Bibliothecis. Vides hic multa peccare Possévinum: inauditum illud est, Georgium Syncellum Tarasium Patriarcham, aut Patriarcham Constantinopolitanum fuisse. Qui in Maximiano, & Diocletiano morte oppressus fuit, nec ultra producere potuit, quam ratione ad Constantinum filium Leonis perduxit? Multo minus ad Alexium Comnenum trecentos, & plus annos ante mortuus continuavit. Scriptum illud de Inventione S. Crucis a Gretsero editum ex historia Hamartoli de promptum est, non per se separatum. Vides ergo in his verbis, ut omnia confunduntur, Georgius Hamartolus cum Georgio Syncello, & Georgio Cedreno, & Patriarchæ Tarasio; & historiæ ab his conscriptæ, licet diversæ, ac variz, & ab uno Adamo initium trahentes in unum veluti furculum coalescant. Cedrenus enim in Isaacio Comneno, Hamartolus in Michaelis Theopili filio, Syncellus in Diocletiano scriptorem terminant.*

Gesnerus, *Georgii ejusdem Græci Monachi historia temporum, seu Chronica a condito mundo, usque ad regnum Nicephori Botaniata, extat manuscripta Vindob.*

in Bibliotheca sanctorum Joannis, & Pauli, & apud Dionysium Urtadum Cæsaris Legatum ibidem. Vide, ne idem sit, qui infra Georgii Pachymerius nominatur; nam & ipse Monachus historiam quamdam scripsisse fertur. Cujusmodi ea historia Georgii sit divinare non possumus, & certum est ex commemoratis superius nullum ad Botaniatē usque historiam suam produxisse; nisi id affirmaremus, alium quempiam ad Historiam Georgii, quicumque ille fuerit, quæ deesset ad Botanicam usque de suo, vel ab alio scriptore adieciisse. Ridiculum præterea est, similem Auctorem Pachymerem fuisse, cum Pachymeres non a principio mundi historiam inchoavit, neque plurium Imperatorum res gestas, sed Michaelis, & Andronici ejus filii Palæologorum tantum, quando etiam ipse rebus interfuit, persecutus sit, ut infra dicemus. Syncelli itaque Chronicon potius sui parte mutilum videretur in Bibliotheca Antonii Augustini Cod. 136. *Georgii Monachi Syncelli Chronographia epitome a C. Julio Cæsare ad Diocletianum usque. Edit. Paris. Sequitur Chronographia Theophrasti ad Michaelē, & Theophylactum ejus filium. pag. 327.* Ejus refertur ad Theophylactum, sicuti in precedenti nota, non ad Diocletianum, a Theophrasto Monacho continuatum, Index manuscriptus. Et fortasse idem erit cum alio ejusdem in eadem Bibliotheca, ut est in Indice edito. *Georgii Monachi, & Logothetæ Syncelli Chronicon breve ex diversis Chronographis, & Interpretibus collectum continens historias ab exordio mundi usque ad Heraclionem Heraclii filium.* Ubi vides Syncellum Logothetæ etiam dignitate, nescio an ex vero, insignitum: quemadmodum & in Codice Ambrosiano Mediolani. *Χρονικὴ συντομία ἐκ ἱστορίας Χρονολόγων, & ἑξῆς τῶν συνταγῶν, & ἐκ τῶν ἀπὸ Γεωργίου μεταχρῶν, καὶ Συγκρίτων.* Et in fine, *ὡς καὶ τὰ χρονία Γεωργίου μεταχρῶν καὶ Συγκρίτων.* Dixeram dubium esse, an Syncellus Georgius Logotheta idem fuerit: alium namque fuisse Codex Palatinus MS. in Bibliotheca Vaticana evincit, in quo tota Georgii Hamartoli Historia præter nonnulla loca, quibus res fusius, vel succinctius habentur, & variantes, sed sæpius in melius Lectiones, ad verbum excerpta est, Joanni Siculo, postmodum Patriarchæ Constantinopolitano tributa. *Χρονικὴ συντομία ἐκ ἱστορίας Χρονολόγων, καὶ ἑξῆς τῶν συνταγῶν καὶ τῶν ἀπὸ Γεωργίου μεταχρῶν καὶ Συγκρίτων, τὰ δὲ χρονολογίας ὅτιον Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νίκης Ρώμης. Chronicon breve ex diversis Chronographis, & excerptis historiis collectum, & compositum a Joanne Monacho Siculo, qui postea fuit Patriarcha Constantinopolitane novæ Romæ. P. τοῖς καὶ τῶν ἱερῶν Χρονολόγων, & ὁμοίων.* Et infra. *βιβλὸς χρονολογίας ἀποφαινοῦ, ἢ ἑκείνη ἐκ τῶν ἐθνικῶν. Post nonnullas paginas, τὴν ἀπὸ Γεωργίου τὴν Συγκρίτων καὶ τὴν Ἀδὰμ, & τὴν Ἑῶν, & τῶν ἐξ αὐτῶν καταγομένων. Eiusdem Joannis Siculi de Adamo, & Eva, & eorum descendentiis. P. Ἀδὰμ τὴν καὶ τὴν ὁμοίων.* Præter Auctoris nomen diversum omnia Hamartoli sunt: definit in Michaelē filio Theophili, notaturque in fine, *ὡς καὶ τὰ χρονία Γεωργίου, καὶ τὴν Λογοθέτην.* Hucusque Chronica Georgii, & Logothetæ. Multo quam in Ambrosiana clarius. Chronica nempe hæc ex Georgio, & Logothetæ duobus dumtaxat scriptoribus concinnata fuisse. Sed quis hic Logotheta fuerit? An idemmet Joannes Siculus, qui ante Patriarchatum initum Logotheta fuit? vel etiam cognomento talis, quando sequentibus Græciæ temporibus multi cognomentum illud, sive a Logothetæ dignitate, qua fuerant insigniti, sive alia causa, ut fieri solet, usurparunt, & nunc quoque usurpant? An etiam alius a Siculo? Certe Logotheta illud Georgio adscribendum non videtur, ex quo sua Siculus descripsit, vel cui sua appinxit. Quis præterea Joannes iste Siculus fuerit postmodum Patriarcha? Græci Historici quod ipse viderim, silent. Ego suspicor non alium a Joanne Glyca fuisse, cujus licet taceatur patria, cum tamen Atticissimi studiosissimum eloquio valuisse, & quod magis est, Logothetam Dromi, antequam in Patriarchicū solum collocaretur, fuisse tradit Gregoras historie Romanæ lib. 6. & Phranza lib. 1. cap. 9. & Ephræsius Monachus in Chronico.

Τὸ δ' ἐκ τῶν καὶ τῶν ὁμοίων ἀποφαινοῦ
 Ἰωάννης τις, ὁ ὅτιος δὲ τὸν ἄλλο
 Βυζαντινὸς τοῦ, ὁ Λογοθέτης Ἀρίμ
 ὅς ἐκ αὐτοῦ, ὁ ὅτιος Ἀδὰμ ἰδὲν,
 καὶ τῶν δὲ τῶν καὶ τῶν ὁμοίων.

Hæc porro Nipdane scripto folio rennunciato, Joannes quidam Glyca cognomento, Senator, & Logotheta Dromi, optimorum, ac sapientium fermeorum peritis populi regimine De Georgio Diatriba.

exceptis. Nec ob aliam causam exscriptorem Logothetæ nomine Joannem Siculum, sive mayis Glycam indicasse. Non placet tibi certiora, & concedam. Sed quis non videt exscriptorum turbas, & nugas? Unus illis Georgius omnia fuit; & propria unicuique singulis, ac si communia essent, concedunt. Ambrosiana Historia jam sub Syncelli nomina allegata, Syncelli non est, neque diversa ab ea, quæ Hamartolo in eadem Bibliotheca adscribitur. Si ex principio de libris partibus sententiam ferre inconspiciam non est. Opus tamen hoc, si conjectura non fallor, non est, neque Hamartoli, neque Syncelli, sed ex utriusque, ut libris Epitomatori, compilatum, productumque ad Heraclinum, & infra ad sua tempora: Eam tamen historiarum partem cum ultimis foliis vetustate laceram, vel alio infortunio deperditam, ut sæpe usu venire solet, suspicor. Quod etiam in Codice 154. Biblioth. Vaticanæ adnotabam, in quo a principio mundi ad Imperium Romanorum, & inde ad Theophanis principium historia continuatur totidem verbis, quibus Syncellus & Hamartolus usus est: ut videri possit ab aliquo tercio ex Georgio Hamartolo, & Syncello historiam illam fuisse decurtatam, cum in multis conficior sit, nec tam crebris, longisque sanctorum auctoritatibus abundet, licet isdem verbis Hamartoli, & Syncelli, ubique semper narrationem continuet, nec usquam variet.

Conjecturam confirmat Greterus, qui de Georgii Syncelli Codice Boico, & Augustiani sermonem habens, testis oculatus scribit; *Verum nec Boici, nec Augustiani Codex, utrumque jam vidimus, genuinum Syncellum continet, sed miserantem quandam sarracenum ex variis ac nefcio quibus rhapsodi constatam. Nam veteris, & germani Syncelli Chronicum suum auspiciatur a Julio Cæsare, præteritisque usque ad primum annum Diocletiani; deque termino testem habemus Anaslaphum Bibliothecarium in præfatione, quæ Miscellæ præfixi solet. Legitimam Syncellum nalli sumus, & legitimum beneficium Marci Vellerei Viri Augustiani, in cuius Codice titulus sic habetur. Γεωργίου δαδασίου μοναχῷ ἐκ Συγγήλου γεννητός Ταταρίου πῦ ἀγίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως συντάξας, ὅτι, χρονολογία ἐκ ἀποτομῆς ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου Πατριάρχου, μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ πρώτου τοῦ αὐτοῦ Δαυιδανίου, &c. Falsum nihilominus est Syncellianæ historiarum principium a Julio Cæsare esse, quod postea & idemmet Greterus ex Theophane, & Cedreno agnoscit, ac primum Codex illi a Vellero exhibitus non integer fuit, sed pars postrema Syncellianæ historiarum, cujus quemadmodum & Theophanis plures Codices, quæ eam ab obfessis a Pompejo Hierosolymis, vel a Julii, vel Augusti principatu auspiciantur in Italici Bibliothecis, & præcipue Vaticana custodiuntur. Attamen partem illam, quæ ab urbis conditi initio ad tempora Pompeii res pertractat, etsi sedula auidque peruestigari, nusquam hæcenus vidi. Repertii tamen nullus dubito, confirmorque schedula, quæ in Codice quodam Palatino dicti Georgii reperta est: in ea asseratur Chronographiam Syncelli integram ab urbe condita in Bibliotheca Regis Gallorum adhuc extare, characterem vetusto, bonæque notæ, cujus illud dicitur esse principium. ἡμετέροιο Χρονολογίας συντάξας ἀπὸ Γεωργίου μοναχῷ, Συγγήλου γεννητός Ταταρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Δαυιδανίου. Ecce Chronographica composita a Georgio Monacho, qui fuit Syncellus Tarsus Patriarchæ Constantinopolitani, ab Adam ad Diocletianum. P. ἐκ ἀρχῆς τοῦ κόσμου ἕως τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ γέν. ἀρχὴ πάντος χρόνου κτίσεως τῆς οὐκ ὁρατῆς κτίσεως τοῦ κόσμου, ἐκ τῆς οὐρανόθεν ἡ ἀρχὴ παρὰ τὸ Θεὸν πατὴρ, &c. Hunc esse Codicem arbitror, ex quo Eusebiana sua Scaliger habuit, quare ejus de Codice iudicium audiamus. Quam mutilus vero ille liber ad nos pervenerit, colligere licet ex multis locis, in quibus aut quorundam meminit, aut quædam promittit, quæ tamen nusquam comparant. Accedit manifestum mutilati Codicis argumentum, verba ante lemma operis ad hunc modum concepta. παραβόλῃ ἀπὸ Γεωργίου ἡ Συγγήλου Ταταρίου Πατριάρχου. Sane ἡ παραβόλῃ, id est exscriptorum nomen, satis indicat plura desiderari, quam superesse. Codex scriptus est ante plus, minus annos DC. ex eo omnia Eusebiana excerptimus, quæ quidem deprehendere potuimus, quæ tamquam ne centesima quidem pars eorum esse videtur, quæ ab Eusebio relicta sunt, aliquando tamen ipsum volumen explere possunt. Sed Codicem illum mutilatum esse, pace tanti Viri, difficile adduci possum, ut credam. Verum de libro, quem nec vidi, nec examinaui, quid firmi, aut certi statuere poterō? Ne nobis tantum thesaurum, quibus id incumbit, Musarum selectissima præsidia, invideant,*

precor, obtestorque, sed typis omnibus communicent. Monachum porro & Abbatem Syncellum agnoscit Theophanes in principio. *ὁ μὲν μακαριστὸς Ἀββὴς Γεώργιος, ὁ καὶ Σύγγελλος γενοίς.* Virebat temporibus Caroli Magni.

Cum autem Georgius *Chronographus*, seu *Chronicus* laudetur a plerisque, ut ab Hippolyto Thebano in Chronico apud Canisium Antiquarum Lectionum, Photio Patriarcha libello, cui titulum fecerat, *συνογραφαὶ καὶ ἀντιθέσεις κατὰ τὴν αἰσῆτα*, καὶ μετὰ τοῦ καὶ ἱεροῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ἱεροσολύμων; nec non Joanne Tzetta Chitiade 2. x. 31. de Cleopatra, & Pharo.

*Μίμνηται μὲν Βεργίλιος τόνους πρὸς Κλεοπάτρας,
Ασπασίης, καὶ Γαλβῶς, ἢ Πλούταρχος αὐτῇ περὶ.*

*Διόδωρος, Γεώργιος ὁ Κρονικός αὐτῇ Ἀθήαις,
καὶ Ἰωάννης μὲν αὐτοῖς Ἀλεξανδρίῳ ἱερίῳ.*

Mentionem quidem Virgilius hujus Cleopatrae fecit, Lucianus, & Galenus, & Plutarchus cum his, Diodorus, Georgius Chronicus cum aliis, & Joannes post hoc Antiochus postremo. Dubitari potest de quonam Georgio intelligi debeat. De Syncello dici plane censet Gerardus Vossius de Historicis Græcis lib. 3. in Joanne Anthiocheno, & postrema illa Tzetta convincere videntur. Nam si Georgio posterior est Joannes Antiochenus, qui nihilominus est Damasceno antiquior, cum ab eo Orat. 3. de Imaginibus laudetur, sane Georgius ante Damasceni, cum etiam ante Joannis Antiocheni tempora fuit, ergo non alius, quam Syncellus, cum ille antiquior ipso Hamartolo, & aliis fuerit. Sed etiam in his insulse, quemadmodum & in plerisque aliis Tzetta arguatur. Nam si vera ipse pronunciat, quod ipse nequitiam crediderim, alius erit hic Tzetianus Chronographus a Syncello. Ex vim argumenti nec Tzetta ipse, nec alius eo acutior, aut turbulentiore effugiet. Joannem Antiochenum, ut diximus, Damascenus sub Leone laudat, sed per Tzetam Antiochenus posterior est Chronographo, cum post eum scripserit, ergo Chronographus hic non erit Syncellus Tarasii Patriarchæ, qui post Damascenum annos fere septuaginta scribebat sub Constantino, & Irene. Ergo quantum hic Syncellus Joanne Antiocheno, & Georgio Chronographo, qui ante Antiochenum scribebat, distabit? Chronographi tamen nomen Syncello magis, quam alteri competet, quod ipse res per annos divisa pertraxerit, ceteri sine ulla annorum distinctione illas persequantur. Verum in tanta Auctorum confusione non dubito aliis etiam Georgiis, & Hamartolo præcipue a scriptoribus, qui non singula ad amulum examinant, tributum.

GEORGIUS alter MONACHUS, qui gaudet HAMARTOLUS, Peccator Latine diceret, in sui contemptum: quod etiam plerique alii, sed Theophanes Syncelli continuator, potissimum in Inscriptione operis, & ex Latinis etiam multi consueverunt, appellari. Chronicon & ipse scriptum ab exordio mundi ad Michaelen Theophili filium, quando ipse vitam agebat, ex variis, & diversis Chronographis, & Interpretibus sacris contextum; Historia quidem non admodum opulenta, sed ad firmanda fidei capita, dissertationibus, & sanctorum Patrum auctoritatibus longiusculam. Pleraque sunt in eo, quæ in Cedreno, Theophane, Glyca, aliisque iisdem pene verbis, ac sententiis, paucissimis tamen exceptis descripta: ex hoc autem illi veluti e fonte sua, cum posteriores sint, hausisse, nemo ambiget. Historiam ad aliorum scriptorum loca ob-

Edidit Parisiæ
1768-1770

*Πῶς ἀεὶ τὸ πρὸς τὴν γὰρ τῶν πρὸς βασιλίου,
Πρῶτος παρὲν ἢ χρόνος τὸν ἑαυτοῦ
Πρῶτος παλαιός, ἴσως, ἢ καὶ παλαιός,
Συμβαίνει ἢ ἀναχθῆναι πρὸς μὲν τὸν φίλον,
Τοῦτον βίβλος βίβλου, τὸς γεγραμμένους
Τὸν καὶ ἱερεῖον πᾶσι, μὲν τὸν λαόν,
Ὅς ἀνὰ παλαιὸν πᾶσι τὸς ἡμεῖς
ἔχον τῶν γε γραμμάτων ἱερουργίας.*

Cujus ea est sententia.

*O exarati Codicis mirum Indicem
De Georgii Diatriba.*

[illegible]

λέγει ἀλλὰ ἐπὶ τῷ γράσει. ἴδη δὲ δυνάμις τοῦ διῶ τὰς ἀνομιὰς τὸ ἀγίον ἐκείνου καὶ τὸ ἴδιον ποιεῖται δυνάμις. Hæc ita vertimus. Externi, nec sane pauci Philologi, atque Oratores, Historici etiam, & Poetae, annaliumque scriptores, cum priscorum Regum ac Principum, veterumque Philosophorum, & eorum, quibus ornata verborum structura, vis, & acumen sententiarum, gloriam baud incelebrem peperit; rei gestae, & sæpe diversa excessuum genera sublimi stylo, atque uberi, & in primis copiosa dicendi forma memorassent, obscura illi quidem monumenta posteris, & utilitatem perplexa reliquerunt, ut agnosci plane non possint. Nam qui ad ostentationem, plausumque alienas laudes attigerant, ad inconcussam rerum veritatem, & eorum quæ hominibus usui essent, narrationem pertingere non potuerunt. Nos autem Christi Domini nostri servi, & quidem indigui, nulla exterarum scientiarum, artiumque ope aduti, non ex Græci, veteribusque solum historiis, sed ex recentiorum, nec minoris æstimandorum, planeque cordatorum Aulorum commentariis, annalibus, historiis, doctrinisque animo proficui accurate & pro viriua, studiosumque nostrarum modo iuxta Dei timorem, annaliumque fidem, hunc qualemcumque exiguum sanè, & contemptibilem libellum excerpimus. Itaque pauci ex multis, quæ utilia esse possunt, selecti, & laboriose dispositi, nudum, apertamque veritatem, quæ nulla fucatam, necessaria, & utilitatem continentem summamus, ut arbiſſer, & quantæ fieri perspicuitate posſet, offerimus. Siquidem præſtat vera vel balbutiendo dicere, quam Platonem referendo inſigniter mentiri.

Ed. Par. f. p. 333. Neque fluentem, lateque vagantem orationem admiramur, sed quæ multa brevi verborum ambitu complectitur, contrallaque necessaria, utilique ubertim suppeditando, ab invidia, & omni offensa apud posteros libera, multo alacrior est, & vicidior. Præterea qui tamquam periti admodum, optimique spiritus alia juxta spiritum interpretantur, examinant, atque explorant, sermones de divinis rebus non requirunt ab illis, finiat a, turbataque dictione, artificiosa compositione, elegantique verborum lenocinio, quibus verberantur dicendi vi, callidi isti, facundiaque præstantes, ut scripta incaute, offitanturque percurrerent; fallant, ad mendacium occultandum sepe numero abutuntur: sed ab ea, cuius est conspicua veritas, tametsi barbarie, ac solacissimi plena sit. Habet itaque quicquid hoc concilia minime curiosus, & ab omni fraude, ac fallacia alienus, fideliter, prudenterque, & incorrupte perlegit, laborum inventiones, sementaque eorum callide excogitata, Gentilium Philosophorum deliramenta, schellae, ceremoniasque, discordi insuper, ac perentiosas opiniones, diversarum gentium insluta, Deorum multipliciter, vel ut verius dicam, impietatem, sceleratissime perversas. Habet, ut a lege solitaria vite ceperit institutio; quæ deinde ex Christi vita omnium optima, ac doctrina eminetur, illi inslitor, ampliusque multo effluat. His plura nec unius generis antea, quæ cordatorum virorum, recteque sentientium animis salutaria sunt. Habet præterea, ut immanis, impia, detestabilis, fallaxque Manicheorum rabies exorta, ut ex ea, tamquam ex rabida cane sceleratissimum, atque turpissime abutentium Iconomachorum barſu stupida illa quidem, morborumque omium perniciosissima eruperit, & quatenus grassata: ut ipsius aulores, nec non paria sentientes, defensoresque ab Orthodoxa fide praeſui avulſi una cum eorum scriptis, & concionibus divina iustitia quaſtituſſimis subiecit poenis. O fraudem, impoſuram, ac vecordiam! pro qua æternis ignibus merito traditi sunt. Irridendum insuper ſultam, ac ſcleroſam Saracénorum perſuſionem, belluinumque vivendum, & ut eorum ſaluſi Propheta, gentiumque ſeduſſor doctrinam perperam collegerit. Ad hæc Thome ſenis puerilem ſultitiam, atque audentiam, ipſiusque omnium inſcliciſſimi triſtem, miſerumque interitum. Hucusque ſatis. Temporum vero tractatus perſſinetur diſſimul: ita cum prompſiore omnia, & memoriæ expediſſea erunt. Exorſi ab Adamo ad Alexandri Magni interitum rei ſummam complexi ſumus. Iterum ab Adamo eadem ratione incipientes, eorum, qui poſt Adolum vixerunt, rei geſſae, atque ætatis majori, quæ potuimus veritate uſque ad Jeſum Navæ preſſingimus. Sic etenim deinceps per Judicem ad Samuelem Prophetam uſque decurrimus. Inde Judæorum Reges a Sæde, ad Seleuciam erecenties, Hierophyſitæ eorum excidium, ac quæ Indei perſſere, quaſ aliud agenteſ compendio ſumus proſecuti. Denique Romanorum Principum, nec non veterum Perſarum, Macedonumque, Seleucorum, Antiochorum, ac Ptolemæorum regna obiter tangimus. Eadem ratione Romanorum, qui a Græciſ oriuntur, Imperatorum rei geſſae, atque obituſi a Julio Cæſare ad Diocletianum, & Maximianum impiot Christi boſſes deducimus. Verti ſubinde ſtylum ad piſſimum, ac primam Chriſtianorum Imper. Conſtantinum, eoſque, qui mox ſubſecuti ſunt. Tandem in Michæle Theophiliſto, qui remm puer ad huc poſitus, Orthodoxam fidem in ſacra glim Synodo promulga-

iam refutis, confilimus. Verum, ut a sapiente sapienter prolatum, Ecclesiast. 12.
 13. Omnia audire finis orationis est; qui lectionibus libentissime dant operam, ut ad
 Commentariorum oratum respiciant, sed ad sermonis scopum, ac finem cordis oculus
 dirigant. Varia enim orationis structura, quippe quæ ad ostentationem, ac preceptum
 comparata, quodam modo immutatur, propositam deturpat materiam, sensus illico
 rapit, ingenique aciem, ut argumentum percipiat, retundit. Quisquis autem Dei
 ac litterarum amicis hæc lecturus erit, cum ego exoratum velim, ut pro me hominu-
 culo, peccatis obnoxio, ac rationis experte Deo preces alleget. Si quid vero utilita-
 tis, atque opere pretii hos exigui nostri habere viderit conatus, id totum eidem ho-
 norum omnium auctori Deo imputet. Sin, ut ab incertis nostra expectari par est, in-
 conciani, ac fide exuberantes illi fuerint, per veram illam, atque ineffabilem sa-
 pientiam, quæ suis alumnos non minus divina doctrina, quam eloquio instruit, vo-
 luit, ut imperitis omnino, & non eloquentia solam, sed ingenio desituti venia datur, pag. 119
 Jam vero Deo ipso auspice pro viribus inde exordiar. Operis initium ita conceptum
 est, Χρονία συνταγμα ἐν ἑσπερίῳ χειρογράτῳ τοῦ ἁγίου εὐδαίμονος, ἡ συντάξις τοῦ
 Γεωργίου Μοναχὸς μοναχῶ. βιβλὸς χρονίως ἀνδραγαθῶ, ἡμῶν ἐκκλησιῶν ὁ θεὸς τοῦ Ἀδάμ
 καὶ νῆστευ, ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ. ὁ ἡ Ἀδάμ ἐξήνεγκεν τὸν τοῦ. Breve Chronicon & dispersis
 Annalium scriptoribus, & expostitoribus excerptum, concinnatumque a Georgio Mo-
 nacho Peccatore. Liber generationis hominum ab eo die, quo Deus Adamum adima-
 ginem, & similitudinem suam creavit, exorditur. Adamus tres suscepit filios. Te-
 mere ergo plerique dictum Hamartoli Chronicon Syncello adscribunt, ut adno-
 tarit Gretserus; & inter alios Codex Ambrosianus Mediolanensis, cujus verba
 supra exscripsimus, ut humanissimis Litteris non multo ante nos admonuit vir-
 tute, religione, ac nobilitate insignis Paulus Sfondratus Clericus Regularis.
 Idem Chronicon legitur etiam Scociaci in Biblioth. Regia.

Ex hoc opere de inventa Cruce Narrationem edidit Grace, & Latine cum aliis
 Gretserus Tom. 2. de Cruce pag. 1140. Notatque eam desumptam esse ex Ale-
 xandro, aut Julio Polluce; aut certe utrumque eam ab hoc Georgio descriptis-
 se, eamque iidem fere verbis referri a Theopbane in Chronico. Nec ignorare,
 qui in monumentis sequioris, ac posteriors Græciæ versatus est, quam liberaliter
 scriptores sese mutuo exscribere, aut expilare consueverunt. Subdidit hunc
 Georgium Chronicon suum ab exordio mundi usque ad Imperium Constantini
 filii Leonis pertexisse. Si de Constantino Porphyrogenneta filio Leonis sermo
 est, fallitur Gretserus, cum multo ante diem suum Georgius obierit, nec ultra
 quam ipse in proœmio jam allato promiserat, historia illa producta sit. Quare
 ab alio, nec ab uno ex aliis scriptoribus illa addita esse manifestum est, & ego
 in nonnullis manuscriptis id observabam.

In Excerptis etiam, De Legationibus Romanorum ad exteros, nondum vulgaris,
 quædam ex ejusdem Georgii historia ejusdem argumenti habentur. πρὸς τὸν
 βασιλέα Ρωμαίων πρὸς ἰστανίαν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Γεωργίου τοῦ μοναχῶ. P. ἐστὶ ὁ πρὸς Περσῶν βα-
 σιλέως Χερβίης ἱστορία καὶ Ρωμαίων. Ut hinc videas Georgii Historiam ab Im-
 peratore Constantino Porphyrogenneta, tamquam non contemnendam in pretio
 habitam, & dignationem.

Servaturque penes me ex suis antiquo Codice descripta, ἐν τῷ χειρῶν Γεωργίου
 μοναχῶ συντάξις ἀποδείκνυται πῶθεν ἡ ἐν αὐτῷ βασιλικὴ ἱστορία τοῦ ἁγίου εὐδαίμονος
 καὶ πῶς ἐκείνηται. & πῶς τὸ ἐκτελεστικὸν συντάξις τῇ αὐτῇ ποιεῖται
 καὶ πῶς ὁμοίως νεώτερος. Ex Chronico Georgii Monachi Narratio demonstratur, unde
 nam, & ex quo Imperatore originem sumpsit Leonomachorum hæresis, & quando su-
 mum habuit; & de Synaxi, quæ sit prima sanctorum juveniorum Dominica. P. πρὸς
 Θεοφάνη τῷ Ἀδριανῶνι ἱεραρχῶν ἁγίου ἱεροῦ, ὁ ἐστὶ Κένυς. Quæ in ista Natta-
 tionem habentur ex Georgii historia carptim, & uti concinnatori placuit, de-
 sumpta sunt: nihil ex ea hauries, quod non melius, ac perfectius ex ejus his-
 toria addides. Multa tandem ex Georgio in suis Annales refert Michæl Gly-
 cas, quæ tamen non omnia probat, de quibus penes alios judicium sit.

GEORGIUS CEDRENUΣ a quibusdam etiam Monachis, vel Sacerdos exi-
 stimatus, cum quod similis foret hominibus genus dicendi familiare sequatur,
 tam quod de religione, & ceremoniis, & vita monastica prolixas disputationes
 sæpe sæpius interlerat, a quibus ipse non dissenserim, dummodo libri ti-
 tulus, quem ipsi etiam producunt suspectus non sit. Ab orbe ipso condito
 compendium suæ historiæ exorsus, ad Serapioici abdicationem deduxit: opus

e variis historiis non sententis solum, sed verbo tenus confarcinarum abfolvit. Quæ si ab Auctoribus repererentur, nudus ipse, æque ac cornucopia illa remaneret. Primam enim historiam partem a Georgio Syncello, & Georgio alio

Edi. Paris.
pg. 133.

Hamartolo ad Maximianum, & Maximinum, cætera ad Nicephorum ex Gonico a Theophane Syncelli continuatore, de Basilio Macedone ex Constantino Porphyrogenetæ libro de vita, & rebus gestis Basilii Macedonis a Nicephoro ad Seratoricum ipsum, in quo historiam finit, a Joanne Scylitzæ extri-
psit, & nescio qua fronte pro suis divenditit, adeo ut vix unam, alteramve periodum in tam vasto volumine Cedreni propriam ac legitimam reperies: gratia tamen illi agenda sunt, quod Auctores nobis præcipuos, & raros suo ipse furto conservavit, quando illi non haberentur; sed cum jam nobis Georgii Syncelli, Hamartoli, Theophanis, Constantini, Scylacis, aliorumque scripta accuratissimorum hominum beneficio, ac diligentia obtinemus, frustra faciet, qui Cedrenum perquiret: nisi aquarum rivuli, quam fontes, unde emanant,

magis accepti fuerint. Editus est hic Auctor Græce, & Latine ex Interpretatione Gulielmi Xylandri, qui Annotationes, & tabulas Chronologicas etiam addidit, Basileæ 1566. in folio. ita tamen ut paginarum inregrarum defectum pluribus in locis sentiat, qui ex manuscriptis in Altempsiana, & Vaticana Bibliothecis conservatis supplere poterunt. Erat quoque in Bibliotheca Patriarchæ Constantinopolitani, ut tradit Verderius, & in Biblioth. Antonii Augustini Cod. 131. Huic aliquando Vvolphius, sed quam sapo-
judicio prætulerat Zonaræ. Zonaras enim licet in historia post Constanti-
num magnum jejuniior sit, & nonnullis obvia quæque percurreret, in his vero, quæ ante Constantinum ad mundi exordia diligentiæ, ac copiosius versatur. Sed quod laude dignum, eaque summa est, Zonaras res de suo componit, & narrat, non alienorum furtis plausum capiat, neque tractatus integros exscribit.

Joseph Scaliger notis in Chronicon Eusebii de Cedreno illa habet. *Georgius Cedrenus totum Chronographium Syncelli verbatim descripsit, & ex eo, atque aliis, cum Chronologorum scriptis integri voluminis contextum, evolvit inquiri vocavit. Sed ne illud quoque breviorum manus librorum præsentissimum venenum effugere patuit.*

Plus dico non breviores illi, sed mutilatores fuerunt. Nam quæ habemus non ju-
stus illius quædam brevium est, sed potius cadaver, & disjecti membræ scriptoris. παραβόλαι, & excerpta ex eo ingenti voluminis sine ullo ordine temporum, aut ges-
sum, aut desecti eorum, quæ aut emittenda, aut excipienda erant. Idem autem quidem hunc Cedrenum fuisse, illius scripta clamant, sed pejori & de illo, & de tota Chronologia meruerunt, qui cum tam crudeli genere lacerarunt. Denique totum Cedre-
ni opus est sabulum quissimum, & cento ex multis paucis sordidis purpureis, quidam, bonis, integris, laceris confusus. Ex ea sarragine multa Eusebiana erui-
mus, quæ ex Georgio Syncello ille excerpsit, & præfatio Eusebii nomine produ-
cit, multa etiam, quæ quamquam tacito Eusebii nomine, manifesto Eusebiana con-
stat esse tum ex Syncello, tum ex aliorum fragmentorum reliquiis. Non pauca præterea apud eundem Cedrenum supersunt optime notæ analictæ, quorum par-
tem Eusebii, partem Africani esse non dubitamus, sed ea, quod, quibus opinio-
nestra fidem faceremus argumenta nobis desunt, malimus intacta relinquere, quam incerta pro certis adferre. Cedreni vero Synopsin arbitramur non multo post eius obitum mutilatam fuisse, atque ita ab illis librorum carnificibus, ut hodie edita est, posteritati transmissam; quin ne ea quidem, quæ brevioribus collegerat in-
tegra omnino ad nos pervenisse. Nam Leonicæus Vir doctissimus in Notis ad Ana-
lectæ Turcici scribit aliquot Cedreni folia penes se habuisse, quæ in excusis de-
derantur. Nos vero apud Syncellum paginam integram reperimus, & quædam alia, quæ in editione vulgata non extare suo loco demonstrabitur. Nec dissimilia sunt, quæ apud Vossium de Historicis Græcis lib. 2. cap. 16. leguntur. Acce-
nihilominus de Scaligeri de Cedreno judicium, & injuriam, quæ ipse idiotam, ut supponit, efficit, summis, doctissimis, & in Historia Ecclesiastica proceribus facit; Africano scilicet, Eusebio, Syncello, Theophani, Hamartolo, Constanti-
no Porphyrogenetæ, Scylitzæ, & aliis, quos verbatim describit Cedrenus, stateturque ipse Scaliger de quibusdam, de aliis, alii adnotarunt, & potissi-
mum de Theophanis Annalibus Dionysius Petavius Not. in Nicephori Patriar-
chæ Breviarium Historicum: neque enim de suo quippiam, quod illi prius scrip-
pto

pg. 138.

pro non tradiderint, scribit. Eusebius Africanum descripsit. Eusebium sine ulla verborum mutatione in suum Chronicum transtulit Syncellus, verba sunt Scaligeri, postea Theophanem, & Hamartolum, cum morte prærepsit Syncellus opus non abfolvisset, Porphyrogeneta deinceps suppeditante materiam Theophanis affinis, & continuator, Theophanem excipit, & rerum seriem profequitur: a morte Nicephori ad Isaacium Comnenum totus Scylitzæ propoliatur. Quomodo tot, tamque Viri, & de historia Christiana bene meriti statulum eruat quisquam, & panni sordidi, ac laceri? An quia de ritibus, & ceremoniis Ecclesiæ Catholicæ fidentissime ac verissime tractat, statulum oleo Scaligeri, & sapiunt? Primos talium rerum Auctores, noncolletores, neque reſcriptorem reprehendere debuerat. An non sub personâ Davi vulgus Alexander Macedo, & pro libidine sibi fingit hominem Scaliger, quem opprimit? Leviores erunt Ecclesiæ ritus, contemptibiles traditiones, facillime que reprobari poterunt, si earum assertor nullius esse dignationis assertatur? Sed vellem in universâ Cedreni historia aliquid, quod peculiare Cedreni sit, a Scaligero demonstratum fuisset, quod nusquam perfectis dictis Auctoris demonstrabitur: ut hinc postea dignum ne illud laude sit, an reprehensione dijudicare possemus. Dicit illud esse sapere, qui unicuique opus sit, linguam possit flectere. Sed id, quibus in pectore acetum est, hand probant. Immerito præterea Scaliger temporum ordinem in Cedrenicis hisce, quæ supersunt, desiderat. Cedrenus eorum *Historiarum Synopsis*, non *Chronographiam*, cui distinctio temporum magis competit, scripsit. Satis illi fuit Regibus, resque sub eorum principatu gestas, nullo annorum ordine discriminatas supponere. At evolve sedes Cedrenum, quam ille distincte pleraque, quam accurate, & ea potissimum, quæ ex Theophane mutuatur suo loco distribuit. Et in exſcriptione Scylitzæ Scylitzæ ipse sequendus erat, qui actiones oon ad annos, sed ad imperia refert. Neque prudentiori consilio opus Cedreni unicuique in duo partitur, alterum ingens, quod ipse Cedrenus ex variis Auctoris compilatum conscripserat, alterum a junioribus non multo post ejus obitum mutilatum, adeo ut nec prioris voluminis brevium sit, sed potius cadaver, & esse illud ipsum, quod editum Græcæ & Latine præ manibus omnium est. Cedreni etenim opus, quod habemus non est primi operis a Cedreno compositi, quod nullum fuit, brevium, sed illud ipsum ab eodem collectum, & quod ipse occupavit *encheiridion*, brevium, quod brevi verborum circuitu, & veluti in compendio res prolixæ, atque immensæ ſcriptionis legentibus traderentur: argumento erunt Auctorem sententiæ, & narrationes, quas ille, ut apud eos leguntur, neque immutatas, neque immixtas, sed fida verborum continuatione, rebus minus opportuno neglectis, disponit. Et Breviarium etiam, rem longa verborum serie circumscriptam breviori ſententiâ, & paucioribus verbis concludere: quod secus se habet in Cedreno.

Monet tamen Vossius ex Gesnero Historiam Cedreni a morte Nicephori usque ad imperium Isaaci Comneni etiam legi sub nomine Joannis Curopalatzæ (qui idem est cum Scylitzæ) paucis exceptis. & Casaubonum Notis in lib. 17. Scrabonis referre, cum a Græculo historiam Curopalatzæ eruisse, eumque contulisset cum Cedreno, deprehendisse eadem iisdem verbis ab iis dici, ut alteruter necessario plagiarium sit. Addit Casaubonus. *At cum me ab illo Græculo deceptum, qui magna me pecunia emunxerat, inique fecerem: hoc me tamen eccrebat, quod ex utroque collatione multa posse in utroque emendari videbam. Cedrenum enim ita esse editum sciebam, ut multa passim in ejus scriptis turpissima relicta sunt munda.* Sane Casaubonus oon a Græculo, qui id quod erat, quam plurimi vendidit, sed errore suo, qui Scylitzam in Cedrenum translatus deſcivit, deceptus est. Frustra ergo queritæ de Græculo illo, qui Curopalatzæ historiam, quam vere profitebatur se habere, vocalem exposuit: at ipse grandi pecunia mercatus est; cautius rem suam gerere debuit; rerum namque pretium vendentis, redimentisque æſtimatione accreſcit. Vossius de Historicis Græcis lib. 3. in Joanne Antiocheno videtur hunc Antiochenum Joannem cum Curopalatzæ confundere, quem dicit Syncellum, quod tamen falsum est, exſcripsisse. Quod multis in libris Historicum Cedreni compendium tribuetur Joanni Curopalatzæ. Certum tamen est, non universam Cedreni historiam, sed eam tantum, quæ a Nicephoro Rangabe exordium ducit Joannis Curopalatzæ esse, ut supra di-

ximus. Puere denique est dubitare, an Cedrenus a Europalate, sive iste a Cedreno acceperit. De Cedreno vide Genebrardum in Chronico, & Bellarminum de scriptoribus Ecclesæ scilicet xi. anno 1070.

GEORGIUS SICULI in S. Demetrium Myroblytem Troparium legitur 28. O. Eobris in Menzo Græcorum, & in Anthologio; sed quoniam ipse tempore vixerit, aut quisnam fuerit mihi non liquet. Verum cum Nicomediensis Georgius, ut supra notabamus, Troparia, Canones, Hymnosque in sanctorum dies festos varios, nec unius generis concinnaverit; & in Menzis Græcorum tum editis, tum manuscriptis plerique similis argumenti occurrant sub Georgii nomine, quem quisnam ille fuerit, non facile dicernes, operæ pretium duxi, ea omnia, de quibus aliorum erit iudicium huc, sed in ambiguo referre. Canones vero Georgii esse Acrostichis ipsa Canonum, & potissimum Theotociorum Tropariorum, quod huic Auctori solemne est, ex qua nomen sedulus Menza Græcorum & manuscripta, & edita evolvendo explicatus sum, indicat. Ex his nonnulla vulgata sunt, pleraque etiam manuscripta in Bibliothecis Italice latent. Pro capto similis scriptiois operæ pretium esset hic summam, quid Troparium sit, quid Theotocion, quid Canon, quid Ode, quid Triodion, quid Tetradion, & alia, quæ non ita in promptu sunt, nec cuique obvia, exponere, Verum cum id in tractatu meo de Melodis Græcorum latius peregerim, ne sepius eandem cantilenam canere videar, satius me facturum puto, si ea tantum ad catos, eorumque scientes expositionibus verborum onulis, sola compositionum enumeratione referam. Georgium Nicephorus Xanthopulus inter Græcorum Ecclesiasticos hymnographos numerat,

Γεώργιος, Αἰω 11, Μάρκος, Κασίν.

Georgius, Leo, Marcus, Cassia.

Leguntur itaque sub Georgii nomine, quisquis ille fuerit, Troparia, *In sanctam Martyrem Chresinem* 24. Julii.

Canones in sanctis *Carpum*, & *Papulum*. P. Καρπὸς ἐν δικαιοσύνης.

In S. Artemium Martyrem. P. ἀγνὴς ἀνδραγαθὸς ἀνέστη. Acrostichis. Ἀρτίμους ἱκανὸν ἄγρον ἔργον.

In Callistum Martyrem. P. καθαρὸς τοῖς θύραις κοσμηθεὶς. Acrostichis in Theotociis Γεωργίου.

In Nestorem Martyrem P. ἔδωκε ζωὴς ὑπάρχει. Acrostichis. Ἐνωθεὶς ἀντάδελφος αἰνέου πόνου.

In Philemonem Apostolum, & socium P. χοροβαίῳ χαρμονικὸς τὰ ἡρώα.

In Archippum, Philemonem, & Syntium. P. τὸ πάλιν ἐρμηνεύχος.

Edm. West. In Parthenium Episcopum Lampfaci P. φαιδρωὶ τοῖς ἀκρατοῖς. Acrostichis. φαιδρωμὸν σῶσε τοὺς παρθενοῖς.

In Gerasium Confessorem. P. ἔπλετο αὖ πάρος τοῖς μεθελύας. Acrostichis in Theotociis Γεωργίου.

In Sabinum Martyrem. P. τὸ ὄμμα καθάρων τοῖς φοχῆς. Acrostichis in Theotociis Γεωργίου.

In Vigilam Annunciationis Deiparæ. P. ὁ αἶμος περιστοῦς ἀφράδου.

In Ingressum in templum Deiparæ Virginis. P. σαρὶς παύλας ἐν θωπεύει. Acrostichis. Σὺ τὸν χόλον διώκον τὴν λόγῳ δίδου.

In Pelagium Martyrem. P. ἀφένθη αἰς πικρὰν σήμερον. Acrostichis. πικρὰ γὰρ τὸν τοῦτο Πύλαγιν. Et in Theotociis Γεωργίου.

In Procopium Martyrem. P. ἂν ἀγὰ τὸ πικρὸν Πύλαγιν. Acrostichis in Theotociis Γεωργίου.

In Cerycum, & Julittam Martyres. P. ὁ νεῦς ἴλος. Acrostichis in Theotociis Γεωργίου.

In Eliam Prophetam. P. περιστὸν ὡς εἰς ἀφελῆς. Acrostichis. πικρὰ γὰρ τὸν τοῦτο Ἠλίαν. Et in Theotociis Γεωργίου.

In Irenem, Agarem, & Chioniam Virgines. P. Ἀγνὴς κερμαῖον τὸν φοχῆ. iuxta seriem Alphabeti.

In Iesum patrem Domini, Jacobum fratrem Domini, Davidem Regem, & Prophetam. P. χαρὶς ἀρχιτοῦ. Acrostichis in Theotociis Γεωργίου.

In Hermylum, & Stratonicum Martyres. P. ἱεράν τοῖς ἀγρον. Acrostichis in Theotociis Γεωργίου.

In Vigiliam Epiphaniae. P. εορτάζοντες σήμερον ἡ ἐκκλησία ἡ ἀνθρωπότης. Acrostichis in Theotociis Γεωργίου.

In reditum reliquiarum S. Ignatii Theophrasti. P. ἰχθύμι με καὶ παύδην περιέχοντες. Acrostichis, ἐκείνους ἐκπαύδεις ἡμᾶς αἰτῶν. Et in Theotociis Γεωργίου.

In Marcum Archiepiscopum Episcopum, & Cyrillum Diaconum Martyres. P. τὸς ἐκκλησίας π Χριστῷ. 29. Martii.

In Publicanum, & Phariseum. P. παρεμβολαῖς ἐκβεβήζον πάντα. Acrostichis, in Theotociis Γεωργίου.

In depositionem venerande Zoenæ Deiparae Virginis. P. λαμπρὰ δὲ παντοῦ. 31. Augusti. *In vigiliam sanctæ & venerande Crucis.* P. Σταυρὸς ἀπορρηγνύμενος.

Melodum hunc Georgium alii etiam cognominces, qui se ad idem studium Musicum, & concinne admodum applicarunt, & si longo temporum intervallo disjungunt non nemo fidenter satis fatebitur, nec ego honeste dissentire possum, excipiant: & materia, & studii similitudo licet disjunctissimos, conspectissimos faciat. Accedat ergo.

GEORGIUS SCYLITZA, cujus elegantissimum Canonem in *S. Georgium Martyrem* Smyrnae me aliquando legisse memini. P. Γεωργαδίστας ἐν καρδίᾳς πόλεως ἐκ βρύσης. Acrostichis erat μέγιστοι τῶν ἀδελφῶν Γεωργίου ὁ Σκυλίτζης.

Huius etiam chronica *Annales* dicuntur extare in Bibliotheca Sfortiana Codicem; eamque ingenrem cum avidissime arripissem, Georgii Scylitzæ nomine in fronte, articulo præsignitum, quasi thesaurum natans, Deus immortalis! immensis gaudiis oneratus sum; at ubi penitus rem introspectio, nullum ibi Georgii vestigium, sed Zonara omnia verbo tenus eleganti charactere compertio, demisso vulnere occidi, & librum abjeci. O spem inanem, & thesaurum falso æstimationi hominum conceditum! Ego illud scio, quam doluerit cordi meo. Multa tamen ex eo in Zonara possunt emendari. Sed illud obiter hic observandum est, Manuelem Malaxum in Nomocanone cap. 195. eusdem Iudæi historiam referre, qui in gravi morbo, & vitæ discrimine Baptismum a Christianis comitibus petiit, quem tandem precibus obtinuit. Namque cum auctum aquas suppetere, unus ex sociis, Christianus tamen, arena manibus capiti illius superinfusa, & forma baptismatis enunciata, baptizavit; & in margine Codicis notare hæc historiam decreptam fuisse παρὰ τὸ χρονικὸν Γεωργίου, τὸ Σκυλίτζη, ex *Chronico Georgii Scylitzæ*. Id tamen parum caute, ut multa alia solet læpissime effuisse, Georgiorum nomine Abbatis nempe, & Cedreni, qui eandem historiam recentent, decreptum existimo. Numquam enim hæc historia appareret in Zonara, ex quo sub Scylitzæ Georgii nomine Chronicon transcriptum est: nisi etiam aliud ab eo, quod ipse vidit Chronicon Scylitzæ scripsisse dicendus sit; quod an verum fuerit, alii dicent. Præterea inter Codices Palatinos Romæ advectos Cod. 162. Zonara historia principio mutila a monarchia Romanorum incipit; in ea etiam notis ab historia diversis præfixum est Γεωργίου τὸ Σκυλίτζη, Georgii Scylitzæ; differtque ab edita Zonara, quod in capita divisa, ubicumque summaria capitum exhibeat. An summarum auctor Scylitzæ ille? An propterea vel fraude sua, vel exscriptorum officiantia historiz auctor comminiscitur?

GEORGIUS RAMMATA, hoc solo mihi notus Auctor, Troparia quædam in *S. Nicolaum Myrrhentium Episcopum* non inieleganter composuit, quæ cani deberent αἰς τὴν αἶσαν, ad Laudes; quæ ita exordiantur.

1. Τὴν τῶν Ἀγγέλων μυστὴν ἡμεῖς Μόλιον.
2. Ο παῖς ὁ ἀνέσπρος ὁ πῦρος ὁ ἀνέσπρος.
3. Νῦν ἐκκλησίαν καὶ δόξαν, καὶ τοὺς τὰ ἀνέσπρος.
4. Σαλπίζομεν ἐν ἐκκλησίᾳ ἀνέσπρος, σαλπίζομεν ἱερῶν.
5. Σαλπίζομεν ἐν ἐκκλησίᾳ ἀνέσπρος. αἰνῶμεν γὰρ ἀνέσπρος.

Digna omnia luce, quam nondum viderunt. Præter enim quartum & quintum in Menzæ Græcorum die 6. Decembr. edita absque nomine Auctoris, reliqua tria, quod ipse sciam, iuncta sunt.

GEORGIUS HERACLEENSIS *Laudatio ad Imperatorem Michaelē Ducem*, ἡμεῖς ποῖς τὸν βασιλεὺς Μιχαὴλ τὸν δῶκε, conservabatur in Biblioth. Mediceæ.

GEORGIUS CORCYRENSIS Metropolitæ sub Frederico, & Manuele Comneno Imperatoribus doctrina, eruditioneque clarus innotuit. Romam ab Imperatore ad Concilium, post etiam si facultas data fuisset, ad Imperato-

Edm. Parlf.
pag. 343.

GEORGI LAPITHÆ CYPRII versus

Inter Barlaami opera illud quoniam legi

Page 143

[illegible]

ta statuendo: ejus certaminis adversarios Meletiniata, & Metochita Imperatori Cle-
ti Archidiaconi, & Georgio Cyprio.

Plura pro asserendo Latinorum dogmate scripsit, quae ego vidi, sunt; Συ-
γγραμμα διαλαμβάνει 2 μὲν ἀπὸς τοῦ ἑκκλησιαστικοῦ ἀντικειμένου παρὶς ἑαυτοῦ ἐπὶ τῷ
τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἐκκηρύσσον, ἐπὶ λαοῖς παροῦσι φωνῇ αἰσῶν ἐκ πατρὸς ἡ ἡμεῖς πο-
νοῦμεν. ἡ δὲ πατρις οἱ διωγμοὶ διδωλονοῦμεν διδύκωμεν. Τραχίταις partimta conti-
nenti, quae Ecclesiasticae pacis adversarii de processione Spiritus sancti, aliisque Patrum
sententiis illud ex Patre, & Filio asserentibus, opponunt; partimta, quae Deo ple-
ni Patres dubia dissolvunt docent. Tractatus dividitur in partes quinque, quas
ipse λόγος, orationes, appellat.

1. Primae illud est Principium. οὐ παρὶς τοῦ λόγου, οὐχ ὅπως ὁρατὸς τῆς ἀπὸ ἐμὲ.

2. ἐκ πατρὸς ἡ ποτὶ ἡγαλμάνου, πρὸς θεῶν ἐκ γραμμῶν.

3. ἐκ πατρὸς παρὶς τῶν, τῶν ἐκ τριῶν ἑξελαμβανόντων τὴν διανομήν.

4. παρὶς τῆς δὲ ἡμεῖς διανομῆς Μαζέλου ἐκ μόνου ἑαυτοῦ διαστομῆς ἡ συνάρθ-
σις πλῆθος ἀνακατα.

5. 2 μὲν οἱ παρὶς πλῆθος ἑκτὸς τοῦ κατὰ ἡμῶν ἀφαιρέματος τοῦ θεοῦ λόγος ἐκπα-
ρμόγανται. Nec alios ab his quinque fuisse existimo libros quinque Georgii Me-
tochitz, De Processione Spiritus sancti, qui asserabatur in Bibliotheca Anto-
nii Augustini Cod. 96.

Αντίρρησις τῶν τριῶν κεφαλαίων, αὐτὸς ἐξίδοντο Μάξιμος μοναχὸς ὁ Πλατύνος. Ad tria
capita, quae Maximus Planckius Monachus publicavit, Responsio. P. ἀπὸς ἑρμηνείας
ἀποστολικῆς ἡμῶν φωνῆς χρὴν ἀναπαύσασθαι.

Αντίρρησις τῶν, ἡ συνάρθωσαν Μαζέλου ὁ τὸ Κρήτος ἀνέστη. Ad ea, quae Manuel
Cretensis nepos conscripsit, Responsio. P. ἡν οὐδὲ οἱ ἡ ἀλλοτρίων πατρῶν.

Λόγος ἀντίρρησις ἐπὶ τῇ τῷ Κωνσταντίνῳ. Oratio antirretistica in Cyprii Tomum. P.
ὁ μὲν διδωλονοῦμεν τὴν ἡμεῖς λόγος ἔχει παροῦσι, ὡς αἰὲν τοῖς ἀντιρρητοῖς.

Λόγος διαλαμβάνει τὸν ἀντικειμένου τοῦ ἀντικειμένου διὰ λόγος ἐπὶ τῷ συγγραμμάτῳ τοῦ Edm. Por-
χάδου πρὸς ἡμεῖς. Oratio prosequens ea, quae praeparatissimas duas orationes in pag. 146.

eadem materia disputata. Et gressus sunt. P. ἡ ἡμεῖς ἀπὸ ἀποκαταστάσεως τῷ κατὰ ἡμεῖς, ὡς
ἡμεῖς ἐκπαρμόζοντα. Dicitio in omnibus data, compositio sūpera, nullo fūco, nul-
lo lenocinio demollita: ubique tamen pietate redolet. Sententiae graves, argu-
menta ad probandum id quod voluit firma, sed elocutione, & compositione
nomina horrida, & confragosa. Indignus tamen Auctor, qui tamdiu cum ti-
neis luctetur, sibi soli sapiat. Leguntur ejusdem in Biblioth. Regis Gallo-
rum mf. De Spiritu sancto libri tres. Refutatio trium Capitulorum Maximi Pla-
nckii. Refutatio scriptorum Mannelli.

Gretserus, quod saepe etiam in aliis facit, Georgium hunc cum alio Me-
tochita Theodoro, & Magno Logotheta, de quo forte prolixius, quam par erat,
Gregoras in historia sermonem instituit, confundit. Summa namque totius Phi-
losophiae, quam Georgio adscribit, Theodori fuit. Errorem Gretseri sequitur
etiam Vossius de histor. Graecis lib. 2. cap. 22. dum asserit Theodorum Metochi-
ta a seniori Andronico una cum Vecco, & Meletiniota relegatum fuisse. Geo-
rgius enim hic fuit Vecci, & Meletiniota in dogmate contra Graecos de processio-
ne Spiritus sancti defendendo symmista, & cum disculis in exilium missus, si Hi-
storiam fides habenda est.

Sed ut tanti Viri pro Ecclesia Latina certamina non ex solo Gregora Lati-
ni legant, quae ipse ex Pachymerii historiis observabam, in medium afferam.
Una cum Vecco Patriarcha & Constantino Meletiniota in Synodo Confes-
sionopolitana sub Georgio Cyprio sistitur lib. 7. ἡ τὸν λόγος ἀνακατατὸν τὸν Πα-
τριάρχου Γεωργίου. ἡ τὸν γὰρ τὸν διδωλονοῦμεν φωνῇ τοῖς ἀμφοῖν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οὐκ ἔχουσιν ἡ οἱ
πάλαι Ἀρχιεπισκοπῶν, ὅτι Μελαντινὸς Κωνσταντίνος, ἡ ὁ Μεταχίτης Γεωργίος. Ubi sermo-
nem excepisset Gregorius Patriarcha. Et quoniam est, inquit, eorum sententia, qui
circa se sunt? Namque nua cum eo aderant, qui ante Archidiaconi erant Constanti-
ni Meletiniata, & Georgii Metochita. Deposuit cum Meletiniota ob hanc so-
lam causam, quod legatus missus ad Pontificem interfuerit Missae Latinorum,
quod non probat nec ipse Pachymerus schismaticus. τῆς δὲ γὰρ ἀρχιεπισκοπῆς τῆς
ἐκ Μελαντινῶν φωνῆς, ἡ τῆς Μεταχίτης, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐκκηρύσσοντος ἀπὸς βασιλέως ἐκπαρ-
μόζον τῆς βασιλῆς διαπορεύοντες, ἡ γὰρ συνήκοντες ἑαυτοῦ οἱ ἀμφοῖν τῶν Πατριάρχων ἡμεῖς
ἡμεῖς φωνῇ ἡ ἀπὸς τὸν πάλαι κατὰ ἡμεῖς ἀποκατατὸν τῶν ἀντικειμένων διαπορεύοντες
De Georgio Diatriba.

καταβύθους, ἢ οὐκ αὖθις θάπτεται· μέγας δὲ τῇ φυλακῇ ὁ Μετοχίτης ἐκαυτοδύναμτος, μάλιστα ἢ αὐτὸς ἰδιόθεν· ὅτι ἐν αὐτῇ ἀρχῇ ἔζητο. Hoc eodem mense Baedromiano, nova Dominica in carceribus Meletianota moritur, quam a principio sibi propulerat orationibus perficere, cum nihil amplius ab Imperatore impetrasset, quam ut in desertum quoniam insula circa urbem, eademer illius ablatum sepeliretur. Quod & factum est, & in Platanum negligenter humatur. Solus vero Metochita custodiae reliquus, nihil ex illis, quae sibi a principio mordicus inhaerant, remittens. Sed quoniam vitæ sine diem claustris strenuus ille, ac multus nominibus dignus, qui semper celebraretur Athleta omondum comperit; ideo carceribus tamen vitam obiisse, verosimile est.

Quid in postremis tribus tractatibus Metochitæ continetur, satis vobis indicavit Joannes Chamaeta Chartophylax Chii, & Archimandrita magnæ Ecclesiæ. Edit. Pers. 1747. αὐτὸν ὁ βιβλὸς Γεωργίου τοῦ Μετοχίτου διαλαμβάνει τὰ αἰτίαι & πρὸς ἀρχάς, δι' αἷς οἱ Γραικοὶ ἀπὸ τῆς τοῦ ἀγίου Πάπας μεμερίσθαι, ὡς ἐγένοντο διὰ φιλαρχίας, ὡς ἐβλήθησαν αὐτοὶ δι' αὐτὸν τῶν πατρῶν, ὅτι ὁ Κοπριὸς πατριάρχης, ὡς πρὸς τὴν ἀσκητικὴν ἐκκλησίαν ὡς πατριάρχης ἔχουσιν πρὸς αὐτὸν συνδικαστέον κατὰ τὴν δικαιοσύνην ἐκκλησίας φιλαρχίαν ἀντιγράφει ἐν ἑνὶ παραστήρῳ, ἢ ἀπὸ τῶν καὶ τῶν πατρῶν ὡς πρὸς τὴν ἀσκητικὴν ἐκκλησίαν ἀρχιερεὺς ἑαυτοῦ πᾶσιμα ἐπὶ τῇ μεγάλῃ χαρτοφύλακῃ πρὸς αὐτὴν μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ τῇ ἀσκητικῇ διακρίνῃ τῇ Μετοχίτῃ τῇ ἀρχῇ ἐπιβλῆντες διὰ τὸ τοῦ ἀντιγράφου αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν διώκοντες ἐκποδίζοντες τοῦ, ὡς ἔστιν ὁ αὐτοῦ ἀσκητικὸς Μετοχίτης ἐν φυλακῇ ἔχοντος αἰτίας τὸ παρὰ βιβλίον ὡς ἐκδοῦν τὴν ἀσκητικὴν ἀσκήσιν ὑποβάλλει, ἢ τὰ κακὰ παρ' αὐτοῦ ἐκποδίζοντες, ἢ ἐκποδίζοντες, ἐπὶ τοῦ, ὡς ἐκδοῦν ἐκδοῦντες, ἢ ἀποκρίνεται, πρὸς τὴν δικαιοσύνην ἐκκλησίας πᾶσιμα ἀρχιερεὺς καὶ διὰ μακαρίας τῇ δυνάμει ὡς ἀγίου ἀποκαθάρσαντος πατρίως ἀντιγράφου, ὡς τὸ δυνάμει ὡς πατριάρχῃ πᾶσιμα ἐν τῇ πατρίδι καὶ ἐν τῇ τοῦ ἐκποδίζοντος, ὡς ἐκδοῦν τὸν αἰτίαι, καὶ ὡς ὅτι αὐτὸν τὸ παρὸς ἢ τὸ ὑπὸ ἀρχῇ ἢ αὐτῇ ἐκποδίζοντες τὸ πᾶσιμα τὸ ὡς πρὸς, καὶ ὡς ὅτι αὐτὸν τὸν αὐτὸν τὸ παρὸς, ὡς ὡς πᾶσιμα τὸ παρὸς διακρίνῃ φορτικῶς πρὸς τὸν κατὰ τὸ δυνάμει ἢ πᾶσιμα πατρίως ἀσκήσιν. Liber hic Georgii Metochitæ continet causas, & principia, ob quæ Greci sanctissimi Papa commemorationem exciderant, idque factum esse propter dominationis ambitionem, cuius primus Auctor fuerat Photius. Item totum, quem Cyprio Patriarchatum obtinente, & Orientalis Ecclesiæ hæretici præter sui omnes moderante, cum suis sequacibus adversus Occidentalem Ecclesiam dominationem ambitione compositum: cui impio, iniquo, & pessimo temo prior Orientalis Ecclesiæ Pater, & ejusdem magnæ Ecclesiæ Magnus Chartophylax, & dictus Diaconus Metochita, quod Tomus in divisionem Ecclesiarum expositus maleque fuerat, noluerant subscribere, carceribus traduntur. Propterea hic Metochita Diaconus cum pessimo in custodia tractaretur ad probationem veritatis volumen hoc quam optime conscripsit, & male ab illis tradita, & constituta artificiose, sapienterque resuscit, primumque reliquorum omnium Pontificum Occidentalis Ecclesiæ Praefulem ostendit; & auctoritatem divinam, ac sanctorum, qui præcesserant Patrum demonstravit, divinum, ac sanctissimum Spiritum ex Patre, & ex Filio procedere; nec idem esse duas causas, nec duo principia, sed unum, & idem Patris, & Filii principium, & causam effundere Spiritum sanctum, in quantum unitur Filius Patri, & omnia Patris transire naturaliter ad Filium, ut dicitur, & Spiritum sanctum ferat Pater docet Cyrillus.

GEORGIUS MOSCHAMPAR fuit magnæ Ecclesiæ Chartophylax. Georgius Pachymerius hist. lib. 2. ἰεροῦ τοῦ Μετοχίτου Γεωργίου χαρτοφύλαξ ὡς τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ πόλει ἔλεγε τὸ ἱερόν. Hinc Moschampar Georgius Chartophylax cum esset Ecclesiæ, spuriam esse dicebat sententiam. Illius meminit Josephus Methonenis Episcopus Apologia contra Marum Ephesium. ἢ οὐκ αὖθις συνάφης, ὡς πρὸς, τὸς ἀρχαίους ἐν πατρίδι ἢ διδασκαλίας τοῦ τῶν πατρῶν χριστιανισμοῦ, μάλιστα δὲ ἀντιγράφου, ἢ διδασκαλίας τῇ τῶν πατρῶν, ἢ τῶν πατρῶν, καὶ πατρίδι, Πατριάρχῃ, Κατακρίνῃ, Φωτῇ, Φιλέῳ, Μετοχίτῃ, Νικολῶ, Νικολῶ, Πατριάρχῃ, ἢ τοῖς πατρίδι, τῶν πατρῶν τὸ ἱερόν. ἢ τὸ πᾶσιμα τῶν πατρῶν τῶν πατρῶν ἐκδοῦν. Et tu quidem, ut alio, sanctissimi Patris ac Dialectici te aduocasti, Photio schismaticorum principi, immo vero auctori, & ipsi schismatici, & diffusi, Cæsariæ, Palama, Comastro, Pburnio, Psillo, Moschampari, Bulgarie, Nicolao Methonenis, Panereto, & ceteris, qui post schisma, & multam contentionem in Romanam introiti sunt Ecclesiam. Meminit etiam Joannes Plufiadensis Dialogo pro Synodo Florentina. Com Vecco, & Cyprio sub Palæologis vivebat Latini nominis infestissimus, quos palam in Synodo Constantinopolitanis, redarguere conatus est, & calamo etiam in eos thielco pleaque conscripsit: nunc magis tamen nominis apud suos, oque magnoz kili.

De Georgii Diatriba.

n ij

νόμος, ἀνέχουσι τὸ πρῶτον τῷ παρὰ τὴν Κωνσταντίνου συγγένειαν ὁρῶν. Σὺ οὖν ἐρῶς διὰ τῶν βασιλέων ἐδοξεν, ἴσθι πρῶτον αὐτῶν Κωνσταντίνου ἱστορίαν ἡλικίαν. Et Maccarius Ancyranus Metropolitae contra Barlaamum, & Ancyndium c. 35. αὐτῶν διὰ τῶν βασιλέων ἐδοξεν, ἴσθι πρῶτον αὐτῶν Κωνσταντίνου ἱστορίαν ἡλικίαν. Neque enim ab eo ordinantur, ut Caesaris ἱστορίαν Κωνσταντίνου referat. Cum itaque Constantinus iste historiam scriptor Κωνσταντίνου Caesaris fuerit, Verderius in Celsarium, Gentianus Hervetus in Celsarem, dum Barlaamonem vertit, majori officiantia transmutavit. Neque solus Constantinus hic in Græcia natus in scribenda historia Latina lingua usus est. Eum cum aliis pecaliari Diatriba refervamus.

Ejusdem, *De Herbis particularis demonstratio*, erat Constantinopoli apud Michaellem Cantacuzenum. Verderius ibidem.

GEORGIUS ZEGABENUS de septem Vocalibus, & reliquis litteris consonantibus. in 4. manuscript. Biblioth. Imper. Viennæ, Epitome Gessleriana. Habeoque penes me ejusdem τῶν ἑπτὰ φωνηέντων, & τῶν ἑπτὰ ἀσπασμάτων συγγένειαν. *De septem Vocalibus, & de viginti quatuor litteris*. Carmine Politico incipit. *ὦς Ἀβραὰμ ὁ εὐδαιμόνιος Ἀβραάμιν παῖδας*. Vita, & conditione miserrimum fuisse constat ex iis, quæ ipse ibidem scribit.

ὦς ἄρα σοὶ ἐπαινοῖ τὸ ἔργον τῷ πειράματι
 Ἀμύδωνος καὶ τῶν ἐν τῷ γράμῳ καὶ ἰσχυρῶν.
 Οὐκ ἔστιν μοι ἔργον, ὅτι εἶμι πρὸς τὸν
 Οὐκ ἔστιν, ὅτι εἶμι, ὅτι εἶμι, ὅτι εἶμι.
 Αὐτὸς ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Ἀλλ' ὅτι ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Ἦν ἰδίως πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Ἀλλ' ἰδίως πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Τὸν ἴδιον, ὅτι πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Αὐτὸς τὸν αὐτὸν, ὅτι πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Νέμεται τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον καὶ τὸν ἴσον.
 Καὶ ἰδίως πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Ἦν ἰδίως πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Καὶ ἰδίως πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Καὶ ἰδίως πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Καὶ ἰδίως πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Καὶ ἰδίως πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.
 Καὶ ἰδίως πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν ἴσον.

Amice hic tibi satis erit spirituum pertractatio. Ipse sine mercede, & jejuniis scribere nequeo. Non attulisti mihi panem, neque bene odoratum oleum, non castrum, non castrum, neque aliquid ex vorto, neque fructus aliquos, ut comedere saltem ad parvum tempus hoc scribendo sufficerem. Verum amen certe, paleamque hoc tibi dico Pater. Hic, & nudus tertius, domi certo farinum non subegerunt; quod farina non suppeteret, id quæ novit Deus, nec esse mihi, crede dicenti, pecunia ad emendam: Quare cupi aut. *Edm. Paris.* mo lingui, & lumen oculorum amittere. Multa illi dixi, Fames mea, disprebo te in pag. 151. posterum scribam, tantum mihi concede, ut lumen spoliis; quæ mihi cum magna iracundia respondit: & licet me triphongo scribas, non facies satis: Prepara igitur te, cito ne perdam, proferam te in terram, & vitam profundam. Sic illam non audisti, nisi prius fustia. Adnectitur Zegabeno Canon Maximi Mozari de Spiritibus, & Anstictibus, quemadmodum & ea, quæ Zegabeni sunt, non magni pretii.

Translatio ipsius Vaticanorum Theophili Romani in Græcam linguam habebatur apud Manuelem Eugenium. Verderius. *Oracula omnia cum figuris pictis principum Metropolitæ Episcopi Patavensis, Videntis Danielis Prophecia, & Chosroe Regis Persarum, & Theophili presbyteri Romani translata a Georgio Zegabeno, præterea quæ Leonis Philosophi, & Imperatoris. Theophili tamen hujusce vaticinia a Joanne Rhizeno in linguam Græcam versâ cum aliis in primo meorum Variorum Auctiorum libro annexa sunt. An eadem, vel diversa, cum ista Eugeniis non viderit, incertum hæret.*

Ejusdem etiam asseritur explicatio in Psalterium in Catalogo a Grammatico exhibito apud Verderium: nisi mendum sit, & Euthymii locum Geor-

dis operam navat : nec aliam fuisse existimo, quam qui a Michaele Palaeologo, ad illa namque tempora fuffecerat, ad summum Pontificem, pro stabilienda Orientalis, & Orientalis Ecclesiae unione mittitur. Georgius Pachymerus lib. 5. h. h. *ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ αἰῶνος πρὸς τὸν πάτριον τὸν ἀρχιερέα προέβηκεν. ὃς ἐκ τῆς αἰῶνος πρὸς τὸν πάτριον ἀποστολῆς τῇ πρὸς τὸν πάτριον ἀποστολῇ, ὡς ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς. Ἐξελθὼν μὲν ἐκ τῆς ἀρχιερείας. οἱ δ' ἄλλοι οὐκ ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς. Ἐξελθὼν μὲν ἐκ τῆς ἀρχιερείας. οἱ δ' ἄλλοι οὐκ ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς. Ἐξελθὼν μὲν ἐκ τῆς ἀρχιερείας. οἱ δ' ἄλλοι οὐκ ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς.*

Edm. Par. committunt, multaque sacra dona. Sec. Et itaque hac ratione & in altum mare delati navigabant. Sed, cum oborta tempestate Senatores metu procelles in terram trinemem, tamquam in tutum portum abigunt, fluctibus immeris, uno tantum superfluit, omnes naufragio pereunt : Logotheta, & Viri Ecclesiastici in altum mare, tamquam ad tutiores se conferunt, & quamvis non sine discrimine cum mari luctarentur, tandem die lucefcente Methonem appellant, & de alterius trinemis naufragio, hominumque submersione edocui Romam contendunt. Ubi a Pontifice humanissime excepti tiaris, mitris, annulis, aliisque pro more muneribus cumulanteur. Pachymerus. *οἱ δὲ ἐκ τῆς ἀρχιερείας, ἐν αὐτῇ τῇ αἰῶνος πρὸς τὸν πάτριον ἀποστολῇ, ὡς ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς. Ἐξελθὼν μὲν ἐκ τῆς ἀρχιερείας. οἱ δ' ἄλλοι οὐκ ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς. Ἐξελθὼν μὲν ἐκ τῆς ἀρχιερείας. οἱ δ' ἄλλοι οὐκ ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς.*

*Qui soli relicti, cum retrocedere daud fas esset, progressi, Romam versus iter dirigunt; ibique post non multos dies Papam allocuti, legationis munere fungebantur. Sic tiaris, & mitris, & annulis, quibus summorum Pontificum munificentia simili conditionis homines donare soleret, cumulanteur. Vix ergo, atque esset ibidem exalto, & ut par erat, cumulatisque pertrahati a Pontifice, rei legationis componunt, & prope finem autumnus cum Legati Constantinopolim remeant. Nisi quis de alio Acropolita, & Magno Logotheta Constantiniano, cuius complures Orationes in sanctorum festivitatis tempus nobis non invidit, dicta haec a Pachymero velit. Quatuor Georgius eloquentia, ac disciplinis reliquis valuit, Georgius Cyprius Patriarcha Constantinopolitanus hisce expressit. *ἀρχιερέα δὲ αὐτῶν, ὃς ἀποδίδωκεν αὐτοῖς μισθόν, ὡς ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς. Ἐξελθὼν μὲν ἐκ τῆς ἀρχιερείας. οἱ δ' ἄλλοι οὐκ ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς. Ἐξελθὼν μὲν ἐκ τῆς ἀρχιερείας. οἱ δ' ἄλλοι οὐκ ἔχοντες ἰσχυρὰς ἐπιστολὰς.**

fit. Quippe qui cum unus esset, omne disciplinarum pariter conjunxerat genus, & in omnibus tenebat primas, ut in nullo cum alio conferri possit. Laus hæc tanta quidem Vossio de histor. Græcis lib. 2. cap. 19. videtur, & Chronicon ejus quod habemus fidem adimere scribit de tanta Viri facundia. Nempe liberale adeo elogium amicitie datum, quæ fortasse cum Logotheta intercessit. Vel id tribuendum scyculi vitio, quo quantæ essent Platonis, & Aristotelis virtutes, nemo satis cupiebat, jact tamen se non negare, nulli eruditionum sæculi sui secundum fuisse. Meminit illius Ephremius in Chronico.

Πρὸ τῆς δὲ Γεωργίου Ἀεροπολίτου

Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ἐπισκοπὴ Δουβίου

Πρίσβου ἐκείνου τῷ Πρίσβυτῳ ὄντι·

Insuper Acropolitam Georgium omnium præsidem, ac primum constituit, primæ Prætoris dignitate insignivit.

Edm. Parf.

PG. 117.

Mathemata publicè proficetur, illique postmodum succedit Olobolus. Pachymeres histor. lib. 4. *ὡς δὲ μὲν ὁ Ἀεροπολίτης, ἡ μέγας Ἀεροπόλις Γεωργίος ἐπ' ἱεροῦ ἐκ ἀποστάσεως τοῦ βασιλέως ἐνδράμιος παραδίδος τὰ μαθήματα ἔδωκε, ἡ ἀποκαταστάσας. ἡ γὰρ τοῦ τοῦ ἄλλου ἀνέχοντο.* Jam enim Acropolita, & Magnus Logotheta Georgius ad multum temporis Imperator tuo jussu Mathemata tradendi insudavit, jam defatigatum assiduæ laboris: quare necesse est, ut alii promoveantur. Quemadmodum ergo in Mathematis Olobolus, ita in dignitate Logothetæ succedit Theodorus Muzalon. Pachymeres histor. lib. 7. ex quo res illius Byzantinæ præclarissimum lumen accipiunt. *Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος πλείους μὲν ἢ ἄλλος συμβούλους χορηγῶν, μέγιστος δὲ ἡ ἱεροπόλις τῷ Μαζάλῳ Θεόδωρῳ, ὃς ὁ πατὴρ αὐτοῦ μέγας Ἀεροπόλις ἢ Ἀεροπολίτης ἀποστάσιος ἦν.* Andronicus Paleologus quamplurimos aliorum consilio utebatur, potissimum vero & ante alios Muzalonis Theodori, quem illius pater in Magni Logothetæ Acropolita demortui locum succederat. Eum tamquam non incorruptum iudicem, nec piis moribus prædium aspersè perfringit Pachymeres lib. 4. cum ei tumultuantium contra Patriarcham Josephum Gakium Monachorum causa & iudicium deferretur. *ἡ ἐκείνῳ τὸ πείσιον ἔατο. πῶ δὲ ἄλλος ἀνέχοντο, αὐτὸς ἵστατο, ἐκείνῳ ἡγοῦντο. ἀποστάσιος μὲν τὰ πάλαι ἦναι τῷ Ἀεροπολίτῳ Γεωργίῳ, τῷ αὐτῷ Ἀεροπόλις μεγάλῳ, ἡ εὐφρὴν τὸ μέγιστον, πλείω κατανυκτικῶς τῷ αὐτῷ ἐκείνῳ ἵστατο, ἡ δὲ αὐτοῦ οὐκ αὐτοῦ ἡγεμονίας κατέχευε, ἀντιμαχίας, μαχίας, πῶς δὲ γὰρ κρείσσει ἐκείνῳ, ἡ ἀντιμαχίας τῷ δὲ ἀντιμαχίας ἀντιμαχίας καὶ αὐτοῦ κατέχευε, ἡ ἀντιμαχίας, ἀντιμαχίας πῶς τὸ ἀντιμαχίας ἵστατο ἐκ τῷ βίῳ, ἡ πῶς ἀντιμαχίας, ὡς ἡ πῶς ἀντιμαχίας. ὡς αὐτὸς τὸ ἀντιμαχίας ἀντιμαχίας ἵστατο ἐκ τῷ βίῳ, ἡ πῶς ἀντιμαχίας.* Cum vero possidere non posset, quomodo enim quis viros immittet, atque incormitabiles in viam diducet, ad flagella desinant. Res itaque Georgio Acropolita, & Magno Logothetæ, & quam maxime sapienti, & si quæ ad conscientiam spectant, potum accuraret, committitur. Qui in eadem suam dedullos misere excruciatibus suspensio, cadidit, ac subitū & eorum spectatores infamia, cum per forum ignominiose flagitii possumus, & a se confilii traduceret. Viros ex vite, & conficationis ratione valde conevandus, quos pessimi excruciatos exemplis exilio multabat, terra, terrenisque hinc iam inde simul exterminatos. Reliquit filium Constantinum. Pachymeres hist. lib. 6. *τὸν ἑαυτοῦ ἡ δὲ ἄλλος πλείους συμβούλους δὲ ἡ Κορνεύριος τῷ Ἀεροπολίτῳ ἡ τῷ Θεόδωρῳ Μαζάλῳ, ὡς τὸ μὲν παρὰ τὸ πατρὸς τὸν μεγάλῳ Ἀεροπόλις λαβὼν ἀποκαταστάσας, ἡ οὐκ αὐτοῦ ἀποκαταστάσας ἐκ τῷ μέγιστον. πῶς δὲ ἐκ τῷ ἀντιμαχίας πῶς ἀντιμαχίας. Hoc & alii quam plurimi accidit: acciderat vero & Constantino Acropolita, & Theodoro Muzalon, quorum illum quidem a Patre Magno Logothetæ acceptum disciplinarum, ac doctrinarum studium promovebat: & sibi comparans quam maxime famularem. Hunc vero ex militibus ordinibus arreptum, &c.*

Neque hic variæ Acropolis conquiendæ sunt, ut ex qua illi nomen Acropolis inditum dignoscamus: multo minus Athenæ in tres partes sive regiones distinctæ olim, atque divise allegandæ, ut inde Athenis illum natum ex nonnullorum suspitione putemus: cum Acropolis non illi ex patria, quod Byzantium fuit, sed ex familia tributum sit. Qualia multa in Byzantinis Historicis in promptu sunt; ita enim & Eumathius Macrembolita non a Macremboli, & Berrazota non a Berrza, & Decapolita non a Decapoli, ut peperam yerterat Carolus Labbeus in Novellis Constitutionibus Constantinianæ Imperatoris Porphyrogenetæ, & Hagiotheodorita non ab Hagiotheodori, Attalioea non ab Attalia, sexcentaque alia ne nimius sim.

Scripti Chronicon Constantinopolitanum, quod continet historiam a ca. pag. 374. De Georgio Diatriba.

sustinentes, consilium valde perspicax & ingeniosum interunt: in castrorum namque medio, tentorio extructo, in eo semivivum Amuratum collocant. Ipsi deinde tam varia discrimina pro nibilo habentes, tamquam rabidi canes in ipsos terrerunt. Nisi etiam ex aliqua ipsius epistola desumptum est. An is est, qui societate & amicitia Theodoro Gazæ conjunctissimus fuit, unaque cum eo pleraque antiquorum monumenta de nova manu sua descripta ab interitu vindicavit, ut ex Codice 1347. Vaticano Græce scriptæ conspicio, ita Theodoro referente.

Και χρίματ' ἔδωκεν ἡμεῖς ἡδύς ἡμῶν
Φιλέτρος, ὁ σὺν αὐτῷ αἰνέσας μέγα
Πρὶς αὐτοῖς ἀντὶ τῆς παροτρύνσεως καὶ πονηρίας
Πεῖλ' ἄλλα πάντα, ἃ νῦν ἔχουσιν τοῦ χάριτος
Χαρὶ γράφειν τῇ Χρυσοστόμῳ καὶ τῇ ἑτέρῃ. Ipse hæreo.

Quisnam, aut quā floruerit tempore GEORGIUS CODINUS summi etiam in omni litteratura viri ignorarunt, sequitur sæculi fuisse, & jam nunciam Græciā scripsisse, ex his, quos nominat Imperatores, evincitur. *Facili dixerim*, verba sunt Meusii, quo tempore hic Auctor non vixerit, quam quo vixerit. In libro enim de officiis Aule Constantinopolitane nunciat Joannis Cantacuzeni, & Theodori Metochitæ, qui sub primis Paleologi ætatem egerunt. Grefserus lib. 3. Comment. in Codinum cap. 12. eum Cantacuzeno posteriorem fuisse tradit, cum Cantacuzeni aliquoties mentionem faciat, non ut contanei, sed ut tempore prioris. Notat Pantanus notis ad cap. 41. lib. 1. Histor. Cantacuzeni, Codinum vixisse sub Manuele Andronici junioris nepote, qui antepenultimus Imperator ex Constantinopolitana fuit. Quidquid tamen sit concludit Grefserus, clarum est, Codinum ann. diu ante Constantinopolitanum excidium floruisse. Sic item Europalata, quod unum additur, officine, & dignitatis titulus, an cognomen sit, dubitatum quoque & jure merito est. Ego dixerim dignitatis illud fuisse, cum diversum ab eo Georgius iste cognomen, Codini scilicet, sibi ascribat.

Scripsit libellum de officiis Palatii, & Ecclesiæ Constantinopolitane, stylo incompto, ac barbaro, & qui ea ætate in populi, plebilque usu erat: Præter enim rerum ac nominum fidelem intelligentiam, sæpe etiam ipse modo loquendi aggressi, & duro sententiam abeurbat, & obsecrat, quem etiam exscriptorum errata, dictionesque extrinsecus loco propriarum, dictarum incuria intrusse reddunt obscuriorem. Pleraque ex Cantacuzeno, aliisque recentioribus Historicis prope verbatim exscripsit, ut inter alios adnotarum Pontanus, & Grefserus. Librum primus Latinum fecerat, quamvis malum, & scholiis illustrat, sed quandoque ineptissimis Junius, & sub alieno, ac ficticio nomine Nadabi Agmonii in Bibliopolejo Commelino anno 1588. publicavit. Integriora postea nactus exemplaria priorem editionem, etsi jejune satis adornatam, nomenque suum professus Frehero inscripsit. Sed in Junii versionem, & Notas præluxit, *Facula Georgii Codini Europalata recensita, dispellendus tam insectis, quam a Junio superinductis tenebris*, cum Antonii Mureti Commentariis in quinque libros Annalium Taciti Ingulstadii ex Typographia Adami Sartorii 1604. in 8°. Ista tamen radios suos ultra Catalogum officinarum, & officialium magnæ Ecclesiæ non præfert, aut certe modice. Plura in illius interpretationem animadverit, & corrigat Grefserus Notis in Tomum secundum de Cruce, & alibi sæpius, qui refert ante Junium Raphaelem Seilerum Codinum Latine vertisse, quamvis in vulgus exire nunquam permiserit. Postremus omnium rem aggressus idem Grefserus, manuscriptarum etiam Codicum npe fretus Augiæ stabulum jam deploratum expurgavit, itaque Codinum tractavit, & versione, & Commentariis, ut libere, & sine aliqua injuriæ nota inter sapientes, eruditosque viros qui anxie libri sortem dolebant, versari possit. Editus est Parisiis apud Sebastianum Cramoisy 1625. in folio. Junii laborem exculare nititur Vadius Præfat. ad Lectorem de Histor. Latinis. Codinum cum ederet, unico dumtaxat Codice usum fuisse, eoque mutilo, & multis locis corruptissimo, ideoque excusandum, ubi rem non acu tetigit. Nactum deinde variantes Palatinorum Codicum, & Raphaelis Seileriani Lectiones, & accuratius aliis rerum Constantinopolitanarum scripturibus collatis cum his, quæ apud Codinum legisset, editionem novam molientem non paulo, & integriorem, & emendatorem. Typographumque bono non tam Junii, aut publico, quam suo, paucu-

Prodit alibi
sub id Typo-
graphia Regia
cuiusdam de
danti Codini,
cum interpres
Grefseri Com-
mentariis, &
notis Jacobi
Guo Nitti.

lis et secundis Junii curis præmissis, ut novos sibi conciliaret emtores, publicasse. Et exemplar illud, quod secundæ editioni Junius destinavit, non tam confectum, ut ipse existimat Vossius, quam affectum apud se esse; quod si videre editori nupero Codini contigisset, genum, ut censet ipse, in Junio hand tantopere fregisset. De quibus illud dixero. Si vim faciet, in jus ducito hominem. Hujusce opusculi veri Codices manuscripti referuntur afferari in Bibliothecis Vaticana, Augustana, Bavarica, Catholica, Sfortiana, & aliis. Edit. Paris. pag. 362.

Ejusdem *πατρις* πρὸς Κωνσταντινουπόλιν παραβέβηκε ἐκ τῆς βιβλίου τοῦ Χρονολογίου. *Selecta de originibus Constantinopolitanis ex libro Chronographico*, ex Interpretatione Georgii Doussii Jani filii Græce, & Latine edita sunt apud Hieronymum Commelinum anno 1596. in 8°. & postea cum notis Joannis Meursii 1608. in 8°. secundum hoc opus de *Patris* cum primo de Officiis confundit facis inepte junctus, ut bene adnotavit Gretserus in Observat. ad Codinum. Et quamvis dicatur Codinus *συνοψωσας, composuisse*, lata illius significatione accipi debet, cum illis ex variis Auctoribus colligendis, & verbis eorum, nec syllaba quidem immutata referendis, operam tantum locaverit, quod ex prima parte ipsius libri, in qua de Byzantii nomine, & antiquitatibus sermo est, liquet. Est enim Hesychi Milessi, quæ scholiis, illisque pereruditis adornata cum nonnullis aliis Græce & Latine prostat. Versionis Doussianæ errata detexit Gretserus Observat. in Codinum lib. 3. cap. 18. Ejsusque editionem e Bavarico Codice antiquiorem fecit, ibidem cap. 19. Nos etiam ex alio manuscripto Codice multo hîc plura in nostro Variorum Antiquorum Tom. I. protulimus, adeo ut jam Lector opus absolutum fere habeat. Nec aliud ab hoc opus esse mihi autumo, quod in Bibliotheca Carthusiæ Neapolitana in Indice manuscriptorum legitur, *Georgii Codini Chronologia Constantinopolitana*. Legitur etiam mss. Romæ in Bibliotheca Valliscellana, D. 23. & Scoriali in Regia. Neque alius a Codino est Georgius Constantinî, qui *patria Constantinopolis*, & librum de *sapientia* scripsisse traditur a Gesnero, *Constantinus* enim, ni fallor, locum *Codini* occupavit. Errorem secuti sunt Gesneriani Epitomatores Robertus Constantinus, & qui sine ullo delectu, atque examine omnia exscribit Paulus Bolduanus. Liber vero ipsius de *sapientia* nullus alius esse videtur, quam ea pars *πατρις*, quæ in extruptione Templi sanctæ Sophiæ enarranda impenditur. Gretserus præter Codinam, & Helychium Diogenem quoque Cyzicenum in *πατρία Κιζίου, seu patrias Cyzici*, ex Svida refert. His ex manuscripto Epigrammatario addi potest Claudianus poeta Græcus: notat enim quisvis ille fuerit, ad ejus carmina in margine. *ὅτις ὁ Κλαυδιανὸς ἐπὶ τὸ γράμμα τὴν πατρίαν Ταρσὶ, Αἰνὰρβὸν, Βερύτη, Νίκαιαν. Hic Claudianus composuit Origines Tarşi, Αἰνὰρβὸν, Beryti, atque Nicææ: & ex excerptis meis variis Callinici Sophistæ in πατρία Ρώμας.*

Scoriali in Bibliotheca Regiæ Catholici legitur ejusdem, *πατρίς ἢ ἀπὸ πρῶτης πόλεως ἱερῆς, ἢ πατρίδος βασιλευσάντων μὲντε ἀδελφῶν Κωνσταντινουπόλιν. De annis ab orbis condito, & de his, qui imperio potiti sunt ad captam Constantinopolim. viz. γ'. 3. & 3. ζ'. i. Item πατρίαν πατριῶν, ἢ τῆς ἀγίας Σοφίας. De Patriarchis, & sanctis Sophiæ templo. An eadem cum superioribus? vel quæ apud Carthusianos Neapoli est Chronologia Constantinopolitana, si tamen ea ab originibus diversa est? non audeo dicere.*

Vertit præterea in linguam Græcam *Μίσσην* sancti Gregorii Pape, quem Dialogum Græci cognominant. Eam habnerat Morcellus a Joanne a S. Andrea Canonico Parisiense, cui postea inscripsit, ediditque Parisiis, & nunc postremo vulgata legitur Græce, & Latine Tom. 2. Bibliothecæ veterum Patrum. Et ut obiter hic illud quoque admoneam, scias Lector hanc eandem *Μίσσην* multo auctiorem, & perfectiorem legi in Bibliotheca Barberina Cod. 75. Quæ tamen dicitur ab Emmanuele Chrysolara, esse in linguam Græcam conversa. *Λεπτογρία μεταφραστικὴ ἐπὶ Λατινοῦς ἡ Μίσση ἐκ τῆς ἰθαλικῆς παρὰ κυρίως Μαριού τοῦ Χρονολογίου. Μίσση ἢ lingua Latina traducta in Græcam a Domine Emmanuele Chrysolara. P. ὁ μὲντοι ἱερουργήσας ἑαυτὸς εἰς τὴν ἰερὰν ἰδρυῖν, ἢ τῆς ἱεροδοξίας καὶ θρησκείας λυγρῶν. Εὐφροσύνη τε καὶ κρημνὸς, ὅτι ἀγαθός. ὅτι εἰς τὴν αἰσιν.*

GEORGIJ LECAPENI de *Constantiniane Verborum* liber Græce editus est Ven. pag. 383. netis apud Aldum in 8°. 1526. & Florentiæ apud heredes Philippi Juntae 1526. in 8°. Habetur passim manuscriptus. Et præcipue Veneta sancti Marci Scam.

[illegible]

GEORGIUS PACHYMERES Conflantiopolis oriundus, sed Nicææ ortus,
atque educatus in Sacerdotum numero coopertus Hierosolymois, Protec-
dici, & Dicocephylaci honore auctus est, claruitque sub Michaelē, & Andro-
nicio Palæologis. Ipse de se in principio Historiz, Κωνσταντίνου πολέμου με
την αικαδοζαν, & Νικηας ἡ πόλις γεννηθείς, τῶν Πατρικῶν, & Κωνσταντίνου ἡ κατήχησις αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ
ἐκκλησιαστικῆς διατάξεως ὁρμηθῆναι, ἀποφασίζοντος εὐνοίας, & ἀλλοτρύτης διότι, οὐδὲν
καταλείποντος ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως, & ἐπὶ τοῦ ἐκ Προτεδικίου ὁρίζεσθαι τιμὰς. Τρι ἢ τε
ἐκ ἀπαρχῆς οἱ Δικοcephylaci τιμώμενοι, πάλιν συνήγαγον. Georgius Conflantiopolis ori-
undus, Nicææ tamen ortus, & eunectus, Conflantiopolimagne rursus restitutus, cum
dei uita in potestatem rediit Romanorum, decem & novem tunc annos natas, &
Clero diuino adscriptas, & dignitatibus Ecclesiasticis condecoratas, & ad dignitates
assue Proteclici promotas, imo & in aula Dicocephylaci officio insignitas hæc conferri-
psit. Proteclicus male in epitome Gefneriana in Proteclicum, & in supplemento
epitomes Antonii Venderii Proteclicum mutatus est; quod nihil est.

Edit. Perfr.
pag. 163

Scriptis ita univisum fere Aristoteles Philosphiam epitomen, quæ a Philippo Beshio Philospho, sc Medico in Latinum fermonem coovera edidit. Bafilie 1560. apud Frobenium in fol. cum Synesi orationibus. Hoc quippe compendio Pachymeres oblectata Aristoteles loca non tantum de suo, fed aliorum etiam fontentis atque expofitionibus prolatis, nec inelegerat explanari; ita ab ipfa Porphyryi Hlagoge opus exoritur, & per omnes suas partes Philosphiam percurrens, in ipius Metaphysic compendioſa epitome floem facit. Beshius scribit hoc opus accipiente fe a Baz Bafilienſi admodum lacuſoſo

mendoso, & quasi indistincto; altero Fuggerano multis in locis corrupto, fuisseque adjectum in locis difficilissimis a Joanne Hospiniano, & Gulielmo Xylandro; ut omnino in Ipem bonam venerit, Auctorem hunc non pessime a se rursus in lucem prodire. In reliquis, ubi Pachymerei, ait Bechius, vel suar, vel aliorum meditationes offert majori etiam difficultate propter obscuritatem sum versati. Nam verbis interdum utitur non adeo tristi, ac usitati, interdum sententias iubeat, & vix tandem interiectis bene longis parentibus, absolvit. Unum, & integrum opus ob sui molem raro uno volumine clauditur, ideoque in partes scissum sub diversis titulis, tamquam diversis tractatus proponuntur. Ejus partes editas & manuscriptas, ut variaz alio, atque alio dispersa in Bibliothecis javeniuntur, hic referam. Ex hoc itaque compendio edita sunt, Γεωργίου ὁμοῦ, ἢ ἀνακεφάλαιος τῶν Περὶ τοῦ πρώτου τῶν ἰσχυρίων ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ποιοῦντες ἢ τοῦ διὰ τὴν ἐκδομὴν. Georgii Dianci, & Dicocephalae Pachymere de sex Philosophiae definitionibus, & de quinque vocibus & de decem Prædicamentis. a Jacobo Focareno translatus Græce & Latine Venetiis per Stephanum, & Fratres de Sabio 1533. cum Pelli, & Nicephori Blemmidæ compendiis in Logicam Aristotelis, & postea Parisiis anno 1548. Græce auctiora apud Vasconianum, & una cum illis Compendium in reliquis Organi Aristotelici libros, De Interpretatione nempe, Priori, & Posteriores Analyticos, Topicos, ac Sophisticos Elencchos; quæ antea Latine ex Interpretatione Joannis Baptiste Rasarii eviderat idem Vasconianus ibidem anno 1547. De hoc opere Michael Vasconianus. Aristotelis universa opera Georgius Pachymerei Græce secundæ Auctoris gravissimæ, ac Magister ob nimiam ejus prolixitatem, ac differendi subtilitatem ab usu remotam, in epitomem contraxit, ita tamen singulas ejus partes complectens, ut quæ ad optimarum rerum cognitionem, atque in iis exercitationem pertinerent, nihil eorum emisisset, quæ res divinities ad nos delapsa videtur hoc maxime tempore, quo omnes de prolixitate studiorum in philosophia congeruntur. Et Rasarius scribit Cædici illius copiam sibi factam fuisse a Joanne Baptista Speciano; in quo licet omnia Aristotelis opera brevi quadam via contracta, & in angustum redacta continerentur, ipse tamen, qui prius omnes Aristotelis libros, qui ad differendi rationem pertinent, perlegerat, illam epitomem perlegit, & illam partem, quæ artem eloquendi pertractabat, convertit, & edidit. Præterea, De sex Philosophiæ definitionibus, de divisione Philosophiæ, de quinque vocibus, de decem prædicamentis, Latine impressa sunt Basileæ per Joannem Oporinum, cum Porphyrii quinque vocibus, & Aristotelis prædicamentis, &c. a Joachimo Pevonio versis. Epitome Getheriana. Et de sex Philosophiæ definitionibus Græce cum Arcebyz Categorici. Lipsiæ in 8°. Antonius Verderius in supplemento, nulla tamen cum re dubitavit, an auctor hujus epitomes idem sit cum Georgio Pachymere. Georgius Dianconius Protecdicus scripsit Græce epitomem Logici Aristotelis Parisiis in 8°. apud Vasconianum 1546. Nescio an in Auctore sit idem, qui & Georgius Pachymerei, cujus opera Græca in epitome Biblioth. Gesner. continentur: idem enim & unus est Georgius, epitomes Logices auctor, & aliorum operum, quæ Pachymerio a Getherianis Epitomatoribus tribuuntur.

Edidit Parisi
152-366.

Ejusdem, De Liberis infecabilibus, Paraphrasis inter Aristotelis opera sub Aristotelis nomine edita est Basileæ 1531. in fol. & alibi postmodum ex Interpretatione Jacobi Schenchii. Georgio restituta Græce, & Latine in editione Calauboniana anno 1537. in 8°. & 1646. in fol. Coloniz Allobrogum, ubi additur ex nonnullorum opinione Paraphrasim illam Georgio tribui: cuiuscumque tamen illa est, digna est & Georgio, & quæ inter Aristotelis opera censetur; indigna tamen, quæ Aristoteli tribuatur. Vidit id Henricus Stephanus epistola ad Petrum Victorium, quam Aristotelis, & Theophrasti scriptis quibusdam præfixit, plus tamen nimio descriptioni detrahens. Mirum est vero extitisse illos homines tam periti, ut cum Pachymere paraphrasim in librum Aristotelis τῶν ἀρίστων ἀναγκαῖον haberent, ipsam se Aristotelis librum habere sibi persuaderent. Quam multa enim vel in ipso limine reperitur, ex quibus id a Lectore etiam dormitante deprehendi facile poterat: quæ certe apud homines adeo periti, uti dixi ἀναγκαῖον explicare me pudeat.

Paraphrasis porro in universam Aristotelis Philosophiam Græce manuscripta visebatur in Bibliotheca Antonii Augustini Cod. 206. Georgii Pachymere libri xi. de Philosophia. Primus respondet Organo Aristotelis. Secundus libris Physicorum. Tertius libris de Cælo. Quartus libris de Ortu, & Interitu. Quintus Meteoris. Sextus li.

bro de partibus animalium. Septimus liber de motu, & incessu animalium. Olfactus libro de sensu, & sensili. Nonus liber de Generatione animalium. Decimus liber Metaphysicorum. Undecimus Ethicis ad Nicomachum. In Bibliotheca Regis Gallorum, Georgii Pachymera Synopsis Philosophia Aristotelis. Philosophica lib. 12. De somno, & vigilia, de alimento, de insomniis, de divinatione per insomnia, de motu animalium, de iuventute, & senectute, de respiratione. In Bibliotheca Bavarica Cod. 170. & Cod. 171. Georgii Pachymera Epitome in Metaphysicam Aristotelis. Liber Philosophicus D. Georgii Pachymera, qui est Epitome in Metaphysic. Aristotelis cap. 13. In Catalogo exhibitio a Grammatico apud Verderium, in supplemento; qui & apud Joannem Suzium, eodem referente reperiebatur. Epitomatores Gesneriani. Georgii Procellii in universum Aristotelis Organum Commentarii cum schematicis, & figuris in 4^o. mf. Biblioth. Impet. Viennæ; & Georgius Pachymerius, qui Hieromonachus cognominatur scripsit Philosophia compendium, quod extat in Biblioth. Medicum. Eiusdem epitome totius Physicæ translationis furtivè idem liber superiori Romæ extat in Vaticana Bibliotheca, & expositio in Logica Historia. Commentaria in libro de Auscultatione naturali iidem servantur, & apud Dierum Hurtadum Venetiis; qui etiam habet Paraphrasim huius auctoris in Mechanica Aristotelis. Eiusdem Commentarii, aut Paraphrasi in libro Ethicorum extat Græce apud Hurtadum Mendezam. Fretur autem in omnia fere Aristotelis opera Paraphrasim scripsisse. Pachymerii in Organum Aristotelis copiose expositiones Græce manuscripte in Bibliotheca Sambuci. Eiusdem libri 12. Græci manuscripti, Paraphrasi totius Philosophiæ Aristotelicæ in Bibliotheca Augustana. In Catalogo Bibliothecæ Tbergius Edm. Porf. pag. 167. nominatur. Eiusdem Historia, & Logica problemata Græce in Bibliotheca Regis Gallorum servantur. Item de anima, de sensu, memoria, somno, vigilia, insomniis &c. ibidem. Et in alio Indice manuscripto Græco, Γεωργίου Παχυμερίου συνοψις τῶν πέντε Ἀριστοτέλους ποταμῶν εἰσαγωγῶν. Georgii Pachymerii Synopsis universæ Aristotelis Naturalis Philosophiæ. Et Mediolani in Ambrosiana, & in Indice Bibliothecæ Regis Catholici, quæ Scoriaci est, notantur, Γεωργίου τῷ Παχυμερίου εἰς τὰς πέντε ἀνὰ τὴν αἰσθητικὴν, & θεωρητικὴν ἀρχὴν εἰς τὰς ποταμῶν Ἀριστοτέλους εἰσαγωγὰς. αὗς ἡ τῶν πέντε ἀνὰ τὴν αἰσθητικὴν ἰσχυρὰ ἐν τῇ κοινῇ ἀρχῇ. & τῇ παρασκευῇ εἰς τὰς αἰσθητικὰς ἀρχὰς, αὗς ἡ τῶν πέντε ἀνὰ τὴν θεωρητικὴν ἰσχυρὰ ἐν τῇ κοινῇ ἀρχῇ. Enarratio in Physicam Aristotelis Auscultationem, sed ut alii volunt, Imperatoris Joannis Cantacuzeni. Paraphrasi in Ethica Aristotelis ad Nicomachum. Ex his plerisque in Bibliotheca Regis Gallie, Joannes Schenchiuss in Bibliotheca Medica, & Israel Spachius in Nomenclatore Philosophico allervari retulerunt. Et Index præterea Augustinus, Blennius, & Georgii Pachymera Epitome Philosophiæ completens Logicam, Ethicam, Physicam. Compendium hoc Philosophiæ quid continet, adnotavit nescio quis. Vides iam, αὗς πρὸς τὴν ἰσχυρὰν ἀρχὴν ἀναγινώσκοντες βιβλίου ἰσχυρὰν μὴ τὴν αἰσθητικὴν ἀρχὴν, αὗς ἡ τῶν πέντε ἀνὰ τὴν θεωρητικὴν ἰσχυρὰ ἐν τῇ κοινῇ ἀρχῇ. Advertendum est præsertim opus continere libros duodecim, libros titulis quadraginta septem finiri, in capita 435. divisus; quæ Aristotelicæ universæ Philosophiæ speculationes brevissime complectuntur.

Eiusdem in omnia Dionysii Areopagite opera, quæ extant Paraphrasi edita est Græce Parisiis apud Guilielmum Morellum 1561. in 8^o. cum Dionysii operibus, & rursus apud Claudium Morellum 1615. in folio. Nunc demum Græce, & Latine ex Interpretatione Baltasaris Corderii in officina Plantiniana Baltasaris Moreti 1634 in fol. Opus inscripsit Athanasio Alexandrino Patriarchæ, cujus ille hortatu laborem aggressus fuerat, cum Constantinopolim advenisset. Nec ullam causam video, cur Inscripção præfixa Paraphrasi delenda sit, quæ dicitur, Auctorem illum manus operi admovisse hortatu Athanasii Patriarchæ Alexandrini tunc viventis, ut vult Posssevinus, & ante Posssevinum Baronius in pentemissis ad Tomum secundum, cum scribit. Quamobrem rejiciendus est commentarius ille titulus qui affixus est ejusdem Paraphrasi in ejusdem Dionysii Epistolæ, quæ dicitur, Auctorem opus illud aggressum esse hortatu S. Athanasii Patriarchæ Alexandrini tum agentis Constantinopolis. Miratur sum equidem virum eruditum Godefridum Tilmannum, qui eandem Paraphrasim Latine edidit, & longam dissertationem pro ipsam scriptis elaboravit, hæc adro manifesta non cognovisse, nec etiam curare. Quoniam pacto rago potuit ea scripsisse Georgius tempore S. Athanasii, si in illius Commentariis nomen Auctoris barefiam Nestorii, & Eutychetis, quæ postmodum annos ab Athanasii obitu emergeret? Nec est quod de secundo Athanasio itidem Episcopo

cautum ex hostibus profugū, cum ad fores urbis pervenissent, Ducem deprecabantur ut illis foribus apertis pro incolumitate ingressus in urbem pateret; cum lex prohiberet aō-
 ſtu fores referari, Dux non aperuit. Deprehensū interim a persequentibus internecio-
 ne deleti sunt: & dux publicorum criminum reus fit. Declamet Accusator. P. mādīs
 α παρόντες καίρις βασιλεύοντι πῶς δέξῃς τῇ στρατηγῇ.

Στρατηγὸς δὲ πρὸς τοὺς ἰχθυοὺς ἐπὶ πολὺ βασιλευσέντος αἰνῶν πῶς πύλας ἀνέ-
 ῖπον. αὐτ' ἀπαλαύσας, ὃ ἐξέπαιε ἀπιδόσαν ὃ τῇ βασιλείᾳ, ὃ πῶς αἰχμαλωσίαις, καὶ ἰκα-
 ρυλῶν παρὰ τῇ ἰδίᾳ κρίντοι θυμῶν ἀδικημάτων πολέμοις πῶ τραγῳδίᾳ. Cum disti-
 nit tormentis secreta urbis hostes a Duce deprehensū deposcerent, ut tandem excusarent,
 idcirco ille & servitute, & tormentis liberatur. reversus in patriam a suis publicorum
 criminum reus fit. Declamet Dux. P. ἰδοὺ δυνάμι παρὰ τοὺς ἰχθυοὺς ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ αἰνῶν,
 εἰδὼς, ποῖς ὃ δοῦναι λόγος πλημμυρίδας παρ' ὧν ἀνακαλῶμαι.

Scriptis præterea Carmina de vita sua, cujus ipse meminit in historici libro
 10. cap. 14.

Καὶ πῶς ἀνὴρ κοινῶς ἀρ' ἱστίρας ἐξήλασεν, πρὶ ὃ καὶ ἐν τοῖς κατ' ἱστορίᾳ δι-
 ἰπῶν ὑπερπλάσιον ὅνι γράφω.

Ἦδ' αὖ πρὸς τοὺς ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας,
 Ἦδ' αὖ πρὸς τοὺς ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας,
 Καὶ αὖ πρὸς τοὺς ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας,
 Ἐκπιδόξω π' αὖτις ἰστίρας ἰστίρας π' ἰστίρας,
 Ἐκπιδόξω π' ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας,
 Αἰνῶν ἀπιδόσαν τὸ πᾶν πᾶν, ὃ π' ἀπιδόσαν
 Οὐκ ἀπιδόσαν τῇ ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας.
 Οὐ γὰρ ἐν ἀπιδόσαν τῇ ἰστίρας ἰστίρας, ἰστίρας
 Αἰνῶν ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας
 Μίσση ὑπερπλάσιον ἀπιδόσαν ἰστίρας ἰστίρας
 Ἐδω αὖ ἰστίρας πᾶν ἰστίρας τῷ ἰστίρας ἰστίρας,
 Ἦδ' αὖ πρὸς τοὺς ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας.

Et tunc stella Cometa ab occidente resplenduit; de qua in iis, quæ de me carminibus co-
 posui, mentionem feci, sic scribens. Jam vero autumnale Equinoctium fuerbat, & Sol
 habebat Virginis desiderabilem faciem, & tunc splendidus illuxit ex Tivracia Cometei
 procerum comam habens in Orientem vergentem, Vespertinus splendebat in quantum
 naæ procederet, semper vindicans magis decursu temporis, quam antea, quantum su-
 perioribus immutationibus luerbat: Neque enim in fixarum regionum locum invenerat;
 sed qualibet velle sublimiora itinera occupabat, quousque transgressus esset semper sub-
 limior ascendens. Ubi illi in summmitate primum come innata fuerant: paulatim mar-
 cescenti mutilis, & decurtatis tunc desit. Et cap. 15. αὖ ὃ ἰστίρας ἐν τοῖς κατ' ἱστορίᾳ
 ὑπερπλάσιον τῇ ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας ἐξήλασεν. Et infra, καὶ ἰστίρας ἰστίρας ἐν τοῖς κατ' ἱστορίᾳ
 ὑπερπλάσιον τῇ ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας.

Μῶν ὃ ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας
 Ἦδ' αὖ πρὸς τοὺς ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας
 Καὶ τὸν ἰστίρας ἐν τῇ ἰστίρας ἰστίρας
 Αἰνῶν ἀπιδόσαν τὸ πᾶν πᾶν, ὃ π' ἀπιδόσαν
 Ἐκπιδόξω π' αὖτις ἰστίρας ἰστίρας
 Μίσση ἰστίρας ἰστίρας, ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας
 Πρὸς ὃ ἰστίρας ἰστίρας, ἀπιδόσαν ἰστίρας
 Καὶ πᾶν ἰστίρας ἰστίρας ἐν τῇ ἰστίρας ἰστίρας
 Τῷ ἰστίρας, ὃ ἰστίρας ἰστίρας τῇ ἰστίρας
 Καὶ πᾶν ἰστίρας, ὃ ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας.

Licet uti in iis, quæ de nobismet ipsis carmine explicavimus, in eorum expositionem voi-
 mus. Et infra. Et nos hoc modo in nostris scripsimus. Carmina non verti; neque e-
 nim operæ videbatur. Ut autem securus de istiusmodi Pachymetæ carminibus
 iudicium feras, en alios duodecim versus, quos ille suæ de Philosophia epitomæ
 præfixit, adhuc ineditos.

Δίχρως ἰστίρας πᾶν ἰστίρας ἰστίρας
 Εἰμὶ ἰστίρας ἰστίρας πᾶν ἰστίρας ἰστίρας
 Πᾶν ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας
 Τῷ ἰστίρας, καὶ ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας
 Οὐκ ἰστίρας, καὶ ἰστίρας ἰστίρας ἰστίρας.

Καίτοι ἀντιόχιος μεταμύθια ἔχουσ' ἄσπετον.
 Εἰς δ' αὖτ' ἐπὶ πλείονος νίος ἔστιν ἰδαίσε.
 Εἴς τε ὅπως ἀντιόχιος ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Εἴς τε ἀντιόχιος ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Πρὶν γὰρ μεταμύθια μάλ' ἐπὶ πλείονος.
 Τῷ δ' αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Οὐδὲ δ' αὖτ' ἀντιόχιος ἀντιόχιος τῷ.

Ferrens ipse sum, si quid est hinc carminibus io tota aeternitate durius. Chazib ipse, & incus, & si quid est io rerum natura asperum, ac perversum præbis carminibus mollius est, & tractabilius. Beo factum, quod ea amissimus, nam io eorum lesione, nooioi ferrea addideremus, jamque video, jam fateor posteriorum Græcorum Mulas, nollas gratias, nollas Veneres habuisse, & omnia præter humanam sermoem sepe locutas, Hæc postrema Carmina ita vertit Pbilippus Bechius:

Exmore, & affert inter sacroque ministros,
 Maxima cura mihi, nostrorum carpe laborem
 Eximia telam non utilitate carentem,
 Rite quidem textam, complexam, aut cuncta Stagira
 Fila tamen volui ingenii, quæ texere & ipse
 Pro ratione mei, ne de tam flumine clavo
 Fori quid amittatur, pereant si marcida fila
 Dissimili tele. Tamen ut sententia nobis
 Firma stat, haud quicquam linquetur, siue peribit.
 Nempe tuis ut opus studii inq̃ue pararent,
 Per pia consellum sacri jejunia luci
 Quod fragili inscriptum hinc tabula transcribere primum
 Deinde creata mihi quoque dignare notare.
 Perfellam quoad ut fuerit tibi calica dentur
 Dona, quoad iudicis, mihi crimen id omne putetur.

Edi. Parf.
 pag. 171

Ejusdem, de quatuor Mathematicis scientiis. Io Biblioth. Regis Gallorum. An opus idem cum Piciliano edito, vel diversum?

Servatur præterea penes me ejusdem Opusculum Græcum πρὸς κατασκευὰς & ἐξηγήσεις τῶν στοιχείων. De Apparatu, & constructione argumentorum. P. πρὸς κατασκευὰς & ἐξηγήσεις τῶν στοιχείων. Breve illud quidem, sed succo pleum. Nec noo ejusdem opus πρὸς λόγους, τῷ δ' αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ. Ad τοι, qui dicunt, propterea dici Spiritum Filii, quod ejusdem cum eo substantie sit, vel quod ab eo digni exhibeatur. Leges illud Græce, & Latine a me conversum in meo syntagmate, de utriusque Ecclesiæ Occidentalis, atque Orientalis perpetua consensione.

Ad recte de Fide senserit? Possivius erga Romanam Ecclesiam oon beo affectum fuisse tradit, ideoque circumspecte legendum, idque ex Capitibus Latinis, ex ejus Historia adjunctis Gregoræ deprehendit. Petrus Halloix quæst. 2. de scriptis Dionysii Areopagitz, vere Catholicum vocat; falso utique eloquio. Non potuit eom esse Catholicus, qui schisma propugnavit, & cootra Romanam Ecclesiam, scripto etiam defenderit, & io eam sæpius oblatrarit, ut ex ejus Historia liquido constat. Pachymen obitum Mauuel Phile in Carminibus non ineleganter deploravit.

Αἴτιον γὰρ ἄλλα ὑπογράφει ἰσως ὁ δῖος
 Καὶ τῷ δῖοι γέννηται δακρύων
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.

Καὶ βιβλίον ἱερὸν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ
 Πῶς δὲ παρ' αὐτῶν τῶν ἱερῶν λόγων;
 Καὶ πῶς μὲν ἐκ τῶν ἱερῶν λόγων;
 Αἴτιον γὰρ ἄλλα ὑπογράφει ἰσως ὁ δῖος
 Οὐδὲ δ' αὖτ' ἀντιόχιος ἀντιόχιος τῷ.
 Τῷ δ' αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Μὴ χίρτος ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Ἐκείνους αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Οὐδὲ δ' αὖτ' ἀντιόχιος ἀντιόχιος τῷ.
 Καὶ τῷ δῖοι γέννηται δακρύων
 Διὰ τὴν γὰρ οὐκ ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Εἰ μὴ δ' αὖτ' ἐπὶ πλείονος ἀντιόχιος τῷ.
 Οὐδὲ δ' αὖτ' ἀντιόχιος ἀντιόχιος τῷ.

Τίς

stibus interclusis, misere vitam agere coactus est. Er sane tantarum simultatum turbine oppressus pene occubuisse, ut Rex Alphonus, quod Andreas illius filius in Præfatione Ptolemaica ad Sixtum Pontificem refert, Neapolim advocasset, & in annos singulos desponsa pecunia non mediocri, comiter, benignèque suscepisset. In exacta senectute repuerascens, & memoria tantarum rerum perditâ, ut de eo quoque refert Raphael Volleranus lib. 27. qui ante memoriam amissam jam senem puer audiverat doceentem, in urbe solus detrito in pallio, pileatus, & nodoso scipione jam jam roicuri corporis membra sustinens aberrabat; juxta Minervæ habitasse ferunt, in qua & mortuus sepelitur: & ne tanti viri nomen una cum ipso tempore elaberetur, marmorea inscriptione figitur. Sed heu rerum fata, lapis ille omnium oculis dum & Scrovophylaceo Ecclesiam ingrederentur, prostat. Inscriptio attritu pedum obambulantium hominum abrasa, tempore, & eo non ita longo aufugit, adeo ut præter unius Trapezuntii nominis vestigia, cæca inscriptio sensim evanescent, avolarit. Extrema senectente doctrinam suam universam oblivioni tradidisse, & anno 1486. decessisse Genebrardus in Sixto IV. & Gualtero ad seculum xv. narrant. Jacobus Gordanus in opere Chronologico Anno 1454. fuisse Romæ Gymnasio præfectum, docuisse Rhetoricam, & morbi gravitate obitum proprii nominis. Rodiginus Lect. Antiq. lib. 27. cap. ultimo, ob libros in Platonem compositos, & convivæ in eum iacta, Cznoticonem, atque Eryonim nuncupatum, & insigniter a Bessarione fuisse profectum.

Scriptit peraque utraq; lingua partim de suo, partim ex una in aliam linguam transferens, quorum potissimum partem, ut etiam in aliis fecimus enumerabimus. Transulit itaq; e Græcis in Latinum sermonem, *Cyris Commentarii in Evangelium Joannis*. Item, *Cyris Thesaurus, sive de Trinitate libri 14*. sæpius cum Cyris operibus impressos, & separatim Parisiis 1514. in fol. Cyris Thesaurus denuo a Bonaventura Vulcanio partim de integro versus, partim castigatus, & ordini quo a Cyris conscriptus fuerat restitutus. Nam in prioribus editionibus ordo omnis a Trapezuntio immutatus erat, multa ab eodem passim omisâ, multa de suo adjuncta, neque pauca perperam versa erant, ut in Præfatione & Annotationibus Vulcanius probare conatur. Opus hoc *Thesaurus* nuncupatum in plerisque Codicibus manuscriptis Athanasio Alexandrino tribuitur, sub cuius nomine in Latinum interpretatio Joannis Baptiste Chamotii, noudum edita, quod sciam, est penes me. Plures homines *Cyrisophani* in *Mattheum*, inter opera Chrysostomi. *Gregorii Nysseni de vita Moysi, sive vita perfecta* Librum, cum operibus Nysseni Basilæ 1562. Viennæ 1527. & alibi sæpius. *Basilii Magni libri contra Eunomium* editi cum operibus Basilii Antuerpiæ in fol. apud Philippum Ntium 1570. Horum liber tertius habetur Tom. 2. Conciliorum editorum Coloniz 1538. in fol.

Eusebii de preparatione Evangelica libri 14. Versionem consecravit Nicolao V. edita est sæpius cum Eusebio. Ea tamen interpretatio non multo sit a viris doctis, imo a plerisque nec immerito vituperatur. Ex Eusebio namque textu multa Trapezuntius detrahit, adeo ut sæpe integra capita omittat, & quod nec ipse Trapezuntius excusabit, totum ultimum librum. Quid quod etiam sæpe numero ordinem confundit, & ut plurimum perperam vertit, adeo ut, quemadmodum ille dicebat, *Eusebius jam si rediret illius translationem ex scriptis suis factam esse, aut vitæ tanderet, aut omnino non agnosceret*. Et Lilius Gyraldus de historia Porcarii Dial. 9. *Trapezuntius non Eusebium Latine vertit, sed particulas hinc inde decerpit*. Et Dialogo 1. De Poetis suis temporis, *Eusebium licet ad Græci exemplar fidem non totum expresserit, ut ex Græco Codice facile videre potest, carminibus recte valuit*. Et hanc inter alias causam fuisse scribit Petrus Halloix Not. ad cap. 8. Vitz 5. Polycarpi non minimam, ob quam Franciscus Vigerus aliam aggressus fuerit interpretationem, & magno confectam judicio in lucem nuper emisit. Sententia de ea versione Vegeri fuit. *Exstitit ante hoc, centum anni Trapezuntius homo, & natione Græcus, & Latinis insuper litteris non mediocriter informatus, qui si bonum ad librorum interpretationem quantum eruditionis, ac solertie offerret, tantum a curis gravioribus temporis, & otii conferre potuisset; nobis atque legendi voluptatem, non alterius opera necessitatem reliquisset. At dum, quod insenset vel cupit, vel excusat, cum eorum a quibus urgebatur, desiderio, vertendi celeritatem agnere aggreter, Eusebium Eusebio suffragatus est; itaque suo ex sensu, cultum ei, speciemque*

fixit, ut ab eo Trapezuntium verius, quam Enselium haberemus. Ita Capitulum ordinem, numerumque mutati, ita sententias, periodos, paginas nonnumquam integras modo interpolat, modo quod longe gravius est, expungit, ac rescit. Librum certe de Enselio quintum ne attigit quidem. Id quod viri etiam doctissimi fraudis fuit, qui cum Enselium Græca non legissent, postremum hunc librum perisse crediderunt. Offendit Gryneus quidam homo, ut ajunt, hereticus velle se tam inveterato morbo medicine aliquid facere: sed offendit re ipsa tantum, quippe qui labei, biastisque nonnullis partim duntaxat ac sepe novis erroribus impleverit.

De versione Historie sanctorum Barlaam, & Josephat, quæ Georgio Trapezuntio tribuitur, editaque est post opera Joannis Damasceni Basilæ anno 1548. ex officina Henrici Petri. Hæc Bellius. De Trapezuntii versione si aliquid dicam, nisi eam mihi quidem antea semper valde rudem, & impulsam visam fuisse. Post autem ubi per Joannem a S. Andrea virum, ut optimum, & doctissimum, ita etiam optimum, & doctissimum librorum copia instructissimum, exemplis Græci copia facta est, innumeris etiam locis vitiosum, quod quidem lubentius certe nimie festinationi, quam Græci sermonis ignorantia tribuendum putarem, nisi nimis multa loca essent, in quibus vix festinationis excusatione, incitie notam interpres deprecari queat. Que rei suspicuum mihi nonnullam injiceret, Trapezuntium fortasse versionis hujusce parentem non esse, nisi in quibusdam etiam aliis eum Græca persæpe non satis assensum esse comperissem. Utcumque rei se habeat, novam traditionem habes, si nihil aliud præcedenti profecto, nisi fallor, paulo clariorem, & illustriorem. Sed eam Trapezuntii non esse apertissime ostendit Heribertus Rosveidus de vitis Patrum lib. 1. in Noris. Extat & alia antiqua versio, quam voluit esse procuratam a Georgio Trapezuntio, cujus nomine editur in editione Damasceni anno MD XLVII. Basilæ ex Officina Henrici Petri. Mihi videtur vetus translatio, multo antiquior Trapezuntio. Nam invenitur ea in manuscriptis membranaceis, & jam ante annos CCC. ea translatione usus est Vincentius in speculo Historiali supra citato. Trapezuntius vero Patrum memoria vixit nondum CL. annis elapsis.

Rhetoricorum Aristotelis libros tres. Habentur cum cæteris Aristotelis operibus impressis Basilæ 1538. Venetiis 1560. & alibi.

Almagesti Ptolemæi libros 1212. Opus posthumum Basilæ apud Henricum Petri in folio. Et hæc quidem edita sunt. Quæ subduntur ex Nota manuscripta inedita, quod ipse sciam, in latebris abscondit.

Interpretatio Aristotelis de Anima. Physicorum. De Generatione, & Corruptione. De Animabus. Problematum. Gregorii Nysseni, de perfectio hominis, nisi eadem sit cum illa, de vita Moyse, sive vita perfecta Basilii. Puto legendum Gregorii. De laudibus Basilii Magni, & jussu Nicolai V. Platonis libros de Legibus. Hanc Trapezuntii interpretationem Bessarion Cardinalis lib. 5. adversus Calumniatorem Platonis examinavit, & errores uti potuit, detexit. Exponam autem, dicit, non omnes ejus errores, longum enim id admodum esset, cum nullus sit locus, qui vacet errore, sed carptim ea duntaxat colligam, quæ vel quilibet interpres intelligere facile potuisset, & sine tanta labe conscribere. Ex his percipi facillime poterit, quam in graviore, vel sententiæ, vel elocutionis genere deficiere hujus interpretis ingenium oportuerit: quandoquidem in locis adeo facilibus labitur, errat, incert, & turpiter ab eo, quem interpretatur, Auctore recedit. Et in fine libri. Si quis suppetente otio conscribere hujus interpretationem cum Platonis scriptis voluerit, tot certe errores, quot verba notabit.

Scriptis vero de suo Latine, de octo partibus orationis Compendium. Augustin in 2^o. 1537. Rhetoricorum libros 5. Basilæ 1522. in 4^o. & Parisiis 1538. in 8^o. De illis Typographus. In emendatione hujus operis, & Græci præcipue restituendi non parum nos adjuverunt Hermogenis Rhetorica Græca: e quibus quantum ad statum inventionis præcepta, & formas elocutionis attinet, bonam partem in suis libris Trapezuntius transulit, ubi interim quædam sunt, sic Latine reddita, ut propter vocabulorum novitatem vix intelligas, nisi prius Græca legeris. Proinde Græca nonnumquam in marginem adscriptissima. Fernandus Alfonso Herrera edidit in eisdem Rhetoricorum pag. 379.

Commentaria in plerisque Ciceronis orationes, & præcipue Philippi Parisiis apud Alenium, & Basilæ cum aliis in Ciceronis Commentariis apud Robertum Vinter, & apud Oporinum 1553.

dimus. *Ad ea tu, aequae atque Aponus ad Lyrantem habes. Quidni? cum ea Vulcanus committere consulis* quae multo longe te sapientiores admirantur, & quae ut aculei videntur: quin & exhibilari vos, quod a veritate aberremus, imaginariis: nec sine ludibrio sequi vos compellat; quae si vera existimasset, numquam dedisset litteras: sed suam impudiam de illis existimata veritas moderetur. Nunc vero affectu enectus, nec ferre valens, quae pro scriptiōibus nostris decantantur, atque circumferuntur, insulas aperi calceat, & dissipat. Verumtamen si nobis consilium uti volueris, invidia valedicens, & maledicentiam ablegans, bene valebis; erisque taciturnitate gloriosior, quam gratulitate, ac rabie, quae in emnes veluti insanus invehitis, sapientior. De versione Ptolemaei, & Commentariis in eundem Trapezuntii scriptiōum non aequus estimator Nicolaus Perottus Archiepiscopus Sipontinus haec habet. In Commentariis, quos in magnam Compositionem Ptolemaei furto a Throno subtrahit edidit, tum etiam in marginibus Problematum Aristoteli, quae a Graeca lingua in Latinam pervertit. Ex, meritis se Ptolemaem, quem jam diu non Latium sed barbarum, & multis in locis mendacem fecerat, nonnullum edidisse, idroque tam egregium opus ad eum misit, & nomini ejus se dedicatum pollicetur una cum Commentariis, quibus sese id opus exposuisse gloriatur, in quibus nihil est alicujus duntaxat momenti, quod non sit a Throno Ptolemaei expostore subtrahit. Sed verba ineptissima ponemus; Ptolemaeus jampridem in Latinam a nobis traductus linguam est, sed non adhuc editus. Et quoniam ad hunc usque diem non recte intellectum Almagestum comperimus, Commentariis ipsum nostris exposuimus.

Comparationem Platonis, & Aristoteli, qua Aristotelem Platone longo intervallo superiorem esse contendit, Venetiis 1523. in 8°. Sed cum in Platonem convitiis, ac maledicentia libri essent repleti, ubi eos Bessarion perlegit, hominis temeritate permotus, & hominis mentem execratus, tacito Trapezuntii nomine in Calumniatorem Platonis libris IV. respondit, quibus primum sapientiam Platonis, atque doctrinam, mox scriptorum ejus cum nostris similitudinem, tum probitatem morum, vitamque integerrimam exponit: & ut infamiam hominis magis, ac magis propalaret, quantum addidit, in quo Trapezuntii in Interpretatione Legum Platonis semel, atque iterum ab eodem edita, errores, ac lapsus collegit, refutarit, & emendavit, adeo ut plane ostenderit, non potuisse eum de tali Philosopho judicium ferre, quem minime intellexit: & ut accuratior, atque absolutior tractatus haberi posset, Disputationem suam, *De natura, & arte*, multis antea annis scriptam in eundem Trapezuntium, cum ad utrumque Philosophum quaestio illa pertineret, adjunxit.

Anno 1365. e Creta Constantinopolim navigans *Andreas Chii Martyrium*, quod eodem ferme anno in protestationem fidei Christianae ille subierat, a Byzantinis narratibus audit, idque postea Romae post duos annos promissionis debitum persolvens Latine conscripsit. Habes apud Surium Tom. 3. 29. Edit. Paris. Maii. De fide bujus Historiae haec habet Petrus Canisius de B. Virgine lib. 5. ^{Ed. Paris. 1577.} cap. 19. *Et si vero Auctor vetus non est Trapezuntius, ut qui sub Federico III. Caesare scriptor celebris vixit, tamen de fide praesentis historiae ab illo descriptae, nullus est ambigendi locus, cum Graecus ipse in Creta natus de Graeco martyre non alia testetur, quam quae in medio Graeciae, & in Regia urbe per magistratum publice gesta, nec minus Latinis, quam Mahumetanis nota, ac eo tempore plurimis visa, audita, comperita fuerunt. Ut autem sine fuso simpliciter veritas narretur, visum est Trapezuntii verba, quae mihi primum amicis in Italia legenda obtulit, & deinde Colonias per probatissimum sanctorum historiarum inferre, hoc loco repetere omnibus insignem historiariam judicandam rubere.*

Item expositionem illius loci Evangelii Joannis; sic eum volo manere, donec veniam cap. 21. ad Sixtum IV. Pontificem, quae conatur asserere Joannem Evangelistam nondum esse mortuum. Legitur inter Orthodoxographia Basilicae impressa, & Tom. 6. Bibliothecae Patrum Parisiis 1576. & alibi. In eam sententiam peculiari opusculo Bessarion Cardinalis invehit. *At hunc Vir, addit Possivinus, aliud diceret, si modo esset superstes. Nos item syntagmate nostro, Desane, & vite exitu Joannis Evangelistae, utramque sententiam examinamus, & quam earum verior sit, inquirimus.*

Quae sequuntur an edita sint, quaerunt alii. *Oratio in funere Michaelis Veneti ad Turcarum Imperatorem. Itagege, & Commentaria in magnam compositionem Ptolemaei. Oratio. Epistola. Exhortatio de recuperanda terra sancta. Contra Thronodum Gazam. Ad Leonellum Episcopum, & responso in intellectum Guarini. Dialogus de Fide.*

Addit Gesnerus, *De divina substantia secundum Aristotelis doctrinam. De veritate Fidei Christiane. Epistolas in Psalmum 44. quarum quaedam extant Venetiis ad S. Antonium.* Quæ quamvis Latina habeantur, nullus tamen dubito potissimam eorum partem Græcæ etiam ab eodem fuisse conscriptam, ut infra, dum ejus tractatus Græcos enumerabimus, abunde patebit. Eo namque ævo celebres in utraque literaturæ Viri, & in utriusque eloquentiæ facultate eximii, ut utriusque primis nationibus satisfacerent, gloriamque sibi ex utraque lingua veram caperent, ac solidam, quod Græcæ prius scripserant, Latine postmodum enuntiabant vicissimque Græcæ, quod Latine. Dictum comprobant Trapezuntius, Bessarion Cardinalis, Theodorus Gaza, Argyropolus, & alii.

Carmina etiam Latina non infeliciter composuisse habeo ex Gyraldi Dialogo 1. De Poetis sui temporis. *Docti plerique Georgium meum satentur versus composuisse, quod vel palam cognoscere potestis exiis, quæ de Orpheo, Musæo, Lino, & aliis pluribus Græcis Poetis in Latinum convertit apud Eusebium Pamphilum.*

Ex iis vero quæ Græcæ composuit, *Epistola ad Joannem Paleologum Romanorum Imperatorem*, qua cohortatur, ut in Italiam ad Synodum naviget, Concilium Basilicense, cum ab auctoritate Romani Pontificis desciverit, parvipendat, nec ad illud animum advertat, edita est Græcæ, & Latine cum Simocatta, & Phranza a Jacobo Pontano Ingolstadii apud Adamum Sartorium 1604. in 4°. Habetur m. in Bibliotheca Regis Gallorum, Bavarica, Augustana, Vaticana; eratque apud Antonium Augustinum sub hoc titulo, *Georgii Trapezuntii descriptio missa ad Imperatorem Romanum Joannem Paleologum. De navigatione ejus in Italiam.* Cod. 160. ex dictis tamen error manifeste deprehenditur. Ex forte non aliud est, quod in Augustana conservatur. Index manuscriptus Georgii Trapezuntii Autographum, ut videtur, de Manuele Rege.

Græcæ vero inedita sunt, *εἰς τὴν πρεσβυτέραν προέχοντα εὐαγγέλιον. Introductum in magnam Ptolemæi Construtionem*, in Biblioth. Augustana, & Scoriali Catholica.

Ad Easium Monachum, *Utrum natura consilio agat, sic quærit Basilianensis epistola*, Mediolani in Bibliotheca Ambrosiana. Eam Latine interpretatus est Bessarion Cardinalis lib. 4. adversus Calumniatorem Platonis, contra quam & scripsit. P. *πρὸς τὸν φίλον Νικόλαον ἑταῖρον αὐτοῦ ἐκ τῆς ἑσπέρου.* Sed cum nomen Auctoris in nonnullis Codicibus confundatur, multi namque libelli illius, *Naturam alioquin gratis omnia agere*, parentem Theodorum Gazam, multi Bessarionem faciunt, unde error irreplet ex eodem Bessarione lib. 6. cap. 3. addicamus. Cum enim Bessarion in hoc argumentum breviter quidam ad Theodorum perscripserit, Georgius Trapezuntius illis perlectis, ut odium, quod in Bessarionem, ab eo tempore, quo ei Theodorum in doctrina præpolerat, conceperat, aliquando pareret, adversus ea scripsit. Sed ut honestius Bessarionem impeteret, finxit se ignorare, quisnam ejus libelli Auctor esset, & Theodori, non Bessarionis disputationem illam esse, seque Theodoro contradicere simulavit. Offendit præterea, scribit Bessarion, *Athanasium suum, qui hæc scripta ei tradiderat, cum tamen Esaias non Athanasius fuisset. Solus enim Esaias ea scripta a nobis habuerat. Hic tamen, quasi nostra interesset a quo ea accepisset, epistolam ad nos scripsit, qua oblatum sibi ab Athanasio fuisse opusculum significavit.* Plures ergo de eodem argumento Trapezuntius epistolas dederat, quibus Bessarion, & Gaza respondit.

Erat in Bibliotheca Lolliana ejusdem *εὐαγγέλιον*. De eademne, an alia materia, mihi non liquet.

Vidi præterea ejusdem tractatum *πρὸς Εὐαγγελιστάς, de Eleemosyna.* P. *ἥ ἐστιν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.*

Πρὸς τὸν φίλον τὸν Κυβουλεύοντα τὸν Γραμματεῖ. Ad Joannem Cubuclesium contra Græcorum. *De processione Spiritus sancti.* P. *ὁ ὁμοῦς μὲν ὁμοῦς αὐτὸς ἐστὶν ὁ ὁμοῦς.* Servatus Scoriali in Bibliotheca Regis Catholica, & Vaticana, & Ambrosiana Mediolani, & apud Alexandrum Cherabinum elegantissimo charactere. Hinc noto illum esse hunc Joannem Cubuclesium quem Trapezuntius alloquitur a Joanne Cubuclesio pariter cognomento Caminiato, qui sub Leone sapiente Imperatore de obsidione, & excidio Thessalonicensi anno ab orbe condito 6410. a Christo Servatore 902. non inelegerat scriberebat.

Ἐπιστολὴ αὐτῷ πρὸς τὸν Κρίστον ἱερομνηστήν, ἥ ἐστὶν πρὸς τὸν ἱερομνηστήν τὸν ἀπὸ τοῦ

παρὰ τῆς πρεσβυτέρου, & καθολικῆς ἐκκλησίας. *Epistola ad Manabios Cretenses, & Sacerdotes de processione Spiritus sancti & de una sancta, & Catholica ecclesia. P. Σίμων ὑπομνήματα πρὸς τὴν ἀρχιεπίσκοπον.* Legitur manuscripta in Bibliotheca Vaticana, Aitempliana & Bavaria Cod. 115.

Παρὸς τῆς διὰ θεοῦ πρὸς τὴν Χριστιανὴν πίστιν. *De veritate fidei Christianae.* erat in Lolliana.

In Georgium Trapezuntium, qui Turcas omnibus Imperatoribus praestantior esse voluit, scripsit Nicolaus Junius de Athenodo Episcopus Celegerianus, & in castro sancti Angeli de urbe Praefectus. At Nicolaus Perottus extat apud Joannem Perottum Episcopum Amerinum. Et primum quidem Nicolaus Perottus eius eloquentiam taxat. *Sed quid est, ait, quod eloquentia tua tantum tribuit Fertur quondam Jupiter summo studio quaevisse, quodcum animantium genus pulcherrimum filius produceret. Quocirca omnes ferarum genus, & squamigeros etiam pisces hominibus permixtos ad eum cum liberis custodisse. Inter haec comparuisse etiam finiam, parvum inter alias natum gerentem, & quasi omnium pulcherrimum Jovi ostentantem. Quae res cum Deum ad risum forte movisset, finiam in hoc carmen prorupisse:*

Juppiter hoc norit, mancat victoria si quem,

Judicio praestis omnibus iste meo.

Id mihi contingere in praesentia tibi videtur, cujus oratio cum barbara sit, puerilis, inepta, & ne mediocriter quidem erudito viro conveniens, tamen eloquentiam tuam extollit, & quae finiam Jovi filium suum ostentans, ab eo, atque omni turba irridetur, homo plant. pag. 311. rudi, & barbarus. Et, Non vides Aene, non sentis, non intelligis scripta tua apud omnes contempti, derisui, ac ludibria esse? Cuius oratio praesertim, ubi eloquentiam tuam extollit, fracta est, humilis, infans, & plane puerilis. Ubi legisti apud doctos & eloquentes viros, hac ratione commotus pro permotus, & impulsus? Ubi eloquentiam gratia Dei praeter ceteris habes, pro eloquentia Deo propicio superior ceteris? Ubi dicis eloquentiam ita aegerri, animi, atque corporis dotes, pro corporis, & animi dotes? Ubi conferrem, pro, utilis essem, nullo casu adhaerere? Ubi, aeternum illi nomen ad omnes, qui Latine sciunt, asserrem, pro aeternum illi nomen apud omnes, qui Latine lingua utuntur, vel, qui Latine linguam non ignorant, compararem? Sed volo in re manifestissima divinus immorari. Et postremo quidquid est in orbe maledictum, id totum in unum Trapezuntium cumulavit. Neque enim veretur cum compellere, belluam, putrida carnis inutile frustum, usque aetatis praeclearum Nesciorem, cujus ex ore sille amarior fuit oratio, aequam, sceleratissimum virum, carnificem, perniciosam pestem, dedecus hominum, turpitudinem seculi, nostra Reipublica serquiliuam, sceleratissimum, impurum, impium, infidelem, barbarum, sordidum, proditorem divinae religionis, haereticum, tetrum, & detestabile monstrum, scelus, flagitium, lucem, tabem, prodigium, portentum, truculentissimum feram, humani generis insaniam, miserissimum, omnium avarissimum nefaria etasit, praeclearum, immanissimum, tetrum, sordidissimum, ac detestabile monstrum, Turcum, imo Turco turciorem, sceleratorem, imo Turcorum omnium turcissimum, omniumque memoratissimum turpiorem, & si quid dici tetrius potest. Addit, Nimirum crevit audacia, & temeritas Domini. Ter intra annos quindecim carcerem esse expertus; primo iracundia, secundo libido, tertio prodelluicis crimen cum in vincula compulerunt. Ausit semper furorem, & impunitus eum ad quovis flagitia precipitem fecit. Praeterea. Nam quia casu ursorio quo, opinione olim quadam doctrinam consecutus in Italia fuerat, primis illis temporibus, quibus revocari in lucem, quae diu sepulta fuerat, optimarum disciplinarum studia cupere, postquam advenit doctissimorum virorum, quos Nicolaus Quintus Pontifex undecumque in urbem accivis, ignorantia tua detesta est, praesertim interpretatione problematum Aristotelis, quae Theodorus Thessalonicensis utriusque linguae doctissimus edidit: Mox te rabies quodam immensu furoris invagis, ac veluti Draconis epulo calice insaniere, ac palam furere capisti insular rabidi caui, hinc atque illuc anxius circumferri. Jamque non modo ipsum Theodorum, sed quoscumque Theodoro favore intelligeres. Omnes autem tui palmam jure optimo debent, in eum geunium exercere. Hinc te semper furia agitare, hinc superbia, indignatio, invidia precipitem ferre. Hinc tu maledictu in omni inveni, non Principibus, non Cardinalibus, non summis Pontificibus parcere. Et haec quidem Perottus in Trapezuntium, oblitus, ut ingenue fatear, modellae, gravitatis, atque boni viri officii, quae tantopere laudaverat pro eodemmet Trapezuntio in Biflatione. Haec omnia, aiebat, & plura potuisset in medium asserre Bessario, si voluisset; sed dedit hoc partim gravitati suae,

ne enītas, & pudicas aures tanta verborum impuritate, tanta obscenitate orationis, tam horrenda, atque execrabili scelere commemoratione macularer, atque offēderet; partim mansuetudini, & lenitati, ut te quavis atrocissimum hostem Deo, hominibūque inuisum redderet, & salutem, ac vitam tuam in periculo poneret. Vides ergo prazantissimos quosque illius ætatis viros acriter dicta Trapezuntii examinasse, reprobasseque, quod non leve est illius doctrinæ argumentum, graves nihilominus Bessarioni cum eo inimicitia fuisse, & magnæ rei literariæ controversiæ, lege Bessarionis cap. 4. lib. 6. in Calambiatrem Platonis.

Ed. Porrb.
p. 312

Quid autem Angelus Politianus olim de doctrina æstinaverit, ingenioque Georgii Trapezuntii fuisse Miscellan. cap. 90. testatus est. Illud in Theodoro mirari me fateor, quid ita scripserit in præfatione librorum de animalibus Aristotelis, quibus unis præcipue commendatur, adiutam sese a nullo, nec certare ad eum ceteris interpretibus, quos, inquit, vincere nullum negotium est, cum libros eosdem sic Georgius Trapezuntius ante ipsum luculente verterit, ut vel redditus, quæ apud veteres innumerat, vel per se denus scilicet, excogitatissque vocabulis, Latinam præfari indolem referentibus, vitio saltem nostro, primus opinor, iuniorum docuerit, cur ipsi minus multas, quam Græci rerum appellationes habeamus. Hoc igitur si quis libros diligenter legerit, minus profecto Gazæ laudabit, pene illius vestigiis insistentem, quin si homo erit ingenuus, credo, stomachabitur sic a Theodoro dissimulatum, per quem maxime profecerat, sic habitum pene contemptui, ludibrioque, cuius potissimum laboribus insudabatur, nobis vero etiam fortasse habebit gratiam, quod ista reddere sui auctoritatibus contendamus. Nam quantum sibi Georgius in eo placeret opere, vel illa de Præfatione verba significant, quibus sese libros eos Latinis, ait, non minus elegantius, enucleatiusque dare, quam apud Græcos habeantur. Sed & hoc ad se trahere Theodorus conatur, ut item, quæ de Mensibus Græce prædicit, ex huius potissimum, de qua loquimur, interpretationis præmio sublegetur. At enim sive, sicut apparet, acerbissima inter hos Græcos inimicitia, sicut in Grammatico quoque suo Commentario Theodorus Georgium vocat bunc Porrboscon, quod alienum sortum significat, alludenti, arbitror, ad Georgium veterem Grammaticum, cui cognomen fuit Græci Charoboscon ducere. Cetera porro, quæ Theodorus hic edidit, ubi modo non repetendum sit accusandus, sicut eruditione, diligentiaque non careret, ita, ut mihi quidem videtur, ad eam quoddam striclius, curiosiusque revocanda. Nos hoc loco nec doctiorum nitida nomina tentamus apud imperitorum decolorare iudicia, nec tamen dissimulare, quod in quoque desideremus, aut inobscuratam transire volumus, cui veritati patrocinetur. Ut autem habere stylum, quammaxime ingenium, paratissime volumus, ita quam minime accusatorium, quam minime licentiosum, & noxium. Nec enim tam vassellam proferemus, quam exhibemus industriam. Vossius tamen Institut. Orator. lib. 4. cap. 3. quemadmodum & Bessarius Trapezuntium Gazæ postponit. Minime, inquit, profecto conferri meruit cum Theodoro Gazæ, cui eam æquiparavit Angelus Politianus. Itaque iure politissimi Iugentii virum hoc nomine reprehendit Perrheosius in epistolis. Neque ignoro, Trapezuntium erroris aliquos observasse in translationibus Gazæ, quos hic monitus correxerit, ut & memorie prædidi Erasmi Catalogo Lucubratorum deorum. Verum & illud scio longe plura esse in Trapezuntio, quæ Gazæ potnerit culpæ. Nam & in eo desiderare potuit fidei plus in transferendis e Græco auctoribus, & majorem lingue Latine peritiam. Et Lib. 3. de Histor. Lat. cap. 8. Filium reliquit Andreæ Trapezuntium qui Petri defensionem scripsit adversus Theodorum Gazæ: ac præfationem ad Sixtum Pontificem præmissi translationi paterne Ptolemæici operis de magna constructione. Andreæ filia nupsit Fausto Magdalena Romano Porta, qui Leoni prægrati erat, atque anno MDLXXVII. Roma ab exercitu Caroli V. capta, ac diruta, Jovis teste perijt. Nam tum tamen a Vossii sententia, qui ibidem Secretarium Pontificum, maximæ existimationis, ac dignitatis inter Ecclesiasticos virum, cum scriba, seu amanuensi, servili mancipio, ut ita dicam, confundit. Quis tandem, ut id quoque obiter admoneam, sine stomachu leget Thomam Rivium in Iustiniani defensione contra Alemannum, qui Vaticanæ Bibliothecæ custodem, munus & dignitate sua, & cunctum virtute, atque doctrina amplissimum, pulcherrimumque maligne admodum, de pulverisandis Bibliothecæ Vaticanæ libri operam navare scribit?

GEORGII CAMARIOTÆ, nisi nos nomen fallit, & pro Matthæo, cuius pleraque ad hunc diem manuscripta in Bibliothecis latent, irreplevit, *Encomium* in

in *tres Hierarchias Basilium, Georgium, & Chrysostomum*, in Bibliotheca Gallica Fontis Belli alterum refert Possevinus, & meminit Robertus Constantinus in Bibliotheca. Ego vidi Matthaei in eodem laudationem, illo principio, *ἄνω ὁ Θεὸς τοῦ τοῦ λόγου Θεοφάνους, ὁ λόγος ἡμετέρας σωτηρίας*. An eundem cum eo, quae Georgii asseritur, vel diversum non video. Videbant quibus Fontis Belli Libros evolvere permittebatur, quod ut diligentius faciant, alterius principium hic descripti. Dum hac scriberem a Puteatis Fratribus, quibus, nescio, an unum unquam hominem, aut magnitudine animi, aut humanitate, aut in aliorum studiis promovendis facilitate parem zetas nostra secundissima tulerit, grandiorē sane neminem, admonere, quemadmodum, & de plerisque aliis, quae in ista Diatriba de Georgiis ex intrinsecissima Gallorum Regis Bibliothecae profero, Georgium hunc Camariotam nullum fuisse, qui de tribus Hierarchiis scriperit, sed errore in Catalogo nomen Georgii pro Matthaei positum fuisse aliis fecisset. Eodem errore Matthaei Camariotae epitome Rhetoricorum Hermogenis, & epitome Progymnasmarum Georgio Camariotae tribuatur in eodem Catalogo. Gavius sum propterea mihi, conjecturam meam aliquid firmitatis habuisse. Expungatur igitur et Georgiorum albo Georgius iste Camariota, qui nullus fuit.

DE GEORGIO BALSAMONE Gyraldus de Portis fui temporis Dialogo 2.
Fuit & Georgius Balsamo & ipse Graecus, qui diutius inter familiares amplissimi
Cardinalis Salvatii nuper ad interitum vixit, cuius & carmina & soluta oratio-
ne quaedam levi poluit.

GEORGIUS MARMORIUS in Esaiam Prophecam ex compluribus Patribus
fatis amplam Catenam concinnavit, illius fragmentum attulerat in Bibliotheca
ex Ambrosiana Mediolani ab illis verbis. *¶ Et hinc post hoc anaxipore,*
¶ anaxipore, ¶ anaxipore. Quis ille fuerit, aut quo tempore scripserit, quærent,
quibus plus oii est. Ipse cum diligenter perquirem, & ad id digno-
scendum titulum operis, uti in Græco est ab humilissimo Paulo Sfondrato expo-
serem; ille respondit in eo Codice nullum esse titulum operis præfixum, cum
pars anterior libri desideretur. Sed in folio albo ante opus cum ipso opere
compaginato Italice esse adnotum Fragmentum Catenz in Esaiam Georgii
Marmorii. An ergo scripserit hic Catenz vel pollestor? pro meo tamen munere
fatis est illum recensuisse.

GEORGIUS GELESIOTA composuit orationem funebrem in Theodorum Xanthopolum . P. Ἰωάννης αὐτῷ τοῖς βασιλεῦσιν ἀδελφοῖς , & πατριάρχαις ἐκτίθηται . Virebat sub Andronico Palaeologo Gregorii Cypri Patriarchæ Constatinopolitani apprime familiaris , auditor , ut ipse in eadem oratione fatetur Theodori Xanthopuli , quem propterea laudandum fulceperat . & τούτω γὰρ φίλω εἰς χαλκιστάσιον , οἱ εἶς σφαῖρας , δ' ἐξ ὀλίγων· ἐπὶ τοῦ αἵματός μου πορεύομαι . εἰ τὴ συνόδου καὶ πρὸ λόγων ἀλλήλων χρηματίζω , ὁ δεκαπέντετος καὶ ἑκατοστήν τε καὶ χρεὶς ἐστίν . καὶ χρὲ τ' ἀποδοῦναι . ἔπειτα ἀρχιδὸς κατέβη μόνος γενοὺς λόγῳ τὸν λαόν πορευομένην . Et , Σπύριμ μὲν δύω ἔτη τὴν σοφίαν ποιῆσαι ἕως πάρος , & περὶ ταῖς διδασκαλίαις . Nonnulli preterea mihi irascuntur audio , si a primo , quod dixi , pilo decessisse conjiciant ; & in re potissima , ac pulcherrima , eloquentia fecisset , cujus ille nobis et dux , & Magister , si verum dicendum esset , fuerat , familiaris neglexero passim ad minus oratione illius speculebram cōboscuisse . Et , Deploro itaque multis nominibus sapientiam , o Pater , & informator , & magister .

GEORGIUS GEMISTUS cognomento, qui & PLETHO quodammodo et sonat, fuit Platonis amore, ut Manuel Plethoneffius Magnæ Ecclesiæ Rhetor in tractatu contra eundem de profectione Spiritus sancti, asserit; ἀλλὰ τὸν ταῦτ' ἔχει διαβεβαιῶσαι οὐκ ἐν τῇ Πλάτωνος λογιστικῇ τῷ λόγῳ, οὐδ' ἐν τῇ τῆς Πλάτωνος ἱστορίας ἀναπόδειξιν. Sed tu tuius rei magister, quæsi jam Platonis animo infusatus, & pro Gemistæ Platonismum remissionem compellat: fuit, ut Trapezuntius in comparatione Platonis, & Aristotelis ægynomatus, credit, quemadmodum nonnulli præferunt Platoni immutatis nominibus ad res maximas vocatos fuisse docemur, eodem pacto Gemistæ nomen verissime, ut se facile de celo lapsum crederemus, & citius deliramus, & legem eius suscipereamus. In the Platonismo, ut plurimum vixit, & verius in Italia eo, quod Concilium sub Eugenio Florentiæ celebratum est tempore, cum B-

farione, Gaza, & aliis: refert ipse in Responsione ad Georgii Scholarii pro Aristotele objectiones, *εὐ ποὺ δὴ οὐδὲν ἄξιον ἱστῆσαι, ἢ ἡ νῆξ ἡ ἐνὶ ὄψεσιν, οὐκ ἂν ταῦτ' ἢς ἐστίαν ἀνὰ τὰ ἀνθρώπων, καὶς δὲ ἡ ἐνὶ ὄψεσιν, ἡ αὖτ' ἡ ἐνὶ ὄψεσιν ἀνὰ τὴν ἐστίαν ἔχουσιν. οὐδ' ὅτι δὲ ἐν μὲν ἡ πᾶσι πᾶσι ἀνθρώποις, ἀνθρώποις δὲ ἐστίαν ἔχουσιν ἀνὰ τὴν πᾶσι.* At tu vero, aut cum eorum nemo congressus ei, aut, si congressus ei, eorum sapientia band probus iudex fuerit. Nos autem & congressi sumus. Et quoniam eorum sapientia est, novimus. Sunt enim te, & multo praestantiores, nec usquequaque exalta illa, sapientia possent. Fuit patria Byzantium temporibus Manuels Palzologi, & iam labentis Graeciae occasu, tum prudentia, tum moribus, ac scientia spectabilis. Graece plura scripsit, qua proprium dogma comprobans, qua aliorum sententias retellens, quem veluti oraculum sapientissimi quique, quando praesentes ipsi adesse non poterant, consulabant. Gemistus vir, scribit Georgius Chariandet, in omni scientiarum genere eminentissimus, cognomenque Pletbonis accepit, quasi Platonis, eo quod Platonis Philosophorum principi maxime accederet. Et Antrimachus apud Gyraldum de Poetis sui temporis Dialogo 2. Huius tanti viri cum Hieronymus in Latinum sermonem ex Graeco ipse converterem, de eo in Praefatione sic dixi: Illum dico Gemistum, quem non solum Graecia, sed universus fere terrarum orbis ob varias, atque multiplicem divinarum, humanarumque rerum scientiam admiratus, eo quod Platonis Philosophorum principi atque Aristotelis Graecorum, & Latinorum omnium consensu proxime accederet. Et Bessarion Cardinalis adversus Calumniatorem Platonis lib. 6. cap. 1. cum opinionum Platonis amulum, atque defensionem vocavit. Nec dissentit Gyraldus, Pletbon habitus est in primis Philosophus, & quidem excellentissimus, quod cum ipsius multiplicibus, & variis operibus, qua apud Graecos legatur, tum ex testimonio Bessarionis Cardinalis amplissimi, & monumentis eideri potest.

Illius opera apud Diegem Hurtadum Caesaris apud Venetos oratorem fuisse tradit Gesnerus; eaque sic enumerat. *Ad Regem liber. De Virtutibus liber unus. Paraphrasi in Demonstrationes. Epicedium in Reginam Helenam. Liber de Generatione Deorum, quem vidi manuscriptum Bononiae apud S. Salvatorem. Adversus librum per dogmatem Latinorum, nimirum quod ad Spiritum sanctum. Demonstrationes naturales de Deo. Morsuum, & aurum ordo ac dierum recensio. Oracula magica scriptura Zoroastri, qua & Parisius impressa sunt Graeco & Latine versum 1538. in 4^o. Chartis duabus absque nomine Graeci interpretis, qui Georgius Gemistus est. Historica, & Geographica quaedam huius Anistorii, & sunt Choreographia Peloponnesi, & Thebais, idem Diegus Hurtadus habet. Libellus de iis, in quibus Aristoteles cum Platone non convenit, & quod potior sit Platonis sententia, excusum Venetiis apud Scotum in 8^o. cum Bernardini Donati Veronensi Paraphrasi. Libellum contra Georgii Scholarii argumenta, adversus pro Aristotele Bononiae apud S. Salvatorem vidi, sed imperfectum. Addunt Epitomatores. In Bibliotheca Imper. Vindob. habetur Gemini Pletbonis epitome historiarum Sicularum Graece manuscripta in 4^o. Eiusdem libellus de generatione Deorum ibidem manuscript. comuto admodum omnino, atque indistincte; nos, si quid potuerimus enucleatius illa expendimus. Et primum de iis, quae typis vulgata sunt, sermonem instituemus.*

De Gestu Graecorum post pugnam ad Mastineam duobus libris digesta, Graece impressa ab Aldo Venetiis cum Xenophonte, & Herodiano 1503. & Basilica cum praefatione Camerarii cum aliis 1541. Latine etiam reddita a M. Antonio Antimacho non semel, nec uno in loco, qui in Praefatione ad Mathaeum Antimachum Patrem ita sibi placuisse hunc auctorem refert, ut nihil magis; atque eum non tantum esse verbis aptum, presumque, sed etiam artificio tanto, tanta lenitate, ac rerum copia ferri, ut post Herodotum, ac Thucydidem cum antiquissimis Graecae scriptoribus non immerito comparari possit. Habebantur manuscripta in Bibliotheca Joannis Surii. Verderius.

De virtutibus Libellus sub Pletbonis nomine Graece editus est Antuerpiae apud Plantinum cum aliis ejusdem Opusculis 1552. in fol. & Graece, & Latine ex Interpretatione Adolphi Ovonis Augustani Basilicae apud Oponium 1552. in 8^o. & in doctrina recte vivendi ac moriendi cum plerisque aliis, idem Graece, & Latine editus est cum Hieronymi Vvolphii annotationibus, & Lenz cum Interpretatione ejusdem Vvolphii 1590. in 8^o. Vertit etiam illum Latine Vincencius Marinerius, ut ipsemet scribit Epist. ad Franciscum Dazam anno 1636. edita. Legitur manuscriptus apud me bis, & in Bibliotheca Bavaria Cod. 224.

Veneta S. Marci Scam. 32. num. 22. & Augustana scriptissime, & legebatur in Bibliotheca Antonii Augustini Cod. 255.

Orationes duæ, quarum altera est, *De rebus Peloponnesiacis constitutis* ad Mameum Imperatorem, altera ad Theodorum Despotam *εὐφροσύνην Σωφρίαν*, de eodem argumento cum interpretatione Latina Gulielmi Cantieri, Antwerp ex Officina Plantiniana 1575. in folio. Habentur manuscriptæ in Bibliotheca Bavarica Cod. 200. & alibi.

Subjungitur, *Locorum Peloponnesii omnium* per longitudines, & latitudines Astronomicas *descriptio*, delumpta ex Ptolemy, sed quæ variant, a Gemisto esse correctâ, nullis dubio, si manuscriptis habenda fides. Et elenchis hîc, & in Auctores summos animadvertionibus maxime delectatum fuisse Plecthonem, ex iis, quæ infra recensentur manifestum cuique fiet.

De Platonicæ, atque Aristotelicæ Philosophiæ differentia, Libellus publice expositus est Basileæ 1574. in 4^{to}. per Georgium Cuziandrum in linguam Latinam translatus, & Venetiis Græce apud Scorum cum Bernardini Dozati Veronensis Paraphrasi in 8^{vo}. Græce etiam editus est Parisiis 1541. in 8^{vo}. cum eisdem Bernardini Dialogo, *De Platonicæ, atque Aristotelicæ Philosophiæ differentia*. Extat manuscriptus in Bibliotheca Veneta scam. 17. om. 14. & scam. 27. num. 51. Augustana, Index ms. Ambrosiana Mediolani, Bavarica Cod. 261.

In oracula magica Zoroastri Commentarii editi sunt Græce & Latine studio Joannis Opiopoli Parisiis 1599. in 8. cum Sibyllinis oraculis. Subsequiturque eorumdem Commentariorum Interpretatio Jacobi Marthani. Et antea Græce, & Latine separatim Parisiis in 4^{to}. apud Joannem Lodoicum Tiletanum 1538. eodem Marthano interprete. Titulus operis variè conceptus reperitur, alii enim scribunt. Πλάτωνος ἱεράωντος τῆς ἐν δαίμονος πνεύσεως ἀπορίων. Plecthonis expositio eorum, quæ in his oraculis obscurius effertur. Alii μαγικά διγὰν τῶν ἀπὸ Ζωροάστρου ἐκρηγνέντων παρὰ Πλάτωνα. Oracula magica eorum, quæ Zoroastrem Magum secuti sunt, enarrata a Plecthone. In eadem expositione Plecthi circumferuntur. Extat in Augustana Index ms. Nec alia videntur esse, quæ sub Zoroastriorum, & Platoniorum Dogmatum summa, titulo in Bavarica Bibliotheca Cod. 183. habentur. Legi etiam in Catalogo uestio quo, Georgio Gemista Plecthon Historiâ della Monarchia de los Perlas, traducta in Castellano per D. Pedro Davil 4^{to}. Vall. 164. L. 19. Et hæc quidem edita sunt.

Inedita etiam pleraque sunt, nec minoris momenti. Nempe ex plezisque auctoribus, *Excerpta*, sive *locâ notatâ digna*, qualia fuere, ex Appiani Historiâ de Macedonici Regibus, ex Strabone, ex Theophrasti historiâ de Plantis, ex historiâ Animalium Aristotelis, ex Dioscori Siculo, de Asyriorum, & Medorum regno, ex primo Antiquitatum Dionysii Halicarnassæ, ex eodem de Trojanis Diis, quos Æneas in Italiam transtulit, de Saraceniis post Heraclium felici progressu. In Biblioth. Bavarica Cod. 185. Nec alia sunt, quæ alibi leguntur. Πλάτωνος παραβολὰς in τῷ Edit. Paris. πρὸς τῶν ἱερῶν. Plecthonis selecta ex Animalium historiâ. Et in Veneta S. Marci, pag. 186. Collectiones ex diversis Auctoribus scam. 20. num. 20.

Georgii Gemisti artis Rhetoricæ prolegomena, vel potius incerti de præmiis Artis Rhetoricæ. Epitome in Hermogenis Artem Rhetoricam. Erat in bibliotheca Antonii Augustini Cod. 255. 1. t. Scoriaci Regia πρὸς ἄνθρωπον, ἀπορίων Περικλέους ἡγεμονίας ἐκρηγνέντων. De virtutibus, Præmiis, Rhetoricis, Aristotelicis questionibus. Κατὰ τὴν Στραβόνος κατὰ τὴν τῶν ἱερῶν καὶ τῶν Γεωγραφικῶν ἀπὸ διερμηνεύων. Adversus Strabonem de nonnullis ab eo non recte in Geographiâ enumeratis. In Palatia Heidelbergi Cod. 177. & Britannici, & Gallici manuscriptis. & alibi. in τῷ Στραβόνος Γεωγραφικῶν, πρὸς τῶν τῶν καὶ οἰκιστῶν χῆμας ἐκρηγνέντων παρὰ τῷ Γεωγρ. Πλάτωνα. Ex Strabonis Geographici de figura terre habitatione, sed correctâ a Gemisto Plecthone. In Vaticana. Scoriaci Regia vi. ff. 10. & vi. ζ. 6. Veneta S. Marci scam. 27. num. 17. & Ambrosiana Mediolani.

Geographiæ Thebæus in Bibliotheca Palatina Heidelbergensi Regia Scoriaci. 11. num. 5. De sistmo Veneta S. Marci. scam. 32. num. 22.

Προφητεματικῶν. Allocutio. P. οὐκ ἐστὶν παραβολὴν, ἀδύνατον, καὶ τῆς πόλεως καὶ ἀνθρώπων. Mediolani in Ambrosiana.

Capita quædam Musicæ Plecthone Auctore. Bavarica Cod. 183.

Προδρόμος εἰς τὴν δόξαν τῆ βασιλείας Μαννὸς τῷ Βασιλεὶ τῶν ἑσπερίων εἰς τὴν ἀντὶ αὐτῶν ἀπόδοσιν. Præmeditatio in Imperatoris Manuelli funebrem orationem in fratrem.

De Georgii Diatribe.

P. *ἡρώδης μὲν τὸ ἀντίρρητον, ὃ δὲ οὐ γινώσκει* ἂν ἀλλήλῃ μάχην ὀφείλῃ. *Oratio funebris in Helenam Palaeologinam*. in Bibliotheca Vaticana, & Atempfiana. *Alia in Hypocritam, & Cleopam Imperatricem*. In Indice manuscripti. Codicum. *Moralia* *ἢ τῇ αὐτῇ διανοίᾳ τοῦ αὐτοῦ*. *Monodia in celebrem Dominam Hypocritam*. In quo etiam non post multa legebatur, *ἡδύμενος μωδία* *ἢ τῇ αὐτῇ* *ἢ καὶ τῇ αὐτῇ* *ἢ τῇ αὐτῇ*. *Pletboni Monodia in Hypocritam & Cleopam Imperatricem*. Ex his excerpta, quae de Immortalitate animi tractant, sunt penes me. Erantque in Bibliotheca Saregica, ut tradit Justus Rycquius in Centuria nova Epist. 29. *Oratio funebris in obitu Reginae Cleopae Palaeologinae, in qua de anima immortalitate agitur*. in Augustana, Index manuscriptus, & Lolliana. *Georgii Gemisti Pletboni funebris oratio in Imperatricem quendam*. Index Bavaricus Cod. 162. Et Scoriaei in Biblioth. Regia. *ἡρώδης λόγος τῇ βασιλίσσῃ, ὃ πρὸς ἀθανάσιον λόγος*. *Oratio funebris in Imperatricem, & de immortalitate animae*. II. num. 5.

Epitome historiarum Sicularum, si fallit titulus, quem tamen & epitomatores Gesneriani agnoscunt. In Bibliotheca Imperatoria Viennae Austriae. Possessivus in Indiabus.

Hesperia. In Catalogo exhibito a Grammatico, apud Verderium in supplemento; nisi eadem sit cum edita, gestorum post pugnam ad Mantiniam.

Explicatio in vocem Porphyrii, & in decem Categoriarum Aristotelis. in Bibliotheca Constantini Varini. ex Verderio.

Explicatio in Analytica Aristotelis, apud Joannem Suzium Constantinopol. ex Verderio. In Bibliotheca quoque Regis Gallorum habentur, ejusdem *enarrata ex Strabone adversus Scholarum defensionem Aristotelicam. Epistola ad Bessarionem. De iis, in quibus differunt Aristoteles a Platone. De virtutibus. Ex Diadema Sicula, & Plutarcho de iis, quae acciderunt post pugnam ad Mantiniam lib. 2. In funere Cleopae Imperatricis Palaeologinae. De Affricorum, & Mediorum Regno excerpta ex Diadema Sicula.*

Verumtamen cum Gemistus in eo libro, quem *de differentia Platonis, atque Aristotelis Philosophiae* scripsit, non differentiam tantum inter utroque examinaisset, sed aerius omnia conviciorum genera exaggerans, non verius esset homini primario contumeliam facere, praestantissimorum virorum odia, & calumniam in se concitavit; neque enim passi sunt adeo foede, atque enormiter innocuum hominem proscindi, inter eos mitissimus Bessarion, cujus illa vero aures, piaque sententia fuit ad Michaelem Apostolium, *ὁ δὲ ἡρώδης μὲν ἀντίρρητον, ἀλλ' ἀποδείκνυσι, ὃ δὲ λογικὸς ἀντίρρητος ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντίρρητος, ἀλλ' ἀποδείκνυσι, ὃ δὲ λογικὸς ἀντίρρητος ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντίρρητος*. *Non conviciis in adversarium, sed demonstrationibus, atque insolubilibus rationibus quicquid superbiae ferenda sunt, vindictaeque de inimico sumenda*. Libellum pro Aristotele in Platonem, licet Praeceptorem composuit. *Πρὸς τὴν ἡρώδην ἀπὸς Ἀριστοτέλους πρὸς ἑαυτὸν*. *Ad dista Pletbonis in Aristotelem de substantia*. P. *ὁ ἡρώδης μὲν ἀντίρρητος, ἀλλ' ἀποδείκνυσι, ὃ δὲ λογικὸς ἀντίρρητος ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντίρρητος*. Et Theodorus Gaza Philosophicarum artium cognitione instructissimus, neque Pletbone ipso inferior, Gazae pro Pletbone respondit Michaeli Apostolius; Apostolio Andronicus Callistus, & Bessarion ipse Cardinalis, epistola de hac re data, temerarios Apostolii conatus repressit, compulsiisque ad Palinodiam. Georgius etiam Scholarius, de quo post Pletbonem agemus, communis studio, ac quibus praestabat ingenii opibus ab obreclationibus, & calumniis, Pletbonem divexans, Aristotelem defendit; eo scopo, ut multa excellentiorum doctrinam Aristotelis Platonica ostenderet. Quod anxie nimis Pletbo ferens, non dissimilibus opprobriorum plaustris, a quibus semper sibi etiam in Pletbone Bessarion temperaverat, Scholario respondit, cujus ignorantiam non sine contumelia multis conatur ostendere, & consilia sui tenax assidue Platonem extollit, Aristotelem caelo ab alto deiecit opusculo, quod inscripserat, *πρὸς τὴν ἡρώδην ἀπὸς Ἀριστοτέλους ἀντίρρητος*. *Ad Scholarium pro Aristotele obreclationes*. P. *ὁ ἡρώδης μὲν ἀντίρρητος, ἀλλ' ἀποδείκνυσι, ὃ δὲ λογικὸς ἀντίρρητος ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντίρρητος*. Legitur in Biblioth. Augustana, Atempfiana, Ambrosiana Mediolani, Veneta S. Marci scam. 27. num. 51. penes me: Eratque in Saregica, referente Rycquio epistola supra laudata. Gesnerus tradit se vidisse Bononiam apud S. Salvatorem, sed imperfectum. Cum Heidelbergi moraret tractatum hunc pro pro Auctoris antiquum eleganter, emendateque descriptum, quem a Nicolao Alemanno dono acceperam, Gottardo Voegelino Typographo satis celebri impense expostulanti tradidi, ut una cum alio, *De differentia Platonis, & Aristotelis, & ἡ*

[illegible]

monymus Spartiata, quāquam, & quodnam vitæ institutum fecurus fuerit, habeto tibi ex clarissimo Naudæo nostro in Addimento ad Historiam Ludovici XI. cap. 7. *Gregorius Typbænatæ primus Græcorum ab expugnata Constantinopoli Læteriam venit; & sibi se coram Reſſore Academia dixit, sibi id animo eſſe Græcæ litteræ eadem in Academia publice docere ſtudioſos: potiſſimè eo nomine ſperandū, quod a ſacris Canonibus linguarum Magiſtris decerneretur. Hæc vero licet novum, atque inſolens videretur in homine præſentis ætatis, & pauper, nihilominus blande acceptus fuit, & præmiū induſtriæ ſuæ tulit adeo cæcū, ut Hermonymus Hermonymus Spartiata, Tranquillus Andronicius Dalmaſta, & Janus Leſcaris illi quidem regnante Ludovico XI. hic vero dum Carolus VIII. rerum potiretur, Læteriam accedere poſſet, idemque ſibi manū depoſcere non dubitavit. Et Georgius in primis non minus ſuo, quam Joanni Ruchlini viri admodum celebri merito inſignit; ſiquidem non veretur hic in Præſatione rudimentorum Hebræicarum ſateri ſe Hermonymum debere, quod lingua Græcæ ignarus non eſſet, illudque rurfum inſinuat, cum in epistoſis, quas ad ipſum e Germania ſcripſit, tum etiam in aliis, quæ ad Jacobum Fabrum Stapulæſem deſtinata eſſe, ex qua tamquam non poſſim obvia in Bibliothecis verba, quæ ſequuntur ſcribere non abſurdum duci. Quidne non ignoraret me ante octavo annis circa quadraginta rurfus Alemaniæ Scholam Græcæ elementa docuiſſe, quæ ipſe ego quondam in viſſa Gallia ex diſcipulis Gregorij Typbænatæ adoleſcenti Pariſi acceperam Anno Dom. MDCCCLXIII. quo in tempore illic & Joannem Lapidam Thælogiæ Doctorem in Grammaticis ad Sorbonam, & Gulielmum Sardinum Acciſienſem in vico S. Gregorij, & Robertum Gagauum apud Matbarinos in Rhetoricis præceptores audiui. Deum poſt aliquot annos e Sæviæ rediens ad Pariſis Georgium Hermonymum Spartiatam Græcæ, docentem aſſectus ſum. Fuit Sixto IV. familiaris, cui in graviffimis etiam negotiis interfuit. Habeo ex nota ejusdemmet Georgij in fine Coinſi Smyrnæi ab eodem diligentiffime exarati, aſſertiveque in Bibliotheca Barberina ſub num. 170. ſubſcribitur τὸ παρὲς βιβλίον καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλο. Καλὰ δὲ ἱερογλυφικὰ περὶ τῆς Ἀλβανίας καὶ Ἰππερικῆς νίκης τοῦ πῶτος καὶ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ Γεωργίου Ἡρμογόνου, καὶ Χριστοφάνου πατριάρχου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Ἐκκελευστικῶς ἀποδοθέντος καὶ Ἀδωνίου, καὶ Ἰωάννου Ρωμανοῦ καλῶν. Abſolutus eſt hic liber continens poemata Coinſi Calabri, poſtea ex Albaniæ Britannica Inſula Læteriam in Galliam commeaſſem, manu Georgij Hermonymi Spartiatæ, qui a maximo Pontifice Sixto Quarto miſſus fuerat ad liberandum Urvicæ Episcopum, Anno a Chriſto nato 1476. Hæcatombæniſis menſis ſecundum Athenienſes, quem Junium Romani dicunt die viginti oſtava.*

H. de. Paſſ.
P. 2. 134.

Vertit e Græco in Latinum libellum Gennadij Scholarii Patriarchæ, qui *Vita ſalutis hominum* appellatur editum ſub Gregorij Hermonymi nomine Baſilæ in folio 1556. in Hæreſiologia cum alijs Auctoris cum Græcis, tum Latinis, qui pro Catholica Chriſti Eccleſia contra hæreſes ſcripſerunt, & tamen in Præſatione ad Joannem Episcopum Viſſimarienſem Joannes Dola de Albo Caſtro Græcus dicit ſe prædictum Librum de Græco Latinum feciſſe.

Item vertit e Græco in Latium Mahumeti vitam. editit ſub Georgij nomine Robertus Veloter Baſilæ in 8°. 1541. cum alijs.

Item Chariſtoymi Hermonymi cap. x. demonſtratio, *Chriſtum eſſe filium Dei, & Deum*. Χαρακτηριſτικὴ Χριſτοῦ κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας καὶ ἀποδείξεις καὶ ἀποδείξεις, καὶ ὁ Χριſτὸς ἵνα ἴδῃ τὸν Θεόν, καὶ τοὺς ἀποστόλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς. Græco-Latina cum notis ex manuſcripto Codice Bibliothecæ Auguſtanæ jamprimū edita a Joanne Voegelino una cum Cyrilli, Damasceni, & Pſelli opusculis Auguſtæ apud Georgium Viller, & Sebaſtianum Mylium 1608. in 8°. Editumque videtur ex Autographo Auctoris; cum enim ipſe in decimo argumento dicat, ἐντοῦτοις δὲ συγγραμμάτων καὶ λόγων, καὶ τῶν ἄλλων καὶ ἄλλων πικρῶν καὶ συγγραμμάτων. Urgor enim charta propter auguſtiam deſecrate, & propterea longius hæc producere non permittente. Notæ Vegelinus in manuſcripto paginæ omne ſpaciū ſcriptura repletum eſſe. Argumenta enim in iſoſideles, & Turcas poſitiſſimum, qui ſacra non admittunt, producantur, neque ex ſacrarum litterarum, neque Patrum teſtimonijs, ſed ex alijs rationibus deducuntur.

Nondum vulgata eſt *Monodia in Georgij Genſi obitum* cum Epigrapha, *Hermonymus Chariſtoymus* habetur in Bibliotheca Auguſtana cum alijs in ejuſdem

Gemelli obitum monacha, scriptore Gregorio Monacho.

De GEORGIO SCHOLARIO. verba facturus, illud ante omnia expediendum est, Plures de, an tantum unicus Georgius Scholarius eadem ætate vixerit. Unum fuisse patria Constantinopolitanum, Philosophicis disciplinis, & reliquis litteratura doctissimum, qui cum Joanne Palæologo in Italia ad Concilium Florentinum venit; in quo & de auxilio patriæ ferendo, & de pace plures, atque elegantissimas orationes composuit, postmodum cum Imperatore Constantinopolim regressum, capta eversaue Urbe a Turcis, cum Turcarum Imperator Græcis, ut Patriarcham sibi pro more eligerent, percepisset, invitatus Patriarcham creatum, nomenque in Gennadium mutasse, & cum non ultra annos quinque & menses sedisset, negotiorum mole, ac turbarum fluctibus perterritum Throno renunciassè, & sibi vixisse videntur narrare in Turco-Græcia Historia Civilis Constantinopolitana, Georgius Franzæ lib. 3. cap. 19. Chalcocondylas de rebus gestis Turcarum, & alij, sed omnium recentissimus Manuel Malaxus in Historia Ecclesiastica. *Λογιστὴ εἰς ἀνακατὰ τῶν ἡμερῶν τῆς Σουλτάνου ἐκείνης μαρτυρεῖ τὴν πλῆθιν Ἀρχιερεῶν, ἃς συνέθετο γαμψή τις λαλῶσα ὅπως ἐμπαρὸς τῶν σαρπέντων κύριε Γεωργίου τῷ Σχολάρῳ. ὁ ὁποῖος ἀπὸς ἀρετῆς τῆς βασιλικῆς κρήνης εἰς πῶς κήρυξ τῆς βασιλείας τῆς Ρωμανίας, ἃς ὅπως ὑπέστη ὁ βασιλεὺς ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος εἰς τῶν Φαργίου ἐπὶ ἱακμοῦ τῶν ὀφθάλμων αὐτοῦ, ἰατρῇ δὲ αὐτῷ ὡς σαρπέντι. ἄνευ δὲ ἁδρίας ἀγνώστους τῆς ἑλλάδος. Et, ὁ δὲ Πατριάρχης κύριε Γεωργίος ἱακμῶν εἰς τὸν ὀφθαλμόν αὐτοῦ Πατριάρχου θρόνου τῆς ἀγιοσύνης τῷ Χριστῷ μεγάλως ἱακμῶν ἔχοντος πύτην, Edit. Paris. ἢ ἰακμῶν, ἢ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἢ μεγάλως σαρπέντι ἀπὸ ὅπως ἱακμῶν σαρπέντι Ἀρχιερεῶν, P. 101. A ἢ ἀνακατὰ, ἢ ἀρχιερεῶν, τῶν πάντων τῶν Χριστιανῶν, ἢ ἱακμῶν παραταγῶν τῷ Πατριάρχῳ θρόνῳ. εἰ δὲ Ἀρχιερεῖς ἱακμῶν αὐτοῦ ἀπὸς, ἢ ὅπως ὁ ἱακμῶν εἰς τὸν θρόνον, ἀπὸ δὲ ὀφθαλμοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀπὸς. μῆτος ὅπως τῶν παραταγῶν αὐτοῦ εἰς τὸν ἀπὸς τῶν μεγάλως ἱακμῶν, ἢ λαλῶν τῷ σαρπέντι αὐτοῦ, ἀπὸ δὲ ὅπως ὑπέστη ὁ τῶν ἀπὸς εἰς τὸν ἀπὸς, τῷ θρόνῳ Προδρόμῳ, τῷ ὅπως τῶν Μεταρτίων πλῆθος εἰς τὴν Σίγγαν, ἢ ἱακμῶν ἀπὸς αὐτοῦ, ἢ ἱακμῶν αὐτοῦ τῷ ἀπὸς τῶν ὀφθαλμῶν βασιλείας τῷ θρόνῳ. Clerici igitur de mandato Regis congregarunt ceteros quosdam, qui in vicinia erant sacrorum Antistites. Hoc modo Synodo consilia elegerunt una voce doctissimum, & prudentissimum virum Georgium Scholarium, qui stante adhuc imperio Romano, in iudicio imperatorio iudicem egerat. Ac, quo tempore Joannes Palæologus in Italiam profectus fuerat, ubi octava Synodus facta est, secum illum inter alios duxerat, ut eruditione poshanti præditum. Erat porro idempietate, sanctitateque insignis vir. Et, Ceterum Patriarcha Gennadius in sublimi magnæ sanctissimeque Christi Ecclesie throno annos quinque, & aliquot menses egit. Tunc multis, magnisque diffusis exortis concilium convocavit Pontificum, Clericorum, Optimatum, cunctorumque Christianorum, in quo se Patriarchico munere abdicavit. Adhortabantur quidem Pontifici ipsam & Ecclesiasticam omnes, populusque cunctos ad mandandum, sed prorsus ipse noluit audire. Verum abdicationem suam in Codice magnæ Ecclesie inscripsit. Dein rebus suis acceptis, restitit se in Monasterium D. Prodrōm in monte Metuacini prope Serras suum, contulit, ibique bona pace mortuus, cum hoc caduco mundo caleste Deiregnum commutavit. Et ex Latinis ite omnes, qui Commentarium, De quinque Capitibus Concilii Florentini Scholarii esse Gennadii, qui antea Georgius dicebatur, affirmant.*

Joannes Matthæus Caryophylus Iconienis Episcopus in Præfat. quinque Capitum Concilii Florentini, quæ ipse vernaculo Græcorum sermoni donavit ad Lectorem, & in Nota ante orationes Georgii Scholarii post Concilium editas, cum videret sub Georgii Scholarii nomine duos Commentarios diversos, adversosque in eodem argumento, unum contra Latinos pro Græcis, alterum contra Græcos pro Latinis, neque posset tantam rei discrepantiam concordare, in eam ivit sententiam, ut assereret, duos fuisse Georgios Scholarios, unum, qui Concilio Florentino interfuit, & pro Latinis contra Græcos scripsit, quique sine ulla dignitate laicus ante captam Constantinopolim obiit: alterum Marci Ephesi alumnum, nunquam in opinionem Lati-norum abreptum, & qui post ereptum Græcis Byzantium Patriarchatum occupavit, & calamo stricto contra Latinos insaniit. Probari potest. Scholarius antiquior multa dixit, & scripsit in Synodo, & post Synodum: posterior autem consulto tacuisse ad illud tempus, cum contra Latinos scriberet, sed jam tum suscipere patrocinium dissensionis, familiaris, discipulus, & sectator Ephesi.

De Georgio Diatrete.

f. 14

gi. *Preceps Deum, ut seipset sit sanctitas tua, & in omnibus bene se habeat.* P. τὸ ὑπακούειν τοῦ Θεοῦ. Ad quam epistolam satis solum responsum Andree Archiepiscopi Colossensis ad ciues Methonenles per modum Dialogi, beneficio tam antiquo, tum recentis Ecclesiasticae Historiae conditi Ferdinandi Ughelli Abbatis Cisterciensis etiam per otium legi. Perpetuus Florentinae Synodi hostis, quod ex Leonardi Chii epistola anno 1453. 16. die Augusti, De expugnatione Constantinopolis data manifestum sit. illius enim in Latinis machinas ita explicat. *Verum quoniam nec ratio, nec auctoritas, nec uaria Scholarum, Iudei, Nephylitque opiniones adversus Romanam Ecclesiam solum stare poterant, actum est industria, & probitate presati Domini Cardinalis, ut sancta unio, assentiente Imperatore, Senatuque, si non fieri fuit, formaretur, celebrareturque 2. Idus Decembris Spirituosis Episcopi sancti die. Et, intendebat ex una parte Scholarum, & altera Cobiecta quandoque ad presentiam semet Apostolicam conferre, ut bis essent, qui soli rem intellexisse viderentur, quique primi laudarentur tanta unionis auctoritate: adversus enim Legatum multum invidia clanculo torquebantur. Ergo, dixi, Paternus Imperator, ut hec ambigua scindat Ecclesiam? ut huius gratia divina iram magis, magisque merita accendat? Cur non e medio pertinaces illi tollantur. Acquiscere Imperator vias. Metropolis ad concupiscendum (forte conspiciendum) Scholarum, Iudeorum, Nephylitum, complicesque iudices constituit quidem, non factio. Nam si passim unitatem Imperator excussisset, hanc sibi illamque vindicasset. Nec tacuit Chalcondyles lib. 6. ὁ μὲν τοὺς Ἀρχιερεῖς ὡς ἐναντίας τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἐν Βασιλεῖα παρὰ τοῖς Ἰουδαῖς ἐκείνην ἀνέστηκεν τοῖς τῷ Ἰωάννῃ ἐναντίον, ἢ ὡς ἀπερίεργον τοῦ γαμψοῦ ἐπὶ τῷ Ἰωάννῃ, μάλλον τοῦ ἐπὶ Ἐρίου Ἀρχιερεῖ, ὡς τοῦ ἀρχοῦ τοῦ ἐπὶ τῷ Ἰωάννῃ ὄντος τῷ πατριάρχει, & ὡς ὁμοῦ τοῦ ἐπὶ τῷ πατριάρχει τῷ ἐπὶ τῷ Ἰωάννῃ. Hinc motus Pontifex Romanus viros quosdam doctores Byzantium ad Græcos misit, ut cum his in colloquium venirent: qui quidem Synodum, & concordiam in Italia factam non admittebant: Marco scilicet Episcopo Episcopo, ne quidem ab initio Latinorum dogmati consensum præstare volenti, Scholarumque Græcorum tunc temporis doctissimo. Ubi ad colloquium, & ad disputationem ventum est, Romani nihil efficere poterant, veram re infecta domum reverteri sunt.*

Ex ut tandem evidentissima ratione rem firmam, Scholarum iste Romanæ Ecclesiæ perduellus, neque in Concilio Florentino fuit, neque adesse potuit infirmitate oppressus, qui postea Monachum induens, & sub eo habitu etiam post Concilium unionem illam Florentinam summo opere objurgans, multa cum Latinis conflictatus est, quæ de Catholico Scholario, qui cum Imperatore Florentie fuit, & nonnisi cum ipso Patriarchatu semper antea laicus, ecclesiasticis initiatus asseritur. Manifestum itaque est, non Scholarium Patriarcham, sed alterum Monachum a Patriarcha diversum convitium Ecclesiæ Latine fecisse. Non ex meo ista profero. testis ipse Scholarium suæ conditionis statum probat. Melfonum Imperatoris gener, dignitate Magni Ducis, & cognomento Notaræ celestis, cum Concilium in Italia ageretur ad Theodorum Carystenum, qui cum Imperatore Synodo intererat, plerasque epistolas dederat, aliasque multo plures familiarissime, & eodem tempore Scholario ab Imperatore ipso disjunctissimo, cui respondens Scholarium scribit epist. 1. *ἵνα ἐκείνη ὁ βασιλεὺς ἐξέτασται, ὡς ἐπὶ μακροχρόνιον ἔαται. ἔπειτα γὰρ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐβίβλη, τὸν ἀνθρώπον. ὅτι ὁ πῦρ τοῦ πᾶντος ἀπὸ τοῦ βασιλέως. Fortasse ubi Imperator redierit, tua intercessione cum alloquar. Neque enim iniuria si Deus dederit ab illo petam, quando omnino optum Imperatori persuaderis. Qui expectat reditum Imperatoris, cum Imperatore non est. Præterea Catholicis nunc plurimi ab Imperatore pendebantur, ut ex actis Concilii colligitur. Schismaticus dum hæret, & colloquia Imperatoris, aliorum opera sibi procurat, parum virtutis, parum animi, parum etiam nervorum habuisse, vilemque apud Imperatorem se fuisse demonstrat. Sed qui potuit gravi morbo, tantum ope divina pellendo impedire in Italiam adnavigare? Scholarium est, qui loquitur eadem epistola, ὅς ἐστι μόνος ὡς ἐν τῷ σώματι ἐκείνην ἀνθρώπου, ὡς ἐν τῷ σώματι ἀνθρώπου. Ex qua tandem corporis interperie laboramus, cui sine miraculo mederi haud facile fuerit. Ideoque cum 2. ad eundem epistola gratias agit, quod de medico sibi providerat. ὅς ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τῷ σώματι μακροχρόνιον χρόνος πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς, ὡς τὸν ἰατρὸν ὅς ἡμεῖς ἐκείνην ἀνθρώπου πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς, ὡς ὡς ἡμεῖς ἐκείνην ἀνθρώπου πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς. Tu enim & noscitur pro-*

videndi necessitati, populo utroque; Medicum enim vobis missi antequam a vobis certior redderetur, qui vobis maxime idoneus visus est. Quid plura? adhuc Byzantium sub Christianis Imperatoribus stabat, & ipse, nescio an vitæ peritus, an gloriæ flagrans cupiditate, Monachorum albo adscribitur, Georgique nomine, o-misso Gennadii sibi adscribit. Hinc epist. 8. scribi coeptum, Γεννάδιος δάκρυος & μοναχός. Gennadius humilis Monachus. & Notaras, τῆς ἱερωσύνης ἐκ μακαρίας, & λογιστῆς ἀγίου διδασκάλου τῆς τοῦ Σχολαρίου. Venerabilissimo Monacho & eruditissimo Magistro quondam Scholario. Et quod magis animadversione dignum est, Monachorum quoque curam in se recepit, cui postea renunciare coactus ad Athum montem se contulit, ut idemmet asserit epist. 9. ἰνὸς ἡ τοῦ μοναχῆ, ἔς τὴν τοῦ ἱερμολόου ἐκτετακτοῦ μὴ τοῦ ἀρχιεπίσκοποις θεωρούσης κατωμένης. ἄλλα καὶ τῶν διδασκάλων ἱερέων, ἡ δεινότης πάντοτε λαβὼν, ἡ πάντοτε τις ἐμπίστευς συμπαρονομήσαντες, ἡ πάντοτε πρὸς δεξιότατος συνδύναμις καὶ τῶν ἱερῶν καθήκοντων ἡ ἀνάγκη παρασθῆναι τοῖς ἀπληροῦς ἐκ θεῶν φρονήσεως, ἡ τοῖς ἀδελφικοῖς πρὸς ἀρχιεπισκοπὴν ἑκόντων, ἡ τοῦ μακαρίου ἱεροῦ πατριάρχου αἰμαίνοντος ἐντολῶν. Et intra. ἀδελφοί ὡς ἡ ἐκ μακαρίου Ἀδωνος δέξιται. Quamquidem & Monasterii, quod ipse minimis igitur, curam in nosmet initio suscepimus divinis ferventius assidue. Verumtamen nunc illi, qui monasterium tradiderunt, & precibus nos iterum ad illud suscipiendum compulerat, cum acrius cogitationibus non concordarent, nosque eorum conatus tamquam caligantem tesseram susceperimus, nos scilicet privatam vitam vivere, animamque parare, conarique insubilibilibus Dei illuminationibus, octassiorum illorum adhortamentis manducatis ad excelsiora promoveri, pusillum illum solum inculcate negligentem. Et, sed me non multo post Arbas excipiet. In epistolis item, quas Monachus scripserat, licet habitum mutarit, naturam tamen suam haud vincere potuit, ut in Romanam Ecclesiam, quam semper contumeliose ludit, odium sibi insitum aliquo modo ex animo evelleret. Quomodo ergo Scholarius Catholicus erit Patriarcha schismaticus. Monachum mihi a Patriarcha, Concilio adhuc, ab eo, qui in Concilio non fuerat seipsum, & evidentissime contra Caryophylum concludit, Scholarium schismaticum nullo modo Patriarcham fuisse; eum, qui in Italia fuit, non ante excisam urbem fato occubuisse, sed adhuc superstitem Imperii Othomani exordio una omnium sententia ex laico Patriarcham electum; Scholarium alterum prius Monachum factum continuo schismatici inhuisse, qui nec Patriarcha fieri potuit, cum non ex laico, sed ex Monacho, & Monachorum preposito in Patriarchatum ipsum contra scriptorum omnium fidem gradum fecisset.

Scholarius vero, qui semper virtute, ac doctrina sua praeidium Latinis contra Græcos fuit, præceptorem habuit Matthæum Camariotam non indoctum hominem, ut in fronte ejusdem libri Joannis Zygomalæ adnotabatur, ὡς εὐφραστῆς, ἡ λογιστῆς Ματθαίου, ὡς Καμαριώτου ἐξ ὧντος οὐκ οὐκ ἱεροῦ Σαυίου τῶν εὐφραστῆς, ἡ θεωρητικῶν ἐπιστολῶν γυμνασίου αἰεὶ καὶ τῶν Καμαριώτων. ἡ ἐν βραχὺ ὁπότε αἰς τὸν αὐτὸν Καμαριώτην, οὐκ ἀπὸ Θεσσαλονικεῶν ὁρμήσαντες, ἡ φιλοπόρος αὐτῶν, ἔδωκε αὐτῷ οὐκ ἁπλοῦς ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκείνων διανοητικῶν καὶ τοῦ βασιλείου τῶν Παλαιολόγων, ἡ αὐτῶν μάλιστα τῶν ἀδελφῶν τοῖς πάλαις ὑπάρχοντες διδασκαλίας ἡ Πατριάρχου καὶ Γενναίου, ὡς Σχολαρίου, ἡ ἄλλων τοῦ ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν τοῦ βασιλείου τῶν Σουλτάνων Μωρῶν. Doctissimi, & eruditissimi Matthæi Camariotæ expositio in sapientiam ἐπιστολῶν, & reverendissimi Ἐπισκοπῆς Συνοδῆς ἐπιστολὰς, πάλαι ἡσυχία scripta. Præterea Commentariolum in eundem Camariotam, quo modo patria Thessalonicensis, possessione Philopoli hinc Constantiopolim veniret ultimis Regum Paleologorum miseri temporibus, & hic post urbem amissam subsisteret postquam Scholarii, qui postea Patriarcha fuit Gennadii, & quorundam aliorum Optimatum circa medium regni Sultani Amuratæ, præceptor fuisset. Nec dissentit Maximus Margunius Episcopus ad Davidem Hæclicium Synopsi Rhetoricæ Matthæi Camariotæ præfixa. οἶμαι δὲ Ματθαίου ἡσυχία τῶν Καμαριώτων τὸ ἐν γυμνασίῳ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων διδασκάλων καὶ τῶν τοῦ λόγου καὶ ἡγεμονίας ἀποστολικῆς ἡ πόρτος τοῖς ἀδελφικοῖς ἡ Γενναίου ὁ Σχολαρίου, ὁ μὲν τῶν ἀδελφῶν τῶν Κωνσταντινουπόλεως τῶν αὐτῶν τοῖς αἰσῶν κατωπιδεῖται, ἀρᾶται μὴ καὶ τῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ θεωρῶν καὶ ἀποκαλύπτει τὰ βίαια. Scriptio, ut videtur, Matthæi Camariotæ ἐπὶ Viri pii, & λογιστῆς Jacunda dispersi. Eum inter alios audire Gennadii Scholarium, qui post caprum Byzantium, ejusdem urbis gubernacula sibi conce-dita sustinuit. Matthæus ante excidium floruit, sed paulo post excidium diem obiit. De discipulis, & paria Matthæi Camariotæ non nimis verosimilia tradit Theodosius Zygomala episcopus ad Mar-

curus utrinque fieri solitos, interpretum studio, & scribentium fastu, Græcis quoque ipsis Latinæ linguæ sejunctis multo ante poterant.

Illud quoque certum est, Quæ Latinis, ac eorum sententiis, & præcipue de Processione Spiritus sancti cōtinua obvertunt, alterius Georgii Scholarii esse, & forte etiam quæ Cortesii Scholarii nomen præfixum habent. Reliqua nisi argumentum efficax oppositum iussit, utrius sint, in ambiguo esse. Ordiamur ergo a certissimis, & a Georgio nostro, qui Gennadius obtentu Patriarchatu vocari voluit.

Scriptit varias orationes. Primam ad Synodum Orientalem Florentiæ, *De pace, & ferendo patriæ auxilio*. Secundam, *De faciēda unione, Dogmaticam*, quæ presentis rerum statui esset profutura. Tertiam, *quæ impedimenta pacti tolluntur*. Quartam, in qua exponuntur, *per quæ pax basijana perfici possit*. Editæ sunt primum Romæ Græcè eum Concilio Florentino in folio & Græcè; & Latine, Joanne Mattheo Caryophyllo Interprete eum eodem Concilio in 4^{to}. apud Stephanum Paulinum. Et in Tomo 4. Cōciliorum generalium Romæ ex Typographiæ Cameræ Apollonicæ in fol. 1612. habenturque manuscriptæ in Biblioth. Regia Scorsici, Bavarica Cod. 44. & 58. Altempsiana Cod. 35. & Antonii Augustini Cod. 163. Earum aliquas in Ruthenicam linguam versas Joanni Basilio Magno Moscoriæ Duci, ad illum a Gregorio XIII. Pont. Max. allegatus, ut ipse narrat in Apparatu, obtulit Posservius. Argumentum orationum non ab alio melius, quam ab ipso Scholario petamus, ex Concilio Florentini scilicet 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Ed. Paris.
p. 471.

De pace, & ferendo patriæ auxilio. Secundam, De faciēda unione, Dogmaticam, quæ presentis rerum statui esset profutura. Tertiam, quæ impedimenta pacti tolluntur. Quartam, in qua exponuntur, per quæ pax basijana perfici possit. Editæ sunt primum Romæ Græcè eum Concilio Florentino in folio & Græcè; & Latine, Joanne Mattheo Caryophyllo Interprete eum eodem Concilio in 4^{to}. apud Stephanum Paulinum. Et in Tomo 4. Cōciliorum generalium Romæ ex Typographiæ Cameræ Apollonicæ in fol. 1612. habenturque manuscriptæ in Biblioth. Regia Scorsici, Bavarica Cod. 44. & 58. Altempsiana Cod. 35. & Antonii Augustini Cod. 163. Earum aliquas in Ruthenicam linguam versas Joanni Basilio Magno Moscoriæ Duci, ad illum a Gregorio XIII. Pont. Max. allegatus, ut ipse narrat in Apparatu, obtulit Posservius. Argumentum orationum non ab alio melius, quam ab ipso Scholario petamus, ex Concilio Florentini scilicet 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

in

in eodem Concilio duos libros edidit suae fidei confessionem in eis exponendo, quos Imperatori, aliisque in Synodo legendos tradidit. Eos audiri Parisiis Latinos factos, atque editos. Præterea hic tres orationes composuit, ubi & Græcos suos ad unionem cum Latinis hortatur, iaculentissimas. Nam eloquentie palmam hic tribuere tum Græci videbantur. Idcirco et ipsi Imperatoris volumini Concilii Actorum insertæ sunt.

Occupato per omne nefas Byzantio, Sultanus Mahometus innata discendi cupiditate, sepiissime de rebus fidei Christianis, ejusque arcanis, nec non Philosophicis Questionibus cum doctissimo illo Gennadio sermonein conferebat, & inter alios quodam die per Patriarcheum obequitans, ubi intellexisset, ibi adesse Patriarcham in Pammacaristi ex equo discedens, superque solium assidens, multa de religione nostra, facta primum Patriarchæ potestate, ut libere, & absque ullo periculi metu responderet, interrogat. Ingenue Scholarius, ut virum vere doctum, pium, atque Catholicum decebat, pro sui muneris & tanti mysterii dignitate ad interrogata respondit. Disputatione illa Sultanus non indelectatus, eam & scripto sibi consignari, & in Turco Arabicam linguam ab Achmete Berroæ Præfecto, Mahometi Zelebi Commentariensis patre transferri iussit, eo titulo. *ἡ θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τῆς πόλεως, ἐκκλησίᾳ ῥηθὲν πρὸς τὴν ὁρθὴν καὶ ἀμνηστὴν πίστιν τῆς Χριστιανικῆς. ἡμετέρας δὲ παρὰ τὴν Ἀρχαὴν Ζακάρου, καὶ Μαχμέτ. ἐκ ἐκκλησίας τοῦ αἰῶνος. ἀντιγράφων δι' αὐτοῦ, καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ. μεταφρασθεῖσα δι' αὐτὸν τὸν Τεσσαρακονθόλυτον ὡς τὸν Ἀρχαὴν Ζακάρου, καὶ πατρὸς Μαχμέτ Τ'.* Edit. Paris. 1749. *καὶ τὸ ἀπομνημόνιον Σηπεντίσμι, & ἐruditiσμι Viri, Domini Gennadii Scholaris p. 403.* Patriarchæ Constantinopolis novæ Romæ Homilia habita de vera, & inculpata Christianæ fide. Interrogatus enim ab Imperatore Mahometæ. Quid creditis vos Christiani? respondit ei ad hunc qui sequitur modum. Translata est autem in Turco Arabicam linguam ab Achmete Berroæ Præfecto, qui Mahometi Zelebi Commentariensis pater fuit. Historiam Politicam, viginti capitibus comprehensam, & inter historiam Ecclesiasticam Manuelis Malaxi relatam, atque Latine versam Martinus Crusius edidit, una cum Turcicis Achumatis, & Malaxi historia in Turco Græcia lib. 2. Basileæ per Leonardum Ostenium 1584. fol. & Latine in Biblioth. Patrum. Crusius confundiit, & cum Crusio Possëvinus Homiliam hanc cum alio ejusdem Gennadii opusculo alio modo, & sub forma Dialogi Græce, & Latine a Joanne Brasiliaco edito, Viennæ 1530. Cujus inscriptio est, *ἡ αὐθεντικὴ καὶ Πραγματικὴ Κωνσταντινουπόλεως Γενναδίου Σχολαστίου βιβλικὴν συντάξις π, καὶ πατρὸς τοῦ αἰῶνος ἀρχαίου τῆς ἡμετέρας πίστεως, καὶ δι' αὐτὸν ἡ ἐκκλησία γίνετο πρὸς Ἀρχαὴν καὶ Μαχμέτ. καὶ τὸ ἐπιγράψαντος, καὶ τὸν αὐτὸν τὸν τυμπανὸν ἀνέγραψεν. ἡμετέρας δὲ τῶν αἰώνων. & ἡ Πατριάρχης Υψηλίστου.* Reverendissimi Patriarchæ Constantinopolitani Gennadii Scholaris liber brevis, & clarus de aliquibus capitibus nostræ fidei, de quibus colloquium habuimus cum Amira Mahometo, & inscriptum fuit, *Via salutis hominum.* Interrogat Turca; Patriarcha respondet. Subdit Crusius, Nesciebatne, cum ediretur in libellis, quis esset ille Gennadius, tamquam si ante 1100. annos vixisset, Presbyter Massiliensis; cum nondum esset Mahometi Turca. At uox ex præsentī historia patet esse Gennadium; qui postespugnatam a Turcis Urbem Constantinī, primus factus sit ibi Patriarcha. Postremus hic in Hæresologia cum aliis Auctoribus cum Græcis, tum Latinis, e Græco in Latinum a Gregorio Hermonymo Spartano translatus, Basileæ 1556. in folio cufus est, & Helmslad. Græco-Latine 1611. in 8°. Habebaturque manuscriptus Scoriaci in Bibliotheca Regia, Monachii Bavarica, Londini Blonderiana, & in Romanis apud Alexandrum Cherubinum, & alios passim.

Possëvinus duo objicit hîc libellis, Alterum, ubi agitur de sanctissima Trinitate, divinas personas vocari *ἰδιώματα, ἰδιώματα, proprietates, attributa*. Sed videri Auctorem excusandum, quod ei cum Tyranno res esset, qui hoc mysterium aliter exhibuisset. Quamvis alicubi nominet etiam *ὑποστάσεις*, Personas. Non hic pluitibus agam. Gennadius satis, si attentius rem Possëvinus considerasset, fecisset. *ἡ μὲν καὶ τῶν ἰδιώματων ἐκκλησίᾳ τῆς ἀποστολῆς, ὅπως ἐπὶ αἰώνων. & διὰ τὸν καὶ τὰ τῶν ἰδιώματων ἡ ἐκκλησία ἔχει, καὶ ἀποστολῆς ὅπως τὸ οὗ.* Hæc tres proprietates nos nominamus tres Hypotheses, seu Personas: & istæ proprietates nos partimur nunciam illam, & simplicissimam Dei essentiam. Quid hic aperius dici potuit? An quia Personarum mentio inducitur, mysterium exhibuit Tyrannus? Quid proprietatis, quid Personæ nomine Gennadius in-

nuas, non, ab alio, quam ab ipso Gennadio asfluenter satis habebamus. Alterum est, in eo nullam mentionem fieri de processione Spiritus sancti a Filio: ideoque dubitandum non esse, quin a Græcis locus ille corruptus fuerit, qui libellum ad Martinum Crisum Byzantio non ita pridem in Germaniam miserunt: & Gennadium cum Latinis de processione Spiritus sancti, uti de alius Catholicis dogmatibus planissime consensisse dubitandum non est. Adeo semper Patrum corruptiores Græci simul sortis hominibus, cum releos non intelligunt, vel ad mentem eorum, ut ipsi vellent, non loquuntur, judicantur. Qui corrumpere potuit ex opusculo verbum, qui tractatus integros, eosque permagnos de eodem argumento pro Latinis communicat, nec negat Auctorem similia scripsisse, & sensisse? An quæ idem Gennadius pro Concilio Florentino adversus Græcorum pertinaciam composuit, Græcorum ullus ad hæc nostra tempora præter Caryophylum, illiusque *εὐσεβιστάς* Arcudium, eosque in Italia Romæ enutritos Gennadii Scholarii esse negarunt? Quem non tot paginæ, verbum offendere potuit? In Homilia, eaque compendiosissima, in qua percipita brevissima, quid Christiani crederent, exponerebat, non videbatur necessarium per singula quæque rem conficere, & maxime quod in Dialogo cum eodem Tyranno habito, Processionem etiam a Filio aperte satis enunciarat: ideoque satis illi fuit rem digito indicasse, ut ex 3. & 4. cap. colligitur. An nescit Possidius, ex silentio rei alienius, & potissimum, si silentium damnatum non est, non statim negationem rei inferri? In Dialogo vero satis manifeste processionem professum fuisse, quis ibi inficias? Accipe verba, & catholico nostro Georgio Scholario etiam post Patriarchatum una necum gaude. Interrogatus enim de productione Personarum respondet. *Dua sunt in divinis Personæ productæ Filius, & Spiritus sanctus. Non generat Filius, sed generatur, propterea dicitur productus. Similiter Spiritus sanctus non spirat, sed spiratur, & ideo dicitur productus. Si igitur interrogatus fuerit, in divinis quæ sunt Personæ producentes, responderi duæ. Nam pater generat Filium, & Pater, & Filius spirant Spiritum sanctum.*

*Ed. d. Paris.
p. 2. 403.*

Pro Concilio Florentino contra recentiores nonnullos Græcorum, qui illud contumeliose ludebant, pro quinque Capitulis in eius definitione decretis *Apolo-*gum solidam, & efficacem composuit. Edita est Græce Romæ cum Concilio Florentino 1577. folio, & Latine Fabio Benevolentio Senensi Interprete ibidem 1597. in 4^{to}. ad Gregorium XIII. cui opus nuncupavit. Ex in Biblioth. Patrum, & cum aliis opusculis Dilingæ 1581. in 8^o. & anno 1628. vernaculo Græcorum sermone donata a Joanne Matthæo Caryophylo: vulgavit Typographi Congregationis de Fide propaganda in 4^{to}. cum Bessarionis epistola ad Clerum, & laicos, aliosque Sedi Constantinopolitanæ subiectos. De cujus voluminis lectione Nicolaus Majoranus, eodem Benevolentio referente, Melpitenis Episcopus, & veritatis amantissimus dicere solebat: *Ego quinquaginta annos in semulatu hujus S. Sedis & Pontificum vixi, eosque ob innumera in me merita cuius semper, ut debui, at nulla aliare magis ad eorum cultum sum accensus, & inflammatus, quam ex hujus voluminis lectione.* Hinc Benevolentius affirmabat, Curia Romanæ dignitatem ab aliis viris præconis fuisse celebratam. Nam Nicæus Bessarion, & Trapezuntius Georgius de Primatu Petri lectu dignissima confidebant, paucis ea quidem cognita, sed luce, & sole dignissima, verum eos longo intervallo ab eloquentia Gennadii abesse. Is hunc librum in urbe Constantinopolitana videtur conscripsisse paulo post directionem ejus sub Mahumete Turcarum Imperatore: quam rem adeo tragice in quinto deplorat, ut cuius lacrymas excutere possit. Quanti eum secerit Bessarion Cardinalis Nicæus ostendit in Epistola quadam ad Græcos de Primatu Petri, in qua eadem sere leguntur, quæ apud Gennadium conscripta sunt, interdumque iidem verbis, nec dici potest, primum scripsisse Bessarionem, eum ejus epistola data sit anno 1463. & Gennadius obierit 1460. secundum Panvini Chronicon, ut liquido pateat, tunc apud omnes ejus virtutem claram, & celebrem exiitisse. Tradit præterea in hac versione Gennadii quatuor Codicum ope se adjuvum fuisse, antequam liber Græcis typis excuderetur. Primus est adrextus e Creta, relatumque est, eum fuisse Georgii eujusdam Corinthii, viri in Græcis literis non mediocriter eruditi, quo cum ipse ante multos annos Venetiis familiariter versatus fuerat. Alter fuit Marcelli secundi Papæ, eum de sua Bibliotheca protulit Cardinalis Sirletus, testatus aurea centum eorumptum. Tertius ex

deia cum opus esset, iisdem, ne verbulo quidem immutato, more gravissimorum hominum, tamquam suis, in aliis operibus usus est? Sane quæ Zygonala respicit, in jam laudato capite verbatim exscripta sunt.

Gaulminus Notis in Eustathium de Iſmeniz, & Iſmenes Amoribus commemorat Gennadii librum, cujus titulus est, *ἵστρον τοῦτον τὸ παλαιὸν τὸ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκείνου Γενναδίου Πατριάρχου*. *Alia expositio Rampii, quam habuit ex libro Gennadii Patriarchæ*. Gennadii in Rampium expositione non uno in loco usus est Joannes Meursius in Glossario Græco-Barbaro.

Ἰστρον τοῦτον. *De Anima*, Scoriaci in Bibliotheca Regia VI. J. II. ὁ ἱεράρχης αὐτός. *Et Existentia ipsius* Ibidem VI. L. 3.

Post Florentinum Concilium Marcus Ephesinus Antistes, quamnam ob causam, Deus scit, sine illi odium in Latinos, ac in Bessarionem, cæteroque Græcos, qui comperta veritate respuerant, rabies non defuit, impos animi, ac intemperis ætus, tum sermone, tum scripto variis ad diversos contra Florentinam Synodum litteris datis deliramenta mera, immani Ecclesiæ Orientalis damno locutus est: non tamen impune, tamquam qui pretium ob stultitiam, ac temeritatem a Bessarione, Josepho Methonenſe, Andrea Colossienſe, Gregorio Protosyncello, aliisque tulerit; sed potissimum a Gennadio postro, qui argumentis ejus de Processione Spiritus sancti a solo Patre, acutissimis, eloquentissimisque, prout illa secebant tempora, & materiæ subtilitatis dissolvit. Liber sub hoc titulo. *Ἀντιρρῶς πρὸς τὴν συλλογιστικὰν ἐκείνου Μάρκου τῆς Ἐπιστολῆς πρὸς Λατίνους*. *Responsio ad syllogistica capita Marci Epheſi contra Latinos*. P. si *Ἀντιρρῶς* ἔστι ἱστρον τοῦτον, in Bibliotheca Bavarica Cod. 115. & alibi invenitur. In Codice item satis antiquo Collegii Græcorum hoc idem opus in hunc modum habetur. *Ἐκλογὴ τῶν κατὰ Μάρκον τὸν Εὐγενικὸν μετὰ τὸν Λατίνους Ἐπίστολῃ πρὸς Λατίνους, καὶ ἀπολογία κατὰ Γενναδίον, τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Πατριάρχον Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰ ἀνωτά. Σύλλογισται* Domini Marci Eugenicī Metropolitæ Epheſi, *contra Latinos*. *Et Responsio Domini Gennadii Scholarii Patriarchæ Constantinopolitani in eandem*. *Responsio ad caput 17. perducta est*; in quo cum viam spisset ipse, alius Epheſino respondit, cuius mihi nomen ignotum, ut ex voce ibidem apposita manifestum apparet. Scribit namque, *Ἀπολογία ἡ τῆς Ἐκκλησίας. ἱερέων ὁ ὁδὸς αὐτῶν πρὸς τὸν χριστόν, ὅς μὴ ἴστω, ἄλλος ἔστι ἱερέων ἀπολογία. οἱ δὲ τὰ κατὰ τὴν Ἐπίστολῃ τῆς αἰ.* *Responsio* hoc Scholarii non est; ille etenim antequam opus abfolvisset in communem locum abiecit; ideoque alius pro eo responsum accregidit. *Quæ autem ab Epheſino proponuntur, hæc sunt*. Caryophylus in Prælatione quinque capitum ex Codicis manuscripti auctoritate Responsionis hanc postremam partem Bessarionis appingit. Gregorius Protosyncellus Patriarcha cum videret superſeminatum ab Epheſo solium crescere, rogavit nobilem virum Gregorium Scholarium, ut sicuti legitur in antiquo Codice Bibliothecæ Vaticanæ, qui multa continet spectantia ad Florentinam Synodum, ipse quemadmodum in sacra olim Synodo doctissime scripserat, & appositis ad id, quod agitabatur, ita Constantinopoli solveret Epheſi nodos, ne strephos, quibus Græcorum cultus eludebatur. Quod quidem ille magnam partem prestitit egregie, licet morte prævenit, non potuerit opus abſolvere. Interea vires acquirente majore factione Epheſi, & invalescente in dies contumacia hostium sanctæ Synodi, cogitur Patriarcha Gregorius Constantinopolim deferre, & confugere Romam, ubi profugus egit cum Bessarione Cardinali, ut reliquis Epheſi discipulas amitteretur; quod si feliciter affecutus esset. Et Nota orationibus Scholarii de Pace post Florentinam Synodum præfixa. In postea Constantinopoli rogatus Gregorius tunc Protosyncellus, deinde vero Patriarcha complura Marci Epheſi argumenta contra Spiritus sancti a Filio quoque processionem, valide confutavit; sed interea eo vita sancto Bessario doctissimo, reliqua Marci supbia nata diluit. Quapropter hujusce Scholarii perbenedictam mentionem faciunt, qui ad Marci Epheſi epistolâ edidit oppositas responsiones. Et Beccolentius, Nam Marcus scriptis adversus Spiritus sancti a Filio processionem, hujus temeritatem cum Scholarius ferre non posset, monitu Gregorii Protosyncelli Patriarchæ omnibus ejus capitulis respondit, qui liber impressus non est, & paucis cognitur. Postervus in Indicibus ad Apparatum refert in Medicea Bibliotheca asservari, Georgii Scholarii *de Processione Spiritus sancti*, & Viennæ Austriæ Imperatoris, Georgii Scholarii *liber secundus de Processione Spiritus sancti*. Et Bavarica Monachii Cod. 212. Georgii Scholarii *de Processione sancti Spiritus*. An eandem cum superiori, vel cum eo, quod sub Gennadio Scholarii Monachi contra Latinos editum est? non liquet. Τὸ αὐτὸ ἀντίρρῳ.

Edidit. Post
pag. 406.

ος ἀπὸ τοῦ ἐκτελέματι τοῦ Γραμμα. Eiusdem *Responsio ad argumentum Græcorum*. P. ἀλλὰ πῶς οὐ παύει.

Gennadii Patriarchæ Constantinopolitani liber magnus de Catholica Theologia. Quomodo Pater ingenuus: quomodo Filius genitus: & quomodo Spiritus sanctus procedens, & quomodo tria sunt, & quomodo hæc tria unus. & rursus. Quomodo unus tria, & quare proprietatis Patris alia, alia Filii, alia Spiritus sancti: & quomodo in ordine Pater primus, Filius secundus, & Spiritus sanctus tertius sit ordine. Verderius in Catalogo Bibliothecæ Constantinæ Barini.

Eiusdem Gennadii Patriarchæ Constantinopolitani explicatio de sancta Trinitate, cuius initium. Faciamus hominem iuxta imaginem, & similitudinem nostram. Idem ibidem. Γεννάδιου Πατριάρχου ἐντεῦθεν ἀπὸς τὴν ἐκ τοῦ ἰσῦ τοῦ ἁγίου ἐκ ἀναδύναις εἰ. Gennadii Patriarchæ Epistola ad commorantes in monte Sina capitibus sex.

Possevinus in Apparatu, & in Indicibus scribit, ejusdem Gennadii Homilias in diversa Evangelia. De mortalibus, ac venialibus peccatis juxta libello de pedibus, & matris, de Episcopis typi. Extat manuscripte. in bibliotheca Cæsarea Viennæ Austriæ. Ego an Catholico Scholario, vel Schismatico tribuam animi pendo. Quid de his, quæ ipse non vidi, nec legi pronunciare possum?

Georgium Plethonem, qui ocellum Aristotelis oburgandi locum reliquerat, quibus dictis meruit, libello in eum edito accepit, cui ἀντιλόγιον nomen fecerat. Scholarium Pletho inclementer, atque ferociter Apologia vulgata conclamavit. P. Γεωργίου τῷ Βιβλίῳ τοῦ κατ' Ἀριστοτέλους βλασφημιῶν. Utrunque dono Jacobi Mercati Monachi Silvestrini, ingenio, religioneque lumini apud me est.

Ejusdem, ἐξήγησις εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Πορφυρίου, τὸ περὶ τοῦ πνεύματος ἁγίου, ἐντεῦθεν τῶν εἰσαγωγῶν τοῦ Πορφυρίου. Expositio in Librum Porphyrii, qui est de quinq.ue universali, vel in introductionem Porphyrii. P. ἡσάρτα τινὰ τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ ἁγίῳ ἁποστόλῳ.

Ejusdem ἐξήγησις εἰς τὰς δέκα κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους. Expositio in decem prædicamenta Aristotelis. P. ὅσα μὴ ἴδωι περὶ τῶν φιλοσοφίας, ἢ ἴτι περὶ τῶν ἁγίων. Idem opus legitur in Vaticano Cod. 942. pag. 155. cum hoc titulo, Γεωργίου τοῦ Σχολάρχου ἀποκρίματα εἰς τὰς πεντήκοντα ἢ εἰς τὸν Πορφυρίου εἰσαγωγῶν ἐν ἑσπερίῳ συντάγματι βιβλίου τοῦ ἰδίου ἀναγνώστη.

Ejusdem, εἰς τὸ περὶ ἑρμηνείας βιβλίον ἐξήγησις. Expositio in librum de Interpretatione. P. ἢ μὴ ἴδωι αἰνὰ νέον τὸ βιβλίον τοῦ αἰ ἀποστόλου. De hisce expositionibus Scholarius in fine operis. ἢ ἴδωι αἰ ἀπὸς τὸν ἁγιογράμματον τοῦ ἀποστόλου, τὸν περὶ ἑρμηνείας λόγων τοῦ ἐξηγήσαντος, αἰ εἰ μὴ ἴσους, ἀλλὰ εἰ ἀκριβῆς ὅτι ἢ ἴσους τὴν εἰσαγωγίαν, ἢ τὴν ἡμετέραν διὰ τὴν συμπίπτειν ἀπὸ τοῦ αἰ. ἡμετέρας, ἢ ἴτι ἀπὸ πῶτος εἰς τὴν Πορφυρίου φωνὴν χάριν τοῦ πατρὸς ἰσῦ τοῦ ἁγίου δὲ. ἢ πῶτος τῶν ἀναγνώστη. Et a nobis quidem in tractationem de Propositionibus, de Interpretatione nuncupatam, expositiones, si non satis, attamen & accurate, & satis ite, qui introducuntur, & nobis viribus oppositæ traditæ sunt. Quomodoquidem & ille, quæ in decem Prædicamenta, & ante eas in Porphyrii vocis, gratias Deo omnium aliorum, & nunc hujusce causæ referentibus. Dicit expositiones iis, quæ Logicæ operam navant appume necessariz uno in volumine eleganter descriptæ, rare pretiosæque cum non ubique, quod ipse sciam in promptu sint, apud me conservantur, quas cum expositionibus in Priora, & in libros de Anima manuscriptas existisse Yanetis tradit Geinerus in Scholario. Fallitur tamen, dum putat alium esse hunc Scholarium ab eo, de quo supra dixerat, prænomine Genoadi, idem omnique est, ut supra adnotabamus. Georgii vero Scholarii præfationem in Logicam, & expositio in Porphyrii ἡσπερ, in Categoriarum Aristotelis, & librum de Interpretatione conservari in Bibliotheca Regis Gallorum, nunc demum ab humanissimi viri Potensis significatum est.

Librum quoque Gulielmi Porretæ, De sex Principiis e Latino in Græcum translulit; idem Scholarius in decem Prædicamenta Commentario Lect. 15. & πῶτος μὴ ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου τῶν ἁγίων, ἀλλὰ ἐκ τοῦ πῶτος διὰ τὸν ἁγίον τοῦ ἀποστόλου κατεργαστοῦ. ἢ μὴ τὴν ἡμετέραν, ἢ αἰς αἰς πῶτος φωνὴν Πατριάρχης τῶν ἁγίων, τῶν δὲ εἰς Ἀριστοτέλους ἀναγνώστης τὸ ἥσπερ διὰ παρανοήσαντα περὶ τῶτος, τὸν δὲ ἁγίον ἢ ἁγίον Ἀριστοτέλους συντάξατο. ἡμετέρας ἀπὸς εἰς τὸν ἡμετέρας φωνὴν αἰς τὸν ἁγίον ἁποστόλου, ἢ ἡμετέρας ἢ τὸν τυχόντος λόγον τὴν εἰσαγωγίαν. Et hæc quidem satis sunt ad deprehendendam causam, propter quam non fuisse aliqua Prædicamenta pertractat. Verumtamen Boetius, vel, ut plurimi afferunt, Porretæ quidem Theologus: Nam qui opus il-

In eodem opere, ut Oliverius Arcadio scripserat Georgius suum *πρὸς παρ' Edit. Paris. variorum, de Penitentia* sermonem quadragesimum, & *πρὸς γυναικας de Amicitia*, pag. 421. laudat incertum, an quemadmodum Tractatum *de timore divinum iudiciorum*, in plures sermones subdividit, ita & hanc *de Amicitia*, & *de Penitentia*, an vero plures sermones varii argumenti, inter quos & hi quoque reperiantur, in unum volumen reduxerit, ut a multis factum conspicimus. Ego sane hæc auguratus nunquam tentavi.

GEORGIUS MOSCHUS Joannis Moschi Lacedæmonii filius Corcyræ Medicinæ, & oratoriam artem professus est, ut de Poetis sui temporis Dialogo s. tradit Gyraldus. Quid hic scripserit in compecto non est, scripsisse tamen aliquid verosimile est.

Vivebat anno 1583. GEORGIUS quidam DEUTEREVON sacerdos, ac Hieromonem, & Magnæ Constantinopolitanæ Ecclesiæ Advocatus ex Insulæ Cretæ Urbe Cydonia mediocris ingenii, & minoris litteraturæ vir. At scripsit tamen suo, & alieno nomine complures *Epistolas*, quæ passim in Codicibus manuscriptis leguntur.

Præterea in varia argumenta *Orationes*, tenues illas quidem, & stylo, & sententiis, non multi æstimandas numero 15. quas ipse legi sub hoc titulo, *ποίημα τῷ Δεσπότη, ἢ ἀρχιεπίσκοπῳ ἡρώδῃ τῷ Γεωργίου μοναχῶν πατρὸς ἡμῶν τῷ Ἀδελφῷ λόγιῳ ἡρώδῃ σι.* Opus vili, ac inutili Hieromonemii sacerdotis Georgii Patris nostri *Spiritualis Deuterævi Oratioes diversæ* xv. *ἁγίου ἢ ἁγίας ἀκούειν παρακαλῶ λόγος ἰδιώτης, ἢ μὴ βασιλεύοντι.*

Item eis τὰ ἴψα βασιλεὺς τῶν συγγενῶν ἡγεγάρματα. In graduum consanguinitatis *Diagrammata*. P. ἢ διαταρὰ τῆς λαβῆς τῶν ἀδελφῶν ἀντι. Patriam suam nescio quo in loco ita insinuat, πρὸς ἡμετέρας πόλεις Κυβερνίας τῶν πατριῶν τῶν Χρίτων. Nihil Urbi Cydoniæ celestis Insulæ Cretæ. Operastant in Bibliotheca Collegii Græcorum.

GEORGIUS CHORTAZIUS Cretensis scripsit carmine, sed communi Græcorum idiomate *Erephila* Tragediam facis pro ea lingua elegantem, & unam ad hunc diem quæ in pretio haberi meruit, & præ manibus omnium teri. Nescio an edita sit.

GEORGII SCORDYLII sacerdotis Scholion in epigram. 87. Joannis Geometræ editum est a Federico Morello in Paradiso ejusdem Geometræ, Lutetiæ 1594. in 4^o.

GEORGII SAUROMANI expositio in epistolam Pauli ad Romanos. Habebatur in Bibliotheca Altempfiana, ut mihi relatum est: ipse non vidi.

Vixit hoc tempore GEORGIUS CORESIUS Chius nobilis genere, professione Medicus, ingenio acri, pietate amphibius, religione ex schismate, Latinis, per quos profecerat, Pisis namque studuit, improbus, cum dicto quotidie odium in eos acerrimum ostendat, & scripto etiam aliquando tam insignite injuriam faciat; Græcis, quorum patrocinium videtur suscipere, cum schismatis venena evomat, eosque a recto veritatis tramite in profundum hæreticos barathrum conetur abducere, parum fidus.

Scripsit Pictæ *Narrationem incliti certaminis Florentinorum Græcis versibus quod apud illos Calcio, apud Antiquos Aspalum appellatur*. Edita est Venetiis 1611. apud Antonium Pinellum in 4^o. Græce, & Latine carmine scripsit, sed parum felicit. Et Italice, *Contra le Galleggianti del Galileo* in 4^o.

Ejusdem in propugnationem schismatis opus editum est cum aliis ejusdem farinae scriptoribus, Barlaamo, Palama, Severo, Pegada, Margunio, Nilo, Scholario, nescio an Londini Græce in 4^o. In quorum Ogdoadem non illepidè lufit Joannes Mathæus Caryophilus Cretensis.

254-255

Οὐρανὸς ἰστέ πλάστης ἀνευδρόμοις διπλῶς,
Οὐτὸ δ' ἰστρούμος ἐσθλὸν βίβλος ἔχει.

Et,

Χοῖρος Βαλαῖν Βαλαῖν μαστιγάει.
Αὐδρατοῦν Βαλαῖν χοῖρος ἀν.
Νῦλος Παλαῖς παλαῖς ἰδὼς λόγος.
Σχολάει δ' αὖ εἰς χοῖνι οὐκ λόγος.
Πρίδιν Ζαβίρεν, τὴν Ζαβιραλῆν.
Παγὰ καίειν, Παγὰς καὶ ταμέειν.
Νὺς μάρτος, ἢ νὺς ἀρῶς καὶ Μαργαρίτης.
Χοῖρος καὶ ἐν καρῶ σὺν λόγος.

De Georgii Diatriba.

α

Non defunt incerta, pleraque enim sub Georgii tantum nomine, audio alio addito circumferuntur, quæ cum ad plures referri possunt, nec certo habeam cui adlocum, in ambiguo relinquere malui. Alii me perspicaciores, divinioreque discernent. Sunt itaque cuiusdam.

GEORGII Expositiones in Hermogenis capita Rhetorica, *De Antinomia, Amphibologia, & Syllogismo*. An ad Dioretum illum, vel alium referes.

GEORGII quoque Expositiones aliquot in quedam *Psalmorum* loca habentur cum aliis Expositionibus in Cateoia Psalmorum. in Biblot. Barberina Cod. 4. In aliqua loca ex orationibus Gregorii Nazianzeni. in Vaticana. Et Georgius quidam laudatur inter Expositores *Proverborum Salomonis*.

GEORGII Carmen Jambicum. Γεωργίου ποικύ, ὃ ἀμαρτανὴ ἐνέγραψα εἰς τὴν παρῖον τιμὴν τοῦ Ἀγαπῶντός τῆς λαμπρίας. Georgii humilis, & peccatoris in *presente Tomma Hagiosopolitani Jambicum*. P. ὃ εἶλεν πάλιν δεικνύμενος. Absolvitur duobus foliis in Biblioth. Regis Gallorum.

GEORGII MONACHI ad sapientie studiosos, ne Philosophiæ difficultate detererantur, *Epitome Philosophiæ*. Liber sic inscriptus in Bibliotheca Regis Gallorum. Suspicio ideo aliud esse, quam quod Græce, & Latine cum Scholiis edidit Augustus in 8. 1600. Joannes Voegelinus Augullanus. At illud ut ex Codicibus, quos habuerat Voegelinus manifestum est, Gregorii nomen præferebat, ideoque cum cognomen illius in opere non exprimeretur sub Gregorii Anonymi nomine publicavit. Colligo ex similitudine tituli, quem natus ex Codicibus suggestit, παρὸς τὴν ἐν τῷ ἔργῳ ἐκ μοναχῶν Γρηγόριος τοῦς φιλομαθῶν τῶ δεικνύει εἰς διδάσκοντα δεικνύμενος αὐτοῖς, τὴν ἑ καθ' ὁμοιότητάς ἑαυτὸν ἔχει τῇ ἐπιτηδεύσειν παρακαλῶν ὑποθέμενος, αἱς μὴ ἀλλοτρίοις τοῖς πρὸς μὴτα δυνάεις, μὴτα τοῖς αὐτοῖς πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἐγγύτητα, αἱς συμπεριεῖν ἐκείνῳ δεικνύον. Conscriptit hæc humilis inter monachos Gregorius pius, & doctissimus studiosi pro facili, & perspicua discendi ratione, cum eis Philosophiæ organum, & quatuordecim scientiarum proposuit, ne difficultatibus quæ occurrunt, in his turbarentur, vel moram necterent in ejusmodi, quæ negligere jussu fuerant. Vel Exscriptoris ergo errore Georgius irrepsit; vel quemadmodum & aliis ex Georgio Gregorius, dum Monachum induit factus est; vel antiqui Codices hic quidem Georgio, ille Gregorio unum opus diversis Auctoribus impartitur.

Adnumerandi quoque sunt inter scriptores Georgios quatuor alii GEORGII, CONTOPETRUS, DOMESTICUS, PANARETUS, & MOSCHIANUS, qui inter Muficos sua ætate præclare dicuntur cecinisse. Hi multis cautionibus tum sacris, tum prophanis notas apponere, quibus vocum varietate, modoque ad harmoniam canerentur, & melos, Græcorum reccetorum more. Græci etenim inter lineas insertis quibusdam notulis, rubris etiam quandoque intermixtis voces canentium mensurant.

Cum vero pictura non minus scriptio ipsa coloribus rem representat, quemadmodum verborum fosculis æque atque illa penicillo & coloribus temporum seriem, gestaque ipsa exprimit. Hinc rerum gestarum imaginem duplicem, tamquam quæ de oratione & coloribus absolvitur laudatissimi Patres decernunt, Damascenus orat. 1. de Imaginibus: διατὰ δὲ αὐτὸν ἡν ἐν λόγῳ τοῖς βίβλος ἐγγραμμεῖται, αἱ δὲ Θεοῦ δὲ νόμον τοῖς πλάξιν ἐκτελέσσει, ἡ τὸς τοῖς διακριτοῖς ἀνθρώπων βίβλος ἐκγραμμεῖται γὰρ αὐτὴ ἀπορίσσει. ἡ δὲ διουσίας αἰσθητῆς, αἱς δὲ καίτοι ἡ δὲ βιβλίον ἐν τῇ πρὸς τὸν τοῖς ἀπορίσσει εἰς μνημονεύειν. ὅτι ἡ καὶ τὰς πλάξας τῶν γεγραμμένων, ἡ τὸς αἰσθητῶν ἡγεμονεύει. Et, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ὃ αἰσθητῶν, καὶ αὐτὸς τοῖς γεγραμμένοις μνημονεύειν ὃ βίβλος, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγραμμεῖται ὃ καὶ. ἡ καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ λόγου, καὶ τὸν ὁ ἀπὸ τοῦ οὐκ αἰσθητῶν. καὶ τὸν δὲ αὐτὸν αἰσθητῶν. Hic autem dupliciter fit, vel litterarum monumentis, ut cum Deus legem tabulæ inscripsit, virorumque quos charos habuit, vitas conscribit mandavit: vel rebus sensibus expressis ut cum utramque & virginem in arcem ad rei memoriam collocari jussit. Sic etiam nunc rerum gestarum imagines virtutesque describimus. Et; Nam imagines sunt monumenta quedam; etenim illæ teras hominibus sunt, quod litteratis libri. Et quod auribus oratio est, idem est oculis imago. cui eamdem imaginem intelligentiam conjugimus. Et iostia similia sepius. Et anie Damascenum Basilium Orat. in Quadraginta Martyres: ἐνὶ ἡ πόλιν ἀνδραγαθήματα, ἡ λογιζόμενοι πειλάξας ἡ λογίζονται ἡγεμονεύειν, αἱ μὴ τῶ λόγῳ κατὰ μνημονεύειν, αἱ δὲ τὸς πλάξιν ἐκτελέσσειν ἡ πλάξιν ἐκτελέσσειν εἰς ἀσκήσιον ἐκτελέσσειν, ἡ δὲ ὃ λόγος τὸς πλάξας διὰ τοῖς αἰσθητῶν, οὐκ ἔστιν ἡγεμονεύειν διὰ μνημονεύειν. Quæ enim in bello fortiter gesta sunt, ea sepe numero tum Oratores, tum Pictores explicant, illi quidem ea verbo enarrantes, hi

De Georgiis Diatriba.

u 4

vero coloribus exprimentes, qua quidem ratione multos atque ad virtutem incitant. Quæ cum hystorie sermo auribus proponit, ea pictura tacens per imitationem oculis ostendit. Nec diversus est ab his Alcious Varii Hiltor. lib. 2. cap. 1. Hæc cum jam ita se habeant, non absolum fuerit, si inter tot scriptores PICTOREM quoque GEORGIUM recenseam, cujus pleraque imagines, prout illius ferebant tempora, non inegantes in Menologio Basiliano, de quo memini me plura in Opere de Libris Ecclesiasticis Græcorum dixisse, inter alias aliorum non ignobilium Nestoris, Monæ, Pantaleonis, Michaelis Blachernitæ, & Michaelis parvi conspiciantur, ex quibus sacræ antiquitatis, & Ecclesiastici Ordinis multas, varias, non nunc natas, sed vetustate comprobatas, & usu continuo corroboratas, quidquid recentiores Hæretici obganniant, consuetudines ac ceremonias, nisi in ipso sole cecutire velimus, assidue clareque expressas eliciamus.

Et quemadmodum ex Gregorio Georgius, ita plerique alii, cum in vitam monasticam renascerentur, Georgii nomine abito sub Gregorii tantam nomine patent, quos si recensere velim, neque scirem, neque possem; ex eorum grege aliquos, in quibus Georgii adhuc nomen, etiam novi accessione non adeo extinctum est, uti potero in hac acie producere.

His præcat GEORGIUS, sive ut alii volunt, GREGORIUS CERAMEUS Taurominitanus Episcopus, cujus scripta etiam sub Theopanis, & si Diaglas cet, sub Philippi Ceramæ nomine prostant. Scriptis in Evangelia Dominicalia, & festa totius anni, nunc demum editas Græce, & Latine, & Notis illustratas ex multorum manuscriptorum fide, a Francisco Scorio Parisiis 1644. in fol. In ejusdem Proœmio Itagico plura habes de eodem Gregorio, sive Theophane, illiusque cognomine patria, educatione, ætate, qua floruerit, Episcopatu, peregrinationibus, persecutionibus pro Ecclesiæ suæ sollicitudine toleratis, virtutibus, doctrina, dicendi methodo, & aliis. Et nos nonnulla dicemus in opere de Libris Apocryphis. Cum etiam Chit, plures quam editæ sunt me legisse homilias in manuscriptis Codicibus meminisse, inter eas si bene recordor, fuerit.

Edidit Paris.
P. 2. 4. 1.

Ἰστέ τις μεταπορεύων ἐκ τοῦ Μαρδάν. Ἀπὸ Μόνα ὁπὺς, οὐκ ἐν τῇ. In Transfigurationem ex Matthæo. Amen dico vobis: Sunt quidam. P. ἄρα οὐκ ἔστι πῦρ ἐν οὐκ τῷ ἀσπύρῳ ἰσχυρῶν.

Ἰστέ τις ἀπὸ πνεύματος ἐκ τοῦ ἁγίου. De Spiritu sancto ex Joanne. P. ὁπὸ τοῦ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπαγγελίας ἐστὶν.

Ἰστέ τις ἐκ Κανὸς γαμου. De Nuptiis in Cana. P. καθὼς ἐκ τῶ γαμου τῶ Κού.

Ἰστέ τις ἀποδημιεύων ἐκ χώρας μακρῆς. De eo, qui abiit in regionem longinquam. P. ἐποῦσα τὴν πελοποννησιακὴν χώραν, πῶς ἐστὶν οὐκ ἔστιν ἐστὶν.

Εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Τόλου, ἢ Θασίου. In Dominicum Publicani, & Pharisei. P. ἐστὶν τὸ Τόλου, ἢ Θασίου παραβολή.

In biblioth. Antonii Augustini Cod. 102. Legebantur ipsius sub Gregorii nomine Homilie de Archibetone, ac Zaccheo. De Publicano, & Phariseo, De Parabola Prodigii. In illud Matthæi, cum venerit Filius hominis. In illud, Dixit Dominus, si non remiserit unicuique fratri suo. De adoratione Imaginum. De Parabytico in Capernaum. In illud, Qui vult venire post me. In illud Matthæi, Homo quidam accessit ad Jesum pedibus provolutus. In illud Matthæi, Ecce ascendimus Hierosolymam. In festum Palmarum. In illud, Nato Jesu in Bethleem Judæ. Orationi due ad Deum. Possiveus in Apparatu. Gregorius Cerameus Taurominitanus Ecclesiæ Archiepiscopus Siciliensis Homilias Græce plures reliquit. Epitome Gesneriana. Gregorii Taurominitanæ Ecclesiæ Archiepiscopi Siciliensis Ceramei dicti Homilie in Evangelia, & alie 57. manuscriptæ extant in Bibliotheca Italica.

Ex his plurimæ sub Theopanis nomine circumferuntur. Θωπῆς τὸ Κεραμῆος ἱμῶν ἐκ τοῦ Λαγγίλου τῷ κεραμῶν, ἢ ἐκ τῆς ἱερᾶς. Manuscriptus liber Venetis. Epitome Gesneriana. Ex qua sua habuit Possiveus. Neque manuscriptorum Codices discordant. Ex ne nomina desint, Nicephori quoque nomine venduntur. Verderius in supplem. In Catalogo Jacobi Marmoræ. Nicephori Figuli, sive Cerameus explicatio, & sermones varii in sanctum Evangelium. Hinc colligimus unum, & eundem Auctorem sub Georgii, Gregorii, Theopanis, Philippi, & Nicephori nominibus innotuisse: qui diversus omnino est a Theophane Hymnorum scriptore, quamvis ab aliis confundatur. Gretserus de Cru-

ce notis in ejusdem duas orationes de Cruce, scribit eo tempore vixisse, quo adhuc Sicilia, vel certe pars Siciliæ Imperatoribus Constantinopolitanis parebat: idque liquere ex fine secundæ Orationis pag. 1207. ubi Crucem invocans rogat, ut Imperatoribus sit præsidio. *ἡρώων τῶ ἰσχυρῶ αὐτῆς πύργος βασιλεὺς ἰσχυρῶ.* *Corroborata fortitudinis tua fideles Imperatores nostræ.* Sub Joanne nempe, & Emanuele Comnenis, cum Rogerii Regis Siciliæ Homilia in Dominicam Palmarum, mentionem induxerit: quo præsentē orationem illam habuit.

Illius Homiliæ duas de Cruce, ante Exaltationem nempe, & in Exaltationem, quas supra commemoravimus edidit Græce, & Latine Gretserus Tomo tertio de Cruce pagina 1207. Et aliam, *De sancti Imaginibus*, die festo sanctorum Imaginum, hoc est Dominica Orthodoxiæ. pag. 1242. Illam inter varias schedas literariz suppellectilis Francisci Turriani in Latinum versam, & ab ipso Turriano propria manu scriptam, repertam tum ob ipsam Turrianum virum doctissimum, tum ob argumentum latere volens Gretserus cum aliis sanctarum orationibus de Cruce cum Homilia Germani Patriarchæ concinentem annexuit Latine tantum.

Homiliam, *ὡς τὸ ἀρχαῖον τῶν ἱερῶν, ἢ τὸν αὐτὸν ἐκ.* In Indictionis, sive Anni principium, Græce, & Latine edidit Dionysius Petavius cum Breviario Historico Nicephori Patriarchæ Constantinopolitani, & aliis, Parisiis in 8^o. 1616. Eam se cum plurimis aliis ejusdem scriptoris sub Gregorii nomine nondum vulgatis a Jacobo Sirmundo accepisse fatetur idem Petavius in notis pag. 10. Et cum Sirmundus illarum editionem crebro flagitaret, ut ei aliqua ex parte satisfacere, hanc veluti specimen quoddam Indictionum occasione præmiserit.

Scoriaci tandem in Bibliotheca Regia leguntur. *Γρηγορίου ἐπισκοπῆς Ταυροματίας τῆς Συρακῆς ἐκδόσις ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς.* Gregorii Episcopi Tauromini Siciliæ Homiliæ ex Archiepiscopo. vt. a. 7. 17. 1. 16. vt. 7. 1. ἐκδόσις τοῦ Ἰωάννου. Homiliæ totius anni. 17. 1. 16. vt. 7. 1. *Δεξάτο ἡμῶν ἐκδόσις.* Lexicon illius Homiliarum. vt. 7. 1.

GEORGIUS, sive GREGORIUS METROPOLITA CORINTHI cognomento PARDOUS scripsit pleraque. Ejus de *Dialectis excerptis* sæpius post Lexica Græco-Latina edita sunt, & inter Grammaticas. Manuscripta quoque illius in Bibliothecis servantur, καὶ ἑξῆς. *De Dialectis.* P. *ἰδὲ αὖτὴ τῆς ἐξῆς ἐκδόσεως ἑξῆς.* In Vaticana Cod. 2.

Περὶ τῶν ποικίλων ποικίλων. *De figuris Poeticis.* P. *ἰδὲ αὖτὴ ποικίλων.* καὶ πᾶσι ἐκ ποικίλων. καὶ ἡ τῶν ποικίλων. In Vaticana.

Εἰς τὴν κατὰ μέθοδον διδασκαλίαν. *In Hermogenis librum de Metodo docendi.* Scoriaci in Reg. 17. A. 10.

De Solécismo, & Barbarismo, & de Syntaxi, seu Constructione Orationis libellus in 4^o. manuscriptis Biblioth. Imperat. Viennæ. Epitome Gesneriana. Eratque in Bibliotheca Augustini Cod. 265. Legitur etiam in Vaticana sub hoc titulo. καὶ συντάξις λόγων. ἢ καὶ τὸ μὴ συντάξις, καὶ barbarισμὸς, ὅ ἐστι μὴ συντάξις, ἢ καὶ συντάξις ἀσυντάξις, ἢ συντάξις καὶ μεταστροφὴ κατὰ τὸν Γρηγορίου. ὅς ἐστι ὁ τῆς ἀσυντάξεως ἐξῆς λόγος, ἡ ποικίλη ἀσυντάξις, *De Constructione Orationis, de Solécismo, & Barbarismo: interea & de Constructione Propositionum, & Verborum pertractatur Metropolitæ Corinthii Gregorii.* Hic est, qui Dominicos Canones interpretatus est, & Pardus antea vocabatur. P. *ὅς ἐστι αὐτῶν τῶν μὴ τῶν λόγων, ὅσα, ὅσα, μὴ, καὶ, ἀπὸ, &c.* Cod. 883. & in Palatina Cod. 146. pagina 184.

Ex eodem, quemadmodum & ex aliis, *Enarrationes* quædam in Hermogenis *Rhetoricam*, servatur apud me. Vide supra in Geo. 10. Discreta.

Scripti in Joanni cap. 21. De Thoma contrahente Dominum cum resurrexisset inculcentem sermonem. Estat una cum nonnullis Homiliis ejusdem Græce scriptis in Bibliotheca Vaticana, Sixtus Senensis in biblioth. & Possévinus in Apparatu. Opus profecto non contemnendum, ab omnibus fere ob ignorationem terminorum pessime exceptum. Id, ut videas Lector, prius tibi ante omnia monstra, &que foedissima in medium proferenda. Da mihi hanc veniam obsecro, & abudenti patientia tua in re gravissima æquo animo ignoscas: fastidium utilitate compensa: & monstrorum immanitate, ac deformitate diuior esto. Gesnerus, *Gregorii Metropolitani Corinthii in Canones ὡς αὐτῶν διὰ τῆς ὁδοῦ, &c.*

ἀποτίμω, qui de mortuis: *εὐαγγελιστῆς*, qui de Cruce, & mortuis: *παράκλησις*, qui de solamine animorum; *τελειότης*, qui de Trinitate; *δυσπαιστὴς*, qui de Dogmatibus, &c. Canones itaque in odas dividuntur, odæ in Troparia, ex quibus componuntur. Singulæ namque Troparia continent aut plura, aut pauciora, eorum numerus determinatus non sit. Troparia quandoque libera, ac vaga relinquuntur, quandoque primis litteris, quasi annulis in verbis veluti catenula inferuntur, quam Acrostichida Auctores vocant. Non omnibus tamen illa colligendi eadem ratio, & modus servatur. Quidam Alphabeti ordinem servant; ita ut primum Canonis Troparion ab Α, incipiat, in Α ultimum definat. Alii in Acrostichide *Θεοῦ*, Troparia sunt odarum postrema in honorem Virginis concinnata, includunt: alii extra eam suo modo agi, ferrique sinunt. Quidam nomen sui silent, ut inter alios Theophanes; quidam odæ non post Acrostichida claudunt, ut Iosephus; quidam Theotociis expriment, ut Georgius, & alii alio modo: cui necessario attendendum est, ut facile spuria a legitimis dignoscas, & Hymni Auctorem, quifiam ille sit in tanta obfcuritate Codicum deprehendas. Sed de his, quæ possent dici, alibi plurima. Nunc pro intelligentia nostri Gregorii illa sufficiant.

Inter hos Canones eximii illi habebantur, quos Damascenus, & Cosmas Monachi in dies festos Servatoris nostri, & Beatiſſimæ Virginis concinnarant. Svidas. *ὁ γὰρ ἀρχιεπίσκοπος ἡμεῖς ἰδόντες, ὅτι Κωνσταντῖνῳ καὶ ἰδόντες, αὐτὸν δὲ ἔχοντα πλεῖστον ἐστὶν ἐκείνῳ βίῳ παραμυθῆναι. Αἱματικὸν ἄνθρωπον Ἰωάννην ὁ Κοσμάς βαπτίσας fuerunt incomparabiles, neque etiam quoad nostra vita propagabit, comparationem admittit: ideoque in eos exponendos non infimorum Virorum ingenia defudarunt: inter eos, quos ipse nori fuere Ioannes Zonaras, Theodorus Prodromus, Marcus Eugenius, neque postremum locum obtinuit hic noster Georgius Corinthi Episcopus: idque ipse de se asserit in expositione Canonis secundi in Dormitionem Deiparæ. πολλοὶ καὶ ἄλλοι οὗτοι ἱερεῖς, καὶ οὗτοι καὶ κατὰ δύναμιν ἡρώων, καὶ οὗτοι καὶ οὗτοι: ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἀποστολὴν ἐκείνῃ, ὅτι ἡ ἐκείνη ἐστὶν ἡ κατὰ τὴν ἀποστολὴν. Non interpositum nobis nihilominus visum est, & hanc Canonem scripto consignare, quædammodum & alios omnes Canones Dominicarum solemnitatum, & magis precipuarum sanctorum dicam. Et in Canonem Joannis Monachi de Ascensione Domini. αὐτὸν ἰδὼντα μὴ τίς ἐστιν ὁ δεικνύων ἐκείνῃ, ὅτι ὁ ἐκείνῳ κατὰ τὴν ἀποστολὴν ἐκείνῃ, ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἀποστολὴν ἐκείνῃ, ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἀποστολὴν ἐκείνῃ. Sed quando una etiam est ex solemnitatibus Domini, cum carne Domini nostri in celum assumptio, opera pretium est, & nos quoque eam honore officere sacrarum illius cantuum scriptis expositionibus pro modis nostris.*

Et istud opus Gregorii tam misere, ac variis modis ab his, quos supra retulimus, habitum est. Examinemus verba. *De Thoma contraſtante sermonem cum aliis ejusdem hominis.* Est mera expositio Canonis, quem de Thoma contraſtante composuit Ioannes Damascenus, non sermo. Neque expositiones aliorum subsequentium Canonum Homiliz dici debent. Sic expositio est in Canones *πῆς καὶ οὐκ ἐστὶν. Dormitionis Deiparæ, & Evangelismi, Annunciationis*, nempe ejusdem. Quid *Antipafcha* sit, dicat Gesnerus: alii *Antipafcha*, quasi Dominicam Palmarum, quæ ante Pascha est, innuat, substituerunt. Male; Tunc enim in illa Ecclesia nulla mentio sit de Thomæ contraſtatione. Quare *Antipafcha*, quæ secunda septimana est post Pascha, & legitur Evangelium de Thomæ contraſtatione reponendum est: maleque dividunt, qui unum hoc variis expositum formulis duo faciunt. *In Assumptionem* καὶ τὴν ἀνάστασιν. Est in Canonem dictæ solemnitatis, sicut & in Pentecostes. *Forma in primum festum venerabilis obitus Cos. Edit. Paris. me Monachi.* Nugæ omnino. Est in Canonem profecti diei Dormitionis Deiparæ, 22-47. compositum a Cosma Monacho. Vel cum duo sint Canones in Dormitionem Deiparæ a Gregorio expositi, notat eam expositionem esse in primum Canonem καὶ οὐκ ἐστὶν Compositionem nempe Cosma monachi, non *Forma*, nisi quidquid ab aliquo sit, vel scribitur, large *Forma* vocare velimus. *Herilium terminatur, seu festivitatem totius temporis* καὶ τὴν ἑορτήν & magna septimana dormitionis ipsarum sunt Herilium festivitates, in quarum Canones Gregorius expositiones consecravit, quem admodum, & in Triodia magnæ Hebdomadæ, & nonnullarum aliarum precipuarum celebratum totius anni. Titulus operis ab hisce tam misere tractatus in nonnullis Codicibus manuscriptis ita concipitur. *Γρηγορίου Μεγαλοπολίτου Κωνσταντινου ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ κατὰ τὴν ἀποστολὴν, ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἀποστολὴν*

phesium scriptis, & calumniis illius in Romanam Ecclesiam respondit, ut ex edito jam opere post Concilium Florentinum apparet.

Servatur penes me *βίος ὁ πολυεύς, ὁ μακάριος διακόνος δι' ἡμεῶν ὁ τοῦ ὁ δι' ἡμεῶν πατρὸς ἡμῶν Λαζάρου, καὶ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἡμεῶν ἀποστόλου συγγράμματος παρὰ τὴν ἑρμηνείαν Πατριάρχου καὶ τῆς ἑρμηνείας. Vita, & rei gestae, & peculiaris miraculorum narratio sancti, & Deum ferentis Patris nostri Lazari, qui in Galileo monte vitam aeternam excoluit, descripta a sanctissimo Patriarcha Domino Gregorio, Qui non alius erit, quam Cyprius. Namque post Romani Argyrophylly Imperium sub quo florebat Lazarus ad directam usque urbem, praeter Gregorium Protosyncellum, ad quem referri minime potest, nullus alius Gregorius Patriarchatum administravit. Baronius Annalium anno 960. non alienus ab hac sententia auctorem vitæ Georgium vocavit. Claruit hoc tempore in Oriente S. Lazarus monachus in Galileo monte iuxta Ephesum, cujus vitam scripsit Georgius Patriarcha. Scriptio est satis elegans, & accurata, & rara.*

GEORGII HIEROMONACHI PROTOSYNCELLI adversus Epistolam Marci Ephesii. Liber est in bibliotheca Regis Gallorum. Gregorii & hic suspicio reponendum, quem scimus omnes in Marci Ephesii Epistolam stilum strinxisse. Vide tamen, quæ supra pro Gregorio Aneponymo, in Georgio Monacho dicebamus, & nota faciles in ejusmodi nomine scriptorum lapsus.

GEORGIUS PHRANZA Byzantinus sub Manuele Palæologo Joannis filio natus, fonte baptisimali a Thomaide religiosissima femina susceptus, eidem Imperatori puer, tandem etiam a Secretis inservit: successoribus Manuelis Joanni, & Constantino æque charissimus, sub quibus variis legationibus fungitur, non civili scientia, & militaribus artibus, sed doctrina, & eloquentia clarus, quibuscum & militares etiam spiritus demonstravit, tamquam qui objectu corporis sui Constantinum servavit, & pro eo vulnera exceperit; in carcerem etiam terrerim ab hostibus projectus est. Ex Helena Alexii Palælogi Exemplaconis filia filios tres, & unam filiam sustulit. Constantinopoli a Turcis debellata in hostium ipse cum conjuge, filia, & filiorum Joanne, nam ante urbis excidium alii vita functi fuerant, potestatem venit. Conjungens Hadrianopoli redemit. Filia in obsequio Sultanis moritur. Joannes adolescentulus, qui nondum annos quindecim attigerat, pro conservanda pudicitia a Sultano obtruncatur. Protovestarius fortune, ac liberis ereptis in Peloponneso statem agit; sed ea quoque a Turca devicta Italiani vistrat, inde in Græciam reversus cum uxore monachismum amplectitur, & pro more nomen ipse in Gregorium, conjux in Eupraziam mutat. Vixit in summa egestate, adeo ut nec panis, quo vitam sustineret, suppeteret, tandem effusa jam ætate, morbis etiam fractus, ac debilitatus decessit. Hæc carpiam ex Jacobo Pontano, & Pontanus ex eodemmet Georgio, cujus illud est de eo judicium. *Vir fuit maximus, verum agendarum scientissimus; de tribus autem Imperatoribus Manuele, Joanne, Constantino, quibus servavit, ita meruit, ut nemo magis.* Rogantibus quibuldam nobilibus Conyrazis Chronicon scripsit, tradiditque in Antonii Sacerdotis manibus, ut idemmet in fine operis dicit, Chronicon ex Bibliotheca Bavaria de promptum, digressionibus, quibus passim opus abundat, multūque aliis, quæ dignitati historiarum officere poterant, detractis, totoque corpore in compendium coactis, Jacobus Pontanus in linguam vertit Latinam, libris, atque capitulis, *Edidit. Paris ut ipsi peropportunitatem visum fuerat, divisum edidit Ingolstadtii ex Typographia Adami Sartorii 1604. in 4^{to}. cum Theophylacto Simocata. Pontanus tamen in aliis laudem nec contemnendam promeritus a nonnullis reprehenditur, primum quod Græce non ediderit; secundum quod opus obtruncatum, ac in epitomem redactum, non integrum emiserit. Scripseris enim errores, ac nugamenta omnes ab Interprete expoluit, non ita tamen ut in Interpretem rejiciant. Et aliud est interpretis, aliud Correctoris munus. Interpretes omnia reddere, si fidus esse vult: Corrector non scriptoris vestigia, sed suum sequitur institutum. Argumentum Chronici ex eodem Georgio in Proœmio illud est. *Ad hunc modum ego quoque Georgius Phrantzes, & Protovestarius, & Gregorius cognominatus ubi ad Monachos me aggregavi, ista conscripsi de iis, quæ memoria mea acciderunt, & de nonnullis calamitatibus speciatim quæ partim ante, partim post subactam Constantinopolim nos excruciant. Ac primum quidem de creationibus, & causis Imperii Palæologorum ab initio narrationem contraxi; dicamque quot, & qui, quæve**

ex ea domo, quam penes huc usque scepra fuerunt, Despotæ, & Despotissæ existerint. Et de bello, quod in Peloponneso inter fratres Despotas Demetrium, & Thomam causatum est. Alia insuper non parvi momenti, & memoratu egregia non silebo. Legitur manuscriptum Scoriaci in Biblioth. Regia. Γεωργίου τῷ Θραντῷ Χρονικόν. Georgii Phrantza Chronicon. v. 7. g. & Mediolani in Ambrosiana, cujus illud est principium, καὶ τὸ ἱστορίας χροῖον ἐστὶν ὅτι ἡμεῖς οἱ πολλοὶ συγγράψαμεν. Ex Acropolita non tantum Procemium, sed quæ ab urbe a Latinis directæ, ad ipsam Græcis recuperatam ille fulse, prolixèque enarrat Phrantza per summas transcriptis.

Servatur penes me ejusdem Georgii Chronicon diversum omnino ab edito; incipit ab anno 1402. finit in annum 1477. nescio an ab ipso Auctore, ut prolixitate operis Lectorem non satigaret in compendium post primum Chronicon concinnatum an prius etiam, quam prolixum ederet, veluti memoriz salcurn, & materiæ argumentum præparatum fuerit. Quicquid tamen sit, eloquio barbarum, & locutione ex trivio petita, habet in se multa, quæ aliunde non occurrent, & distinde omnia prosequitur: in eo tamen minime laudandum, quod minutissima quæque & nullius dignationis commemoret: satis in angustiis domesticis enarrandis curiosus, ac loquens. Sic exorditur, αἰετὶς Γεωργίος Θραντῆς, ὃς Γεωργίου τῷ Χραντῷ πατρὶς ὄνομα ἔστω, καὶ τῶν πατρῶν γένεσιν ἐκ τοῦ πᾶσι ἀδελφῶν ἑνὸς αὐτοῦ χροῖον ἀπὸ τοῦ Κοζιν ἡμεῖς ἡμεῖς Χραντῶν γένεσιν ἐκ τοῦ πᾶσι ἀδελφῶν ἑνὸς αὐτοῦ χροῖον. Georgii Phrantza Protosyniarchus, & Gregorius fortasse Monachus hæc conscripsit de rebus, quæ sibi ipsi contigerunt, aliisque peculiaribus tempore assidue cunctis ipsius a nato Domino nostro Jesu Christo anno MCCCCI. P. xadde hoc sibi τὸ ἐκ γενεῶν, ἢ πατρίδος ὀνομασθέν. Contuli cum manuscripto Codice Neapolitano Biblioth. Sanctorum Apostolorum Clericorum Regularium. Et, ut conjicio, aservatur quoque Scoriaci in Bibliotheca Regia. Γεωργίου τῷ Θραντῷ πατρὶς ὄνομα ἔστω, καὶ τῶν πατρῶν γένεσιν ἐκ τοῦ πᾶσι ἀδελφῶν ἑνὸς αὐτοῦ χροῖον. Georgii Phrantza de nonnullis rebus, quæ suo tempore obierunt. Quod alii dixerint, De rebus gestis sui temporis 11. d. 17. v. 1. §. 13.

Praeter Chronicon scripsit *Eupositionem symboli*. Quid in eo exponendo egerit, ex ipso lib. 3. cap. 24. videre possumus. Edidimus autem prius fidei nostræ in Deum confessionem, uti mos est orthodoxis monasticum induentibus habitum & ita capiti primum quidem sanctum symbolum exponere; ostendensque unde a sanctis Patribus esset compositum: sed ut cognosceremus non eos id a se ipsis habuisse, sed ex divinis oraculis tum verba, cum sententiam mutuatos id pie conscripsisse. Proæmulum igitur divini symboli vocis singule & sacris scripturis sunt desumptæ, at particulatim docuimus. Hoc idem ante cum præstiterat Simeon Thessalonicensis, ut in nostra *De Simonibus* Diatriba diximus. Porro an Georgius Simeonis laborem in suum opus deduxerit, vel novum ex se meditatus in scriptum retulerit, cum Georgii expositionem non viderim, non audeo divinari. Solemne scriptoris semper fuit, sed labente Græcia potissimum, alienos labores exscriptos, suppresso, unde exscripterant, nomine, tamquam suos simplicioribus promere.

ΕΛΛ. Παρ.
P. 42. 177.

Vixit hodie **GEORGIUS MYRMEGIANUS**, Myrmegium in Infanta Chio oppidum est non ignobile; dum Monachum induit Gregocii sibi nomen addidit, quod innuit ipse in Synopsi Dogmatum Ecclesiasticorum: χροῖον λέγειν ὅτι ἀδελφὸς ἀπὸ τοῦ Γεωργίου, ὅτι καὶ γένεσιν ἀπὸ τοῦ Γεωργίου. ὁ δὲ ἱστορίας χροῖον λέγειν. ὅτι καὶ γένεσιν ἀπὸ τοῦ Γεωργίου. Verbi gratia quendam dominum vocant Georgium, & deinceps Presul sacri Gregocii nomine insignitur, quem dum quispian asperxerit, dicit. Hic est Georgius, pristino nomine eum compellent. Nunc, ut audio, Monasterio Imperiali in eadem Insula, quod νῦν μετὰ, Novum Monasterium vocant, præest; scripsit sub hoc titulo Græcorum recentis lingua; συνοψὶς τῶν θείων καὶ ἱερῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, *Synopsis Divinarum & sacrarum Ecclesiæ Dogmatum*, editam Venetiis anno 1635. apud Joannem Petrum Pinellum in 8°. In eo Libello Auctor, cum non solum Græcorum schismaticorum, sed Hæreticorum recentiorum etiam libros legisset, nec tantum haberet ingenium, ut vera a falsis discerneret, errores varios, absurda, hæpe quoque Hæreticas sententias inspergit, propinatque incautus Lecturibus, quæ multa non alibi adnotavimus. Utinam & ipse aliquando bene sapiat, redeatque ad viam, quod futurum spero, cum æquitatem viri, & studium veritatis, fideique zelum compertissimum habeam.

Diatribam finiam, dummodo inter tot, ac tantos Georgios uni, & soli **GEORGIDIO MONACHO** locum, quid enim verat / concedamus. Opus il-

lius sic concipitur, Γεωργίου μοναχὸν γεγραμμένην ἐκλογὴν ἐκ τῶν διὰ τὴν ἁγίαν γράφην, καὶ ἁγίων πατέρων, καὶ τῶν ἱερῶν διδασκάλων. *Georgidii Monachi sententiarum Ecloga ex sacra Scriptura, sanctis Patribus, externisque Magistris.* Georgidii commentum fuisse inde colligo, quod eandem sententiā in aliis Codicibus, ut mihi ex Chio Insula relatum est, titulus ita concipitur. Γεωργίου ἐκλογὴν ἐκ τῶν ἁγίων πατέρων, καὶ τῶν ἱερῶν διδασκάλων. *Sententiae collectae a Joanne Monacho, qui & Georgides, ordine litterarum.* Non est tamen operæ, ut in his diutius immoremur.

F I N I S.

I N D E X.

Divinationem ex ferro candenti recusat Michael Palologus.	42
Dragones imbellis & traditio.	38
Dragones novæ proditio.	42
Dragones proditoris mors nefasta.	42

E

E PISCOPUS nimio dejecti principibus gratior.	47
Ereus Imp. Romano bello vexat.	11
Ereici ditioris hnes.	12
Ereus cum Theodoro Lascari pacem init.	12
Ereus Græci ritibus bene affectus.	13
Eudocia Alenii Ducæ uxor Crall Serviti prius nupta.	4
Eudocia continentia remunerata.	43
Excursus urbe mox alias urbes custodit.	13

F

F ORBUS ruptum minus causa.	47
Fœderis ruptæ pœne.	23
Franci expeditionem C.P. suscipiunt.	1
Franci quam prædaram partem capta C.P. adpiscuntur.	6
Franci. V. Latini.	

G

G EORGIVS. De Georgiis scriptoribus videtur de separatum indicem ante Distributorem illis institutum.	
Georgius Acropolita C.P. ad Imp. abijt.	30
Georgium Acropolitam adolescentem Imp. ad litterarum studia hortatur.	21
Georgius Acropolita adolescentem de eclipsi differt.	27
Georgius Acropolita de Palæologo fuga cum Imp. loquitur.	38
Georgius Acropolita Theodori Ducæ in Logica præceptor.	39
Georgius Acropolita Imperatoris iram experitur.	34-35
Georgii Acropolita dura cervix.	15-17
Georgius Acropolita verbis multat.	15
Georgius Acropolita Prætor factus, ductibus alius pluribus proponitur.	62
Georgius Acropolita libertatis vitæ.	114
Georgius Acropolita proprii animi magnitudinem prædicat.	114
Georgii Acropolita sollicitudo & letitiae.	114-61
Georgius Acropolita oegrotis innotuit.	62-63
Georgii Acropolita cum Palæologo de servando Prilapo confidit.	64
Georgius Acropolita Prilapimanet.	114
Georgius Acropolita captivus Prilapi.	65
Georgius Acropolita Prilapum tuetur.	66
Georgii Acropolita fides Imperatori suspensa.	65
Georgius Acropolita Imp. bene affectus.	66
Georgius Acropolita Michaelis Palæologi Imp. afficit.	35
Georgius Acropolita ad Bulgarios Legatus.	14
Georgius Acropolita pro recuperata C.P. precibus Eucharisticis componit.	82
Georgii Acropolita de recuperata C.P. oratio.	82
Georgius Michaelis Imperii Procurator ad altare necidit.	67
Germanus Patriarcha moritur.	10
Græcorum turpia fuga.	43
Græci Papam Imperatorem etiam in precibus agnoscere reculant.	13
Græci in dividendis matrimoniis & superducentis uxoribus faciles.	4
Græci gravi armatum afflicti.	13

In MS. Acc. Indus.

H

H ISTORICI Græci in scribenda historia mos antiquus.	42
Historici odium.	114
Hyems asperitas.	29

I

I ANUENES Rhodum occupat.	17
Iansenius Rhodo captivus.	17
Iarhines Persæ & Christianus.	4
Iarhines in Persarcha.	114
Iarhines Alexium subdole excipit.	114
Iarhines Joannem Ducem conficit.	29
Iarhines Soltanus corruptis moribus prædicit.	114
Iarhines Asanem Bulgaram necat.	9
Imperatoris epistolæ ad subditos missæ.	34
Imperator inauguratus clypeo deficiat.	41
Imperator & Philosophus nominatissimi.	21
Ioannes Angelus Imperator a patre renunciat.	15
Ioannes Angelus Eximperator.	23
Ioannes Angelus Despoia Eximperator moritur.	30
Ioannis Angeli pietas.	39
Ioannes Angelus timore cœteris expulso.	62
Ioannes Asanul Romanorum Princeps.	14
Ioannis Bulgari in Romanos propositus.	9
Ioannes Bulgarius Rnnaodionum se appellari jubet.	10
Ioannes Bulgarius Scylojoannes dicitur.	114
Ioannes Asan in Theodorum videt.	17
Ioannis Asan victoria.	11
Ioannis Asan elementis victoris causa.	114
Ioannis Asan filius Joannis Ducæ filio nubit.	20-21-22
Ioannes Asan amicis cum Joanne Ducæ perit.	23
Ioannes Asan filiam Theodoro nuptam recipit.	23-24
Ioannes Asan sanctus inter Latinos.	114
Ioannes Asan a Deo castigatus.	24
Ioannes Asan iterum exilium.	114
Ioannes Asan cum Græcis iterum pacem componit.	114
Ioannes Asan cum Græcis iterum pacem habet.	11
Ioannes Asan perpetuus fidei defensor.	114
Ioannes Asan nubit Theodori Angeli filie.	114
Ioannes Asan moritur.	23
Ioannes Camaterus Patriarcha dignitate se abdicat.	3
Ioannes Ducæ, qui Batatzes Theodori Lascari gener.	11
Ioannis Ducæ progressus.	11
Ioannis Ducæ bellandi mos.	114
Ioannes Ducæ & Asan urbes a Latinis receptas inter se dividunt.	21
Ioannes Ducæ Imperat.	13
Ioannis Ducæ cum Italia prælium.	14
Ioannes Ducæ, qui Batatzes, Imperii consortium Theodoro Commeno offert.	114
Ioannes Ducæ classem propriam incendit.	16
Ioannis Ducæ in eos qui sibi infidias paraverant elementa.	114
Ioannes Ducæ Callipolim recipit.	21
Ioannes Ducæ & Asan compositis armis bellum gerunt.	21
Ioannes Ducæ matrimonio prælio videt.	21
Ioannes Ducæ damnum perit.	114
Ioannes Ducæ cum Bulgariis tertio pacem reorvat.	114
Ioannes Ducæ Thessaloniceam recipit.	21
Ioannes Ducæ Joanni Angeli Imp. nomen invidet.	26
Ioannes Ducæ in Angeli bellum movet.	114
Ioannes Ducæ Theodorum Angeli caput.	114
Ioannes Ducæ Thessaloniceam obidet.	21

RERUM ET VERBORUM

Joannes Ducas pacem cum Joanne Angelo com-
posit.

Joannis Duce cum Iacohine colloquium.

Joannes Ducas in Occidentem statuit.

Joannes Ducas in Bulgatos expedit.

Joannes Ducas in Orientem revertitur.

Joannis Duce prosperitas.

Joannes Ducas cum Michaeli Angelo pacem
conciliat.

Joannis Duce adversus Theodorum Angelum &
alios rebelles prosperi successus.

Joannes Ducas apostolica laborat.

Joannes Ducas moritur.

Joannis Duce virtutes.

Joannes Gubalas Rhodi praefectus.

Joannes Hierosolymorum rex C.P. proficiet-
tur.

Joannis Hierosolymorum regis statuta.

Joannis Hierosolymorum regis virtutes.

Joannes Hierosolymorum rex pugnat cum Jo-
hanne Imperatore.

Joannes Hierosolymorum rex & Imp. Lampi-
um tendit.

Joannes Hierosolymorum rex, & Imp. Ceramida &
Pegis potitur.

Joannes Hierosolymorum rex & Imp. C.P. re-
vertitur.

Joannis Duce cum Bulgato foedus.

Joannes Hierosolymorum rex & Imperator
moritur.

Joannes Lascaris ostendit Imperium suscipit.

Joannis Lascaris post res parum tatur.

Joannes Petraliphas captus.

Joannis Sebastocratoris bellis successus.

Irene Imperatrix literarum studiosa.

Isaaci Angeli Ecclesiae bona in Reip. bonum
insuadenda censuit.

Isaaci Angeli adversus Bulgatos bellum.

Isaaci clades bellum Bulgarico accepta.

Isaaci Nestorogus Achridae Praefectus capien-
ter.

Iphagus Armenius victus.

L

L AODICEA Graecia a Persarum reddita.

Latini expeditionem C.P. suscipiunt.

Latini Alexi Angeli a Marzupho inquesti
necem vicissuntur.

Latini violenter fidei accipiuntur.

Latini C.P. invadunt.

Latini capta C.P. plurimis urbibus potuntur.

Latini gravi armatus videntur.

Latini a Joanne Duce & Theodoro
Commeno vexantur.

Latinarum res pessime sunt in Olenog.

Latini Ceramida & Pegis potuntur.

Latinarum cum Bulgariis & Tauris foedus.

Latini Tauris obsequium solvunt.

Latini ex Occidente in Orientem advocati.

Latini Taurum obtinent.

Latini maritima periculo videntur.

Latini Principibus suis libere legat soliti.

Latinarum ad Michaelem Commenum Lega-
tio.

Latinarum ad Michaelem Commenum Legati re-
seda domum revertuntur.

Latini & Michaelis Palaeologi pacem petunt.

Latini Constantinopolim erant.

Legatus Pape C.P. mittitur.

Legotheta ad Iannem Imp. stat.

M

M A G N I Domestici auctoritas.

Magnus a Graecis ambicus.

Mahometi a suis in America filium suum.

Manuel Angelus a Saracenis exceptus.

Manuel Angelus in Imp. Joannem ingratus, &
fœdus.

Manuel Angelus Lascaris amicus.

Manuel Angelus moritur.

Manuel Patriarcha C.P.

Manuel Patriarcha a nobis.

Mattheus Joannis Duce pater.

Mattheus pater Imperatoris debitis honoribus
sequitur.

Marchio Mantiferrati Thessalonica rex a Bal-
duno interfectus.

Medeus Imperatoris Adjutus dicitur.

Merfalta Turca pedana.

Merfalta Mahometi a suis in America filium su-
um.

Merfalta falsi proditio.

Merfalta impostura detecta.

Merfalta Patriarcha creator, & mortuus.

Manuel Angelus supra erudit.

Manuel Angelus Despotas.

Manuel Angelus a Saracenis percussus.

Manuel Angelus moritur.

Michael Angelus patri succedit.

Michael Angelus Despotas nonnullis urbibus
potitur.

Michaelis Despotas nova rebellio.

Michael Angelus Despotas Priapum obdit.

Michael Angelus defunctus Theodorum Imperatorem
duces habuit.

Michaelis Angelus defunctus progressus.

Michael Angelus defunctus Priapum obdit.

Michaelis Archangeli defunctus fides Graecis.

Michael Angelus defunctus Priapum potitur.

Michaelis Angelus defunctus variis amicis &
fœderibus.

Michaelis Angelus defunctus res adversa.

Michaelis Angelus defunctus fœderibus foga.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

Michaelis Angelus defunctus res in melius ma-
nit.

I N D E X.

Michaelis Palæologi in Theodorum Angelum victoria.	64
Michael Palæologus Imperatoris tutor declaratur.	62-69
Michael Palæologus qui Comnenus, Deipota, & Imp. fuit.	69
Michael Palæologus imperii dignitates suis distribuit.	74-75
Michaelis Palæologi fœda suspensa.	69
Michael Palæologus Latinentem Legationem accipit.	ibid.
Michael Palæologus in Michaelem defunctorem bellum suscipit.	78
Michaelis Palæologi ad Michaelem defunctorem Legatio.	79
Michaelis Palæologi ad varios principes Legationes.	79
Michaelis Palæologi prosperi successus.	72-73
Michaelis Palæologi res per Occidentem in aversum mutatur.	74
Michael Palæologus ab Afrio delusus.	73
Michael Palæologus ad annum cum Latine indutus init.	76
Michael Palæologus de recuperanda C.P. meditantur.	72-73
Michael Palæologus in Orientem remittit.	73
Michael Palæologi in Constantinop. solemniter ingressus.	79
Michaelis Palæologi in Deum pietas & grates.	79-80
Militibus ecclesiastica.	45
Monomachia veritatis indagatur.	40

N

N A S A R I I Joannis Angeli amici.	38
Nicephorus Angelus Theodori Ducis lium dicit.	38
Nicephorus Blemmides Acropolim magister.	41
Nicephorus Blemmides Theodori Imper. præceptor.	41
Nicephori Blemmides virtutes.	ibid.
Nicephorus Tarchasiota Tauri prætor.	31
Nicephorus Tarchasiota Dei magis quam armorum amille fecit.	ibid.
Nicephorus Patriarcha.	26
Nicolaus Comnenus bellicosus.	28
Nicolaus Manclavites Imperatori Melencum tradit.	35

P

P A P E subdi reserunt Græci.	32
Papæ Legati.	60
Patriarcharum ordo in hac historia memoratus Joannes Camaterus.	1
Michael Anonimus.	ibid.
Theodorus Irenicus.	14
Maximus.	ibid.
Manuel.	ibid.
Germanus.	30
Metabolus.	ibid.
Manuel.	42
Arsenius.	ibid.
Nicephorus.	76
Pelagius Legatus C.P. missus.	14
Pelagius Stratopedarcha.	18
Perle Tacharis tributus solvunt.	62
Petrus Imp. Baldus levis occiditur.	51
Petri Imp. fœdus.	ibid.
Philadelphus Iustiniani petri.	49
Phoras Philadelphum Presul divinationem ex carenti probat.	67
Phormis Bulgares.	30
Pons in Mæandro cumulario excutitur.	30
Populæ fœdus.	67
Positas Venetorum.	77
Prilapsus in Michaelis defectoris postestatem venit.	71
Prilapsus Græco fides.	64
Principes armati Episcopos humiles.	54
Proditio exposita.	13

Imp. Ar. Iudea.

Purgatio de crimine per ignem, monomachiam, &c. 40-41.

R

R H O D U S a Jacobo filio capta.	32
Rhodus a Græcis recepta.	32
Reliquæ ab Imp. ad castra & bella portate.	32
Robertus imperium adspicitur.	13
Roberti Imp. mors.	18

S

S C Y T H I æ levi armatura uti consuevit.	3
Scythæ crudeliter.	30
Sebastocratem ducem insignia.	75
Servorum in Græcos victoria.	43
Servorum princeps fœdus in Macedonia amittit.	ibid.
Sigra Athenarum Dominus.	6
Sultanus ad Imp. fugit, & ab eo excipitur.	62

T

T A C H A R I I Musulmanos vincunt.	28-29
Tachari quidem agunt.	30
Tachari Persiam iterum vallant.	32
Tacharii a Persis Comneni ope vidi.	32
Tartarorum excursions.	23
Taurus columna Constantinopoli.	3
Thema provincia.	12
Theodorus Angelus captivus.	ibid.
Theodorus Angelus occiditur.	ibid.
Theodorus Angelus vinculis liberatur.	ibid.
Theodori Angeli fœdus.	ibid.
Theodorus Angelus Thesalonice occupare conatur.	16
Theodorus Angelus fratrem imperio pellit.	ibid.
Theodorus Angelus nepotem Nicephorem ad rebellandum instigat.	18
Theodorus Comnenus Epiri Dominus.	10-11-16
Theodorus Comnenus barbaris moribus præditi.	14
Theodori Epiri Domini progressus.	11-12-16
Theodorus Comnenus imperium adstat.	14-16
Theodorus Comnenus Petram Imp. profugam ad Dyrrachium.	11
Theodorus Esapterygus Acropolim magister.	11
Theodorus Lascaris Alexii Angeli gener.	3
Theodorus Lascaris excedit Constantinop.	ibid.
Theodorus Lascaris a Nicomedia ejicitur.	ibid.
Theodorus Lascaris Grecorum imperium coligit.	5
Theodori Lascaris æreopas imperio progressus.	6-7
Theodori Lascaris cum Iustathine pugna.	7
Theodori Lascaris vis bellica.	ibid.
Theodori Lascaris filius.	11
Theodorus Lascaris cum Erico pacem componit.	13
Theodori Lascaris obitus.	13
Theodorus Ducas qui etiam Lascaris, ipsam recipit.	24
Theodorus Lascaris, qui Ducas, suscepit imperium.	22
Theodorus Lascaris expeditionem in Bulgarias incipit.	46-47
Theodorus Lascaris pacem cum Bulgariis componit.	12
Theodori Lascaris bellica celeritas.	12
Theodori Lascaris progressus.	47-48-49-50-51
Theodori Lascaris adversa fortuna.	48
Theodorus Lascaris milites incrimine habet pugnare.	46
Theodorus Lascaris in Orientem reveritur.	32
Theodorus Lascaris novis dignitatibus ducem fuisse auget.	ibid.

y ij

RERUM ET VERBORUM INDEX.

Theodorus Lascaris ingentem exercitum constit.	18. 13	Theodorus, qui Morotheodorus.	3
Theodorus Lascaris novam expeditionem in Bulgarios suscipit.	11. 14	Theodorus Philes circus Legationem obit.	71
Theodorus Lascaris Michaeleni Angulum novellis urbibus spoliat.	47	Timore mortis incussa.	62
Theodori Lascaris in Palamologum minas.	12	Thesalonica capta.	86. 17
Theodorus Lascaris in Orientem regreditur.	60. 61.	Ternobus urbs.	27
Theodorus Lascaris Persis auxiliatur.	ibid.	Ternobus. Vide. Tribunus.	
Theodori Lascaris circa vitam finem pontificatus.	66	Trinobus. Vide. Ternobus.	
Theodorus Lascaris pacem habet cum Bulgaria.	ibid.	Trinobi Episcopus Patriascha.	27
Theodorus Lascaris juramento a suis petito proprium testamentum firmat.	67	Tzorales a Larinia capta.	27
Theodorus Lascaris quos assidue, post mortem adversos experitur.	66. 67		
Theodorus Lascaris Monasticum habitum acce morum induit.	66		
Theodorus Lascaris moritur.	66		
Theodori Nephagi fides.	48		
Theodorus Michaelis Angeli spurias occidit.	64.		

V

VILLARDINUS jamessibus auxiliatur.	77
Urbs mota ceteras urbes immotas custodiens.	79
Urus Legatus.	74
Uris gesta.	61. 62

X

XYLEAS Prilapi pemsit.	60
Xyleas a Servis vincitur.	61
Xyleas capitur.	67

INDEX RERUM MEMORABILIVM

Quæ in Notis, & Diatriba continentur.

A

A CROPOLIS.	47
Acropolis.	<i>ibid.</i>
Adrianopolis encomium.	21
Alexius Angelus ad Latinos transfuga.	21
Alexii cum Latinis fœdus & pacta.	2
Alexius pater a Murzupho neci traditus.	2
Alexii Comneni foboles.	21
Alexius Strategopolis C.P. recuperat.	28
Altare S. Sophiæ pretiosum mari demersum.	21
Amezus.	22
Armenii Patriarchæ infidelia.	22
Arsenius Patriarcha cum Muzalone Joanne La-	
scaris tutor.	24
Arsenius Patriarcha capta urbe Constantinæ	
vocatus.	27
Asianus ab Ibanco necatur.	27

B

B ALDVINVS Imp. a Scythiâ captus.	49
Baldulni aduersa fortuna, & captivitas.	49
Baldulni ut a Barbaris occidit.	52
Bardarius qui Nauius Barba.	12, 21
Basilus Bulgarodocus.	46
Blachi olim Mygi.	16
Blachi a Grecis deficiunt.	<i>ibid.</i>
Blondus Historicus reprehenditur.	a. 1. 21.
17. 12. 33. 40.	
Bulgarodocus Basilus.	16
Bulgarici Legatus reliquias prælatas.	43
Byzantii felicitas & laudes.	1. 2.
Byzantem a Latinis expugnatur.	10. 47.

C

C IDARIUS Imperatoris.	30
Constantinus.	21
Constantinopolis a Latinis capta.	20. 47
C.P. felicitas & laudes.	1. 2.
C.P. a Latinis expugnatur. 20. Quo tempore	<i>ibid.</i>
Qua ratione.	<i>ibid.</i>
C.P. dum caperetur a Grecis quænos locis in-	
cessionem patit.	21
Constantinopolis urbs ut ante a Barbaris sita.	<i>ibid.</i>
laudes & qui de ea scribere auctores.	47
Constantinus Cæsarum qui fuerit.	100. 101
Constantini Metopocamite fortuna.	21
Constantinus Metopocamite Imp. ebarus.	<i>ibid.</i>
Crales quis.	12

D

D APLIX.	16
S. Demetrius Thessalonice defensor.	21
S. Demetrius Martyr apud Thessaloniam.	16
Delposa.	22

E

E CCLIX bona in Latæon offis publicæ	
occidentaria præcæna non tradenda.	4
Encyclia traditis que.	25
Eticus Orioneis Imperator.	20
Euphrosine Alexii Angeli uxor in Monasterium re-	
traditur, ac non revocatur.	24
Exercitus urbemotus alias urbes custodie.	31

F

F A M A. Des.	47
Fœdistragorum punitio.	23
Franci. V. Laciul.	

G

G EORGI Monachi plures.	16, 22
Georgius Acropolis Pontifici Romano in-	
teritus.	2
Georgius Acropolis Latinus perperam crim-	
natur.	20
Georgius Muzalo qualis fuerit.	24
Georgii Muzalobis moti.	35, 36
Germanus Patriarcha.	54
Germanus Patriarcha moritur.	30
Gregorii nomen vice Georgii. 63. 68. 97. 102. 117	
Greci Romanos se dicunt.	47
Greci gravi armatura adfecti.	12.
Grecia fides.	39

H

H ISTORIAE utilitas ab Historicis propo-	
ni solita.	2
Historia veritas quanti facienda.	<i>ibid.</i>

I

I ATHATINES ad Imp. supples.	11
Ibanus qui Blachi Joannes.	12
Ibanos Alatum occidit.	<i>ibid.</i>
Ibanus, qui Joannes.	30
Imago Beati Virgilio cum triumpho in Urbem	
inveſta.	49
Imp. insignia.	17. 18
Imperatoris plicus.	21. 18
Imperatoris Imperator.	30
Joannes Camacerus.	18
Joannes Camacerus Patriarcha.	49
Joannis Duce in pauperes liberalitas.	27
Joannis Lascaris Michaelis Palæologi populus ei	
superuixit.	33
Irenes Imperatricis mors.	24
Irenes pictas.	<i>ibid.</i>
Irene Joannis Duce uxor.	<i>ibid.</i>

INDEX RERUM MEMORABILUM.

L

L	
Latini ad recuperandam Hierosolimam armati.	1
Latinores expogata C.P. feritas, libido, pacitas.	10. 11
Latinores Imp. C.P. feritas.	41-42
Librorum errores.	66-80
Logotheta officium.	91

M

M	
M ARCHESINA ob profinitu corporis scandalum ex Ecclesia ejecta.	28
Misander filius.	15
Mesopotamita Constantinus prospera fortuna usus dignitates conatus ambire & obtinere.	31
Michaelis Angelus de iohannis affines & amici.	37
Michael Argyropolites.	33
Michael Avarianus Patriarcha.	49
Michael C.P. Patriarcha.	12
Michael Palaeologus de assassinio imperio sospensus.	26
Michael Palaeologus in magni etiam Ducis dignitatem evectus.	16
Michaelis Palaeologi in imperium adveniens severitatis notatur.	74
Michael Palaeologus non propria vi, sed suorum virtute, id est abiens, Constantinopolim recuperat.	40
Michaelis Palaeologi de capta Constantia in Deum grates.	41
Mu chomet Iconii Sultanus.	15
Marcophilus Alexium Imperatorem putrum nectat.	4
Marcophilus.	41
Myfi cunc Blachi.	16

N

N	
N AVIGIORUM varia nomina.	25
Navis Reip. comparata.	16
Nicophoi de Marcetina nobili scorto epistola.	28
Niceta in verberando Theodoro Studita simulatione.	25
Nomina regionum & urbium mutata.	22

O

O	
O P P I C I U M Logotheta.	46
Opicelli Thema.	49

P

P	
P A R I in Græcos firmum jus.	32
Pelagius summi Pont. Legatus.	40. 32
Pelagius Strazopedarcha.	12
Peribibula magna.	17
Petrus Antiochenus coronatur Imp.	46.
Petrus Antiochenus captus.	51
Petrus Cortesius Imp.	16
Procofrator.	16
Protoprefectus, & Protoprefectus.	11

R

R	
R E S P U L I C A navi comparata.	36
Rex vii Græci quis dictus.	32
Robertus Imp.	40. 33

S

S	
S A R E L L I C H E S reprehensus.	32
Spuri pessa.	14
S. Sophiam templum.	44
Strazopedarcha.	38

T

T	
T A C H A R I O R U M excursions, bella sedes, &c.	12
Tasitman Iconii Sultanus.	17
Tartari.	12
Thema Opicelli.	49
Theodorus Lascaris Sultanus Imp.	30
Theodori Lascaris mores.	12
Theodorus Lascaris plura loca occupat in Asia.	12
Theodori Lascaris legiones & caudales exequit.	34
Theofanionis descriptio.	21
Theffalia, magna Blachia.	22
Tertobus urbs.	21
Tersobi Episcopus Patriarcha.	21
Tritobi Episcopus Patriarcha.	48

Z

Z	
Z O N A R E scriptis iudicium.	28
Zoon B. Virg. solum.	10

C O R R I G E N T E
D. G E O R G I O P A T U S S A
A T H E N I E N S I,
FLANGINIANI SEMINARII
MAGISTRO ET RECTORE.